Colecția

ER♡S

...un dar oferit tuturor celor care cred cu tărie
în frumusețea vieții...
...care se bucură de fiecare clipă...
...care gustă fiecare sentiment ce ne invadează eul...
...și în mod special pasiunea...
...și care fac toate acestea, din toată inima,
cu rafinament, delicatețe, discreție și... satisfacție

ISBN: 973-86361-6-7

Povestiri care te fac să roșești 2

Marie Gray

Marie Gray

Povestiri care te fac să roșești 2

*©Editura **VOX Cart, 2002***
Str. Petru Maior, nr.32, sector 1
București
*Telefon: **2220214***
*Telefon/fax: **2220213***
*Email: **edituravox @ hotmail.com***
www.edituravox.ro.

*Coperta: **Mirela Muscan***
*Tehnoredactare: **Radu Araiman***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRAY, MARIE
Povestiri care te fac să roșești/Marie Gray; trad. și red.: **Eva Adam;** ed.Îngrij. de **Lucia Ovezea.- București: Vox Cart, 2004**
3vol.
ISBN 973-86362-6-4
Vol.2. - ISBN 973-86361-6-7
I. **Adam, Eva** (trad.;red.)
II. **Ovezea, Lucia** (ed.)

821.133.1-32=135.1

marie gray

POVESTIRI CARE TE FAC SĂ ROȘEȘTI

București, 2004

amnezie

Frédéric se trezi respirând precipitat. O deșteptare brutală, ca atunci când ai avut un coșmar și ești fericit că ai scăpat. Sudori reci, stomac strâns, sentimentul că o catastrofă tocmai s-a întâmplat sau e gata să aibă loc; inimă care bate să spargă pieptul. Încearcă să se ridice în picioare, dar îi este imposibil.

„Ce se întâmplă?" Frédéric observă un tub care îi iese din mână. Apoi aude un fel de bip-bip. Se străduiește să înțeleagă ce e cu el. Este, evident, la spital. Dar nu-și amintește nimic despre felul în care a ajuns aici.

În primul rând, să-și domolească panica. Face eforturi să rememoreze cele întâmplate. Nimeni nu ajunge la spital din senin. Se gândește. Nimic nu-i vine în minte. Îi e teamă,

frică. Panica îl cuprinde iar. Nestăvilită. Mii de întrebări îi asaltează spiritul, dar nu are răspuns la nici una. Își dă seama că, în afara faptului că îl cheamă Frédéric, nu știe altceva. Nici măcar celălalt nume. Frédéric și mai cum? Habar nu are. De camera asta parcă își amintește vag, parcă s-a mai trezit aici. Dar când? Acum o oră? O săptămână? Un an? Îi vine în minte și un chip, un tip în halat alb. Medicul care l-a examinat?! Se gândește iar. Face eforturi disperate să-și amintească. Orice. Ceva. Cât de puțin... Parcă i-a explicat medicului că nu-și amintește nimic; iar el i-a spus că toate analizele sunt bune, că n-a constatat anormalități în funcționarea creierului și că memoria îi va reveni cu siguranță. În mod progresiv. Sau brusc. Trebuie doar să aibă răbdare. Îi vin în minte chiar vorbele doctorului. Spunea așa: „V-ați lovit la cap. Este normal, în astfel de cazuri, să apară sechele. Sunteți tânăr, sănătos, aveți un organism puternic, de aceea nu cred că mă înșel când afirm că în câteva zile totul va intra în normal."

O lovitură la cap?! Frédéric se străduiește să rememoreze un detaliu, oricât de mic, dinainte sau din timpul accidentului. Degeaba. Își amintește însă că medicul i-a mai spus că o vecină a chemat salvarea, după ce el căzuse de pe o scară, pe care se urcase probabil pentru a tăia crengile unui copac. Se pare că a avut noroc. Nici un os rupt, nici o problemă gravă, cu excepția unei entorse la încheietura mâinii drepte și a acestei amnezii enervante, dar pasagere, după spusele medicului. Bineînțeles, mulțumește cerului că

este întreg, că nu are dureri. Simte doar un fel de amorțeală la fese și are câteva ușoare contuzii. Brațul drept îi este imobilizat din cauza entorsei, iar cel stâng este bandajat; dar nu-l doare aproape deloc. Își mișcă picioarele să vadă dacă totul este în regulă. Da, poatesă le miște, dar cu o oarecare încetineală. Vrea să se ridice, îi vine să vomite. Cade înapoi pe pat, amețit. Vederea i se încețoșează. Închide ochii, sperând că amețeala îi va trece. Dar, în ciuda sarabandei întrebărilor din mintea sa, cade într-un somn profund. Ultimul gând, o speranță: că, la trezire, memoria îi va fi revenit și va avea răspunsuri la toate întrebările.

* * *

A doua oară l-a trezit vocea jovială a medicului, care deschidea energic storurile camerei, lăsând să pătrundă înăuntrul salonului de spital un soare mai degrabă palid, de sfârșit de după-amiază. Frédéric se străduiește să alunge ceața somnului; dar, chiar înainte de a se trezi de tot, își dă sema că memoria nu i-a revenit. Nu-și amintește, în continuare, nici măcar numele de familie. În schimb, se simte mult mai bine. În câteva momente își dă seama că amețeala și greața au trecut, au dispărut fără urmă. Simțurile i-au revenit complet și îi e foame. O foame cruntă. Își drege vocea și se adresează doctorului:

– De cât timp sunt aici?

– Să vedem... acum se fac două zile de când sunteți cu noi. Ați fost adus luni, pe seară,

și azi e miercuri, după cum puteți vedea, tot pe seară. Practic, ați dormit tot timpul. Ieri ați fost treaz aproape o jumătate de oră, dar asta e tot. Începeți să vă amintiți ceva? Oricât de vag? Acum o să vă scoatem perfuzia, așa..., nu mai aveți nevoie, și o să vă examinăm. Brațele vă dor?

– Nu prea. Stângul deloc, iar dreptul, puțin, doar dacă îl mișc.

– Foate bine. Ați căzut de la o înălțime apreciabilă. Este un miracol că nu ați pățit decât atât. Bun. Ia să vedem. Cum vă numiți?

– Frédéric... Frédéric Buissonneau.

Minune! Și-a amintit numele de familie!

– Unde locuiți?

Pauză. Răspunsul se lasă așteptat. Frédéric face eforturi disperate să-și amintească. Adresa pare să-i stea pe vârful limbii, dar nu vrea să treacă mai departe. Își încruntă sprâncenele, să-și amintească măcar imaginea casei, a străzii unde locuia. Nimic.

– Nu am nici cea mai vagă idee. Actele mele sunt la dumneavoastră, nu-i așa?

Medicul îi dă un portofel pe care Frédéric nu îl recunoaște. Examinează conținutul și are o senzație stranie. Fotografia de pe permisul auto, de pe cartea de identitate, datele care figurează în acte, totul, totul pare să aparțină altei persoane, străine, total necunoscute. Medicul îi întinde o oglindă și Frédéric constată că poza din acte îl reprezintă chiar pe el. Tot din acte află că are douzeci și patru de ani, că este necăsătorit, că nu suferă de nici o boală, că acceptă să-și doneze organele în caz de deces, că are mai multe cărți de credit, o

mașină, un carnet de cecuri și că locuiește pe o stradă liniștită de la marginea orașului.

Frédéric își amintește de stradă, de împrejurimi, ar putea chiar să se ducă la volan acasă. Imagini din oraș îi revin în minte. Știe chiar numele orașului. Apoi își amintește anul, luna și ziua. Dar nimic despre accident sau despre orice altceva din viața lui. Conform actelor, e celibatar. Bun. Dar are vreo prietenă? Cine îi sunt părinții? Dumnezeule, oare trăiesc? Speră din tot sufletul! Are rude? Unde locuiesc? Cine îi sunt prietenii? El, Frédéric, cu ce se ocupă? Întrebările îl amețesc, mai ales că răspuns nu are la nici una. I se adresează iar medicului:

– A venit cineva să mă viziteze? Prietena mea? Un frate, o soră? Un coleg?

– Nimeni, până acum. Singura care vine mereu să se intereseze de dumneavoastră este vecina care v-a adus. Mai așteptăm un timp și, dacă memoria tot nu vă revine, o s-o chemăm, să vă vedeți, poate întâlnirea va declanșa amintirile.

Medicul termină să-l examineze și pleacă promițându-i că i se va aduce ceva de mâncare. Rămas singur, Frédéric se privește îndelung în oglindă, care îi întoarce imaginea unui tânăr frumos, în ciuda palorii și a cearcănelor adânci, cu siguranță conjuncturale. Ridică apoi brațul liber, îl privește atent, după care își inventariază corpul, în același timp străin și vag familiar. Este satisfăcut de ceea ce vede: palmă bărbătească, mare dar fină, cu degete agile, brațe solide, picioare lungi și bine făcute, abdomen fără fir

de grăsime. Apoi își privește bărbăția: îi place ce constată, îi place enorm! „Nu știu cine sunt, dar măcar sunt întreg și, trebuie să recunosc, foarte bine făcut din toate punctele de vedere. Tare aș vrea să știu cine profită de... mașinăria asta minunată dintre picioarele mele!"

Pe aceste gânduri optimiste, ușa se deschide și cineva îi pune în față un platou cu mâncare. Este o tânără foarte frumoasă: poate ceva cam rotunjoară, cu obraji cu gropițe și un surâs luminos. Stetoscopul pe care îl poartă îi dă aerul unei fetițe care se joacă de-a doctorul. Uniforma foarte strânsă pe trup lasă să se vadă doi sâni mici și obraznici și niște fese cu rotunjimi apetisante. Frédéric are un puternic sentiment de déjà-vu și se întreabă, plin de speranță, dacă a cunoscut-o pe această adorabilă ființă înainte de accident.

– Cum se mai simte astăzi cel mai drăguț pacient de pe etaj?

Flatat, Frédéric răspunde roșind tot:

– În ciuda circumstanțelor, deloc rău. Iertați-mă, dar am impresia că ne-am mai întâlnit. Ne cunoaștem cumva?

– O întrebare deloc originală. Nu, nu cred că ne cunoaștem. În nici un caz personal. E posibil să ne fi întâlnit pe stradă; orașul în care locuim nu e așa de mare. Nu o să vă rețin decât câteva minute. Știu că doctorul v-a examinat deja, așa că eu nu trebuie decât să verific bandajul ghipsat și pansamentul și să vă iau temperatura. Apoi veți putea mânca. Trebuie să fiți mort de foame.

– Aveți dreptate, mi-e o foame de lup. Dar nu vă grăbiți, faceți tot ce trebuie.

Tânăra îi pune termometrul în gură. Apoi îi ia brațul cu bandajul ghipsat, îi masează ușor degetele, i-l ridică, sprijinindu-i-l de talia ei, pentru a-l controla mai sus. Ce trup cald are! Ce carne tare! Situația, în sine, nu e deloc erotică; dar Frédéric, în ciuda voinței pe care se străduiește să și-o impună, simte cum se excită în prezența acestei frumoase creaturi feminine. Nu-și dă seama cum, dar mâna îi e sprijinită de sânul tinerei femei. Un sân tare, rotund, adolescentin. Și onorabilul său membru se trezește brusc, într-o erecție care i-ar face cinste într-o altfel de situație. Furios, Frédéric roșește până în vârful urechilor. Asistenta bagă de seamă, dar se face că nu observă. Mâna lui Frédéric se sprijină tot pe sânul femeii și face eforturi supraomenești să nu-l strângă; dar asistenta se întoarce să ia ceva de pe o măsuță, și Frédéric se trezește cu toată minunata rotunjime a sânului în căușul palmei sale. Și-i simte sfârcul întărindu-se. Ce mult i-ar plăcea să desfacă nasturii uniformei, să-i ia pe amândoi în mâini, să guste pielea aceea catifelată, să-i guste!

– Deci, în afară de cele câteva julituri și de memorie, totul este în regulă?

– Da... Da...

– Nu vă doare nimic de atâta stat în pat?

– Ba da. Puțin. Fesele.

– Dați-mi voie să vă ajut să vă așezați. După ce mâncați, o să vă ajut să vă ridicați în picioare.

Îl ia pe după umeri și-l ridică cu blândețe. Apoi îi fricționează șalele, palpând mușchii și oasele dureroase. Mâna asistentei coboară pe

o coapsă, apasă ușor și Frédéric tresare. Tânăra dă cearșaful la o parte și descoperă o echimoză de o nuanță gălbuie. Nu simțise durerea asta înainte ca încântătoarea femeie să-l atingă. Ea se scuză și dă și mai mult la o parte pânza care-l acoperă, pentru a vedea cât este de întinsă lovitura. Da, destul de întinsă, dar nimic grav. Însă cum asistenta este o tânără profesionistă foarte competentă și nu vrea să-i scape nimic din vedere, examinează atent și organul din imediata apropiere, care, el, e într-o formă de zile mari. Frumoasa verifică oasele bazinului, blând, își strecoară, ca o mângâiere, mâna sub fesele pacientului și pare să nu observe cum zvâcnește membrul dur și gol. Frédéric nu poate face nimic să-l domolească, deși încearcă din răsputeri. Mângâierea asta e o simplă atingere de asistentă foarte atentă cu bolnavul... sau...? Frédéric nu știe ce să creadă. Știe însă că este irezistibilă. Asistenta îl roagă să depărteze picioarele, ca să se asigure că totul e bine și să-și poată continua masajul, se pare, obligatoriu. Își coboară mâinile de pe talia bărbatului pe pântecele acestuia, ocolește penisul (care tresare) ca o adevărată profesionistă ce nu bagă în seamă astfel de... nimicuri, degetele fine îi masează interiorul coapselor (palmele ating, în treacăt, cele două testicule, tari, strânse, palpitânde, dureroase) cu o atingere ca adierea unei brize.

În sfârșit, tânăra se ridică, iar Frédéric se întristează, dar respiră ușurat. Speră din suflet ca asistenta să revină în câteva ore să-l controleze din nou.

– Vreți să vă ajut să mâncați? Nu trebuie să vă fie ușor cu mâna stângă, mai ales că este încă sensibilă.

Frédéric ar vrea să refuze, dar o privește cu un zâmbet rugător și cu mulțumiri în ochi. Ea se așază în fața lui și îl hrănește cu o grijă și o blândețe aproape materne. Frédéric se întreabă dacă nu cumva s-a îndrăgostit de această încântătoare persoană. Îi place postura asta de pacient, de bărbat vulnerabil care necesită îngrijiri. Ar sta așa, aici, în spital, zile în șir. Și nu reușește deloc să-și domolească erecția care, de cum se diminuează puțin, revine și mai pregnantă când Annie (cel mai frumos nume din univers, nu-i așa?) îi surâde blând.

Îi dă să mănânce încet, foarte încet, ca și cum ar vrea să se asigure că mestecă bine de tot fiecare îmbucătură. Și în tot acest timp vorbește, de toate, cu vocea ei minunată, ca un cântec. Frédéric e subjugat. Mestecă automat tot ce i se dă, înghite fără să știe ce, ocupat să admire fiecare detaliu al chipului ei frumos, să-i asculte râsul cristalin, să-i observe mișcarea buzelor pline. Odată masa gata, ea se ridică, recunoscând că a stat cam mult cu el și că trebuie să vadă și de ceilalți pacienți. Apoi îl ajutat să stea în picioare, să facă prin salon câțiva pași, îl așază iar pe pat și pleacă.

* * *

Reinstalat în patul primitor, în amurgul ce coboară, Frédéric își simte forțele revenind. Se gândește la cina îmbelșugată și se întreabă

dacă, în mod obișnuit, ar fi mâncat tot ce i s-a servit. Dar felul în care a fost hrănit era suficient pentru a înghiți absolut orice. Nu se putea împiedica să nu se gândească neîncetat la Annie. De câte ori auzea pași pe coridor, inima îi bătea să-i spargă pieptul și spera că o va vedea intrând pe ușă. Ca și cum anticipa această nouă vizită, membrul lui fu imediat drepți, ridicând cearșaful cu care era acoperit.

Apoi a sunat telefonul. Surprins, Frédéric nu știa dacă trebuie să răspundă sau nu. Curiozitatea însă a învins și a ridicat receptorul, nerăbdător să audă, poate, o voce care să-i fie familiară.

– Frédéric, sunt eu, mama ta!

– Îhm... Bună ziua...

– Cum îți este? Ești întreg? Sunt în Florida, cu Larry. Vrei să vin acasă? Ai mâncat? Dormi bine? A venit cineva să te vadă? Unde este taică-tău? Ce s-a întâmplat? Povestește-mi odată!

Frédéric nu știa ce să spună. Dacă era întradevăr mama sa, nimic din tonul imperios, aproape isteric, nu îi era cunoscut. Încercă să-i explice că, în mintea lui, totul era confuz.

– Mamă, ascultă-mă, mamă. Nu prea știu mare lucru. Doar că m-am lovit la cap. Dar nu-mi amintesc nimic.

– Cum?! Nu se poate! Te-ai lovit la cap?! Știam eu că nu trebuie să-ți permit să locuiești singur! Adică fără mine! Numai taică-tău este de vină! Dar ce făceai, de fapt? Cum de ai căzut? Te-ai rănit?

– Ți-am spus deja că nu-mi amintesc nimic. Habar nu am cum s-a întâmplat...

– Asta-i acum! Cum adică nu-ți amintești? Imposibil! Doar nu ai uitat totul, așa, deodată! Dar de mine? De mine îți amintești, nu? Râzi de mine! Asta e! Vrei să râzi de mine! Bine. Mă întorc. Larry și cu mine venim cât putem de repede. Ai grijă de...

– Nu e nevoie, chiar nu e nevoie...

– Iar vrei să mă îndepărtezi! Îmi imaginez că toate prietenele tale sunt pe acolo să te îngrijească. Dar eu sunt mama ta! Mama ta!

– Nu a venit nimeni, mamă. Sunt singur. Singur de tot. Nimeni nu vine să mă vadă. Cine este iubita mea?

– Care dintre ele? Dragul meu Frédéric! Mereu îmi povesteai că ai atât de multe în același timp, că nici nu ai avea timp să mi le prezinți! De unde să știu eu care este iubita ta cea adevărată?! Nu mi-ai spus niciodată.

– O, cerule...

Frédéric era complet descurajat. Femeia asta îl obosea. Așa era mama lui? O femeie care vorbea încontinuu, care nu înțelegea ce o întreba? Nu mai avea putere să întrețină această conversație telefonică.

– La revedere, mamă. Ne vedem când te întorci. Bine?

– Bine. Te sărut. Încearcă să ai grijă de tine. Îți promit că mă întorc imediat ce voi putea. Auzi, propriul meu copil nu își mai amintește de mine! Nu dispera! Mă întorc.

Frédéric credea că va începe să plângă. Simțea că trebuie să plângă. Îi spuse că și el o sărută și că o așteaptă cu nerăbdare. Ceea ce nu era chiar o minciună. Apoi închise și reauzi în minte vorbele mamei sale. Era limpede că

Larry despre care îi vorbise nu era tatăl lui. Cine era deci acest Larry? Și de ce era tatăl său responsabil de accidentul care l-a adus la spital? Un coșmar, Frédéric simțea că trăiește un coșmar!

În schimb, partea cu iubitele i-a plăcut Se părea deci că avea atât de multe, încât nici nu se mai obosea să i le prezinte mamei sale. Poate făcea parte din bărbații care în fiecare week-end au altă aventură? Îi plăcea ideea. Cum îi spusese Annie? Drăguț. Cel mai drăguț. Îi plăcea. Și dacă mama sa spunea adevărul (și de ce nu l-ar fi spus?), probabil că una dintre prietenele sale va veni curând să-l vadă. Poate că nici una dintre ele nu aflase încă.

Toate aceste gânduri îl făcură să se simtă foarte bine. Așa că, din puținele date pe care le avea despre el, încercă să-și dea seama cam ce fel de persoană era. Nu aflase încă ce ocupație avea, detaliu care îl enerva. Faptul că în momentul accidentului se afla pe o scară nu era în nici un fel relevant, nu îl conducea la nici o concluzie. Aflase că locuia singur, sau cu tatăl lui, într-o casă de la marginea orașului, ceea ce însemna că se descurca bine, că avea o profesie bună, aducătoare de venituri substanțiale. Căută în portofel vreo legitimație, vreun atestat, ceva care să-l conducă pe o pistă oarecare. Dar nu găsi nimic de acest fel.

Restul serii și-l petrecu așteptând vizitatori. Nu veni nimeni. Încercă să-și mai aducă aminte ceva. Orice. Dar memoria se încăpățâna să nu-i revină. Chemă medicul și-l rugă să-l lase să plece acasă, în speranța că acolo își va recăpăta amintirile, dar acesta îi spuse că nici nu poate

fi vorba de așa ceva, că este obligatoriu să mai stea sub observație strictă câteva zile.

Petrecu o noapte agitată, trezindu-se de mai multe ori, probabil din cauza zgomotelor din spital: sonerii, scârțâitul roților cărucioarelor, ușile care se închideau și se deschideau. La un moment dat, cineva parcă a venit și i-a luat temperatura; dar nu ar fi băgat mâna în foc. Plutea într-o ceață formată din cuvintele mamei sale, din observațiile medicilor și din amintirea frumoasei asistente Annie. Îi simțea parfumul, mângâierea blândă a mâinii strecurate sub coapsele lui. Îi revedea surâsul irezistibil, gropițele din obraji, forma tare a sânilor bine conturați de uniforma strânsă pe trup. Se excită teribil, penisul umflat ridică iar cearșaful și chiar în acest moment Annie veni să-l vadă ultima oară înainte de a ieși din schimb. Neauziți, pantofii ei cu tălpi de cauciuc alunecară până la patul lui. Dădu la o parte cearșaful, pentru că voia să vadă ce-i face echimoza. Dar se întrerupse din examinare la vederea catargului ce se ridica măreț spre fața ei. Neputând rezista la vederea unei asemenea mândreți, întinse, timidă, mâna. Cât era de tare și de cald! Mâna delicată a asistentei alunecă încet de-a lungul membrului astfel oferit. Ar fi dorit să-l poată gusta... Frédéric, pe jumătate adormit, gemea... Ce vis plăcut! Se gândea la Annie. O vedea aplecându-se peste penisul lui, cu mâna delicată ce continua să-l mângâie și cu buzele pline care abia așteptau să-l sărute... Îl sărutau, îl lingeau... experte... gustau picătura formată în vârf... picătura aceea care arăta cât era el de excitat... Annie acceleră ritmul mâinii, cu

cealaltă prinzându-i blând testiculele umflate. Se vedea că nu făcea pentru prima oară acest lucru. Se pricepea atât de bine... Și cum îl sorbea... cu cât nesaț, cu câtă artă... din ce în ce mai adânc. Frédéric simțea cum sexul său atinge gâtlejul tinerei femei, cum ritmul creștea... Ea părea din ce în ce mai flămândă, el gemea din ce în ce mai precipitat... simțea că în curând va exploda în gura ei...

Brusc, ușa salonului s-a deschis și Annie s-a ridicat cu viteza fulgerului, spunându-i colegei care intra:

– Tocmai am terminat. Totul e bine.

Și părăsi încăperea cu pași mari. Frédéric se trezi de tot, cu un penis în erecție cât al unui armăsar, întrebându-se dacă nu cumva a visat. Oricare ar fi fost însă situația, vis sau realitate, amitirea aceea îl excita sălbatic. Vru să-și ducă mâna stângă între picioare, să termine ceea ce începuse Annie, dar nu mai fu nevoie, deoarece simți pe coapse curgerea fierbinte și abundentă a extazului împlinit. Frustrat oarecum, dar ușurat, puțin îngrijorat de rapiditatea cu care cedase membrul său, adormi rugându-se ca a doua zi, când se va trezi, memoria să-i fi revenit și viața să-i poată intra în normalul dinainte de accident.

* * *

Frédéric se trezi foarte devreme. În ciuda orei matinale, era multă agitație. Pe coridoare se auzeau deja cărucioarele cu micul dejun. O femeie mai în vârstă îi aduse platoul la pat. O privi dezamăgit, gândindu-se la Annie,

încântătoarea lui Annie. Evident, nu putea fi tot ea, doar nu lucra douzeci și patru de ore din douăzeci și patru! Și era chiar bine că nu venise. Nu ar fi vrut să-l vadă așa: neras, nespălat, cu părul în dezordine. Mișcându-se în pat pentru a se așeza mai bine, vânătaia de pe coapsă îl duru, amintindu-i o dată în plus de Annie. Brusc, membrul începu să-i tresară; nici nu-și dăduse seama când se excitase iar. Oare numai gândul la Annie era suficient pentru... Se pare că da, deoarece penisul îi crescuse imens și zvâcnea dureros. I se părea totuși cel puțin ciudat ca, în situația lui, mintea să-i fie atât de subjugată de o asistentă, o femeie la urma urmei necunoscută, fie ea chiar una foarte tânără și deosebit de drăguță! Nu ar fi fost oare mai normal să se gândească prioritar la sănătatea lui? Să fie îngrijorat că memoria nu-i revenea? „Ce armăsar trebuie să fiu dacă nu mă gândesc decât la sex!"

Se aștepta ca infirmiera care îi adusese mâncarea să se ofere să-l ajute, mai ales că avea cereale și cafea cu lapte, și era cam greu să pună fulgii în cană cu mâna stângă și apoi tot cu mâna stângă să ducă lingura la gură. Așteptă un timp, dar nimeni nu veni. Era limpede că trebuia să mănânce singur. Cu greu, puse cerealele în cană, apoi încercă să ducă lingura plină la gură. Dar cum și mâna stângă începuse să-l doară surd, îi tremură, conținutul din lingură se vărsă aproape tot, iar puținul care-i ajunse în gură mai mult îl enervă. A doua tentativă fu și mai dezastruoasă. Mâna îl înțepă tare, tresări și vărsă lingura în pat. Deosebit de nervos, dar foarte înfometat, trebui să se

mulțumească doar cu două-trei sorbituri călduțe de cafea cu lapte.

Doctorul intră fără să bată la ușă.

– Cum vă simțiți astăzi?

– Știu și eu...

– Tot nimic? L-am rugat pe un coleg neurolog să vină să vă vadă. Iată-vă aici deja de trei zile și nici un progres. Starea dumneavoastră mă îngrijorează oarecum, fără însă ca ea să fie alarmantă. Există cazuri similare în care amnezia a durat mult mai mult. Colegul meu va veni ceva mai târziu.

– Mulțumesc. Zilele par lungi la spital, mai ales când nu te simți bolnav.

– Și eu care credeam că Annie a avut grijă de dumneavoastră în așa fel încât să nu vă plictisiți. Am rugat-o să fie deosebit de atentă cu dumneavoastră toată seara, tocmai pentru că mi s-a părut că erați cam... pierdut. Îmi pare rău. Văd că nu mi-a ascultat indicația. M-a dezamăgit. Nu aș fi crezut.

– Nu, domnule doctor, nu-i adevărat. A fost aici toată seara, deosebit de amabilă.

Și Frédéric coborî privirea, de teamă ca medicul să nu citească în ea cele petrecute între el și Annie.

– Mă bucur să aud toate acestea. Pot să vă spun că și în dimineața asta aveți noroc. Am vorbit cu Gloria să vină să stea aici cel puțin o oră.

– Gloria? Cine e Gloria?

– O asistentă despre care vorbește tot spitalul. De altfel, o să vedeți...

Și a văzut. Gloria intră în camera lui și o umplu toată cu personalitatea ei debordantă și cu parfumul amețitor pe care îl emana. Era

imaginea perfectă a frumuseții latine: înaltă, subțire, sâni voluminoși, șolduri generoase, talie de albină și picioare care parcă nu se mai terminau. Piele mată, păr negru, buclat, bogat, căzându-i în cascadă până sub talie, ochi mari, negri. Și o gură, ce gură! L-ar fi făcut să păcătuiască și pe un sfânt! O gură sublimă, cu buze cărnoase, care descopereau zâmbind generos un șirag de dinți perfecți, albi, strălucitori. Frédéric nu-și putea dezlipi ochii. Cerule, ce frumoasă era! Înțelese imediat ce voise medicul să spună. Apoi, ca și în cazul lui Annie, avu impresia că minunata femeie din fața lui nu îi era chiar necunoscută. Dar de data asta nu mai spuse nimic. Aștepta răbdător să vadă ce se întâmplă. Gloria se apropie de el, îi surâse cald și îi apucă obrazul cu degetele-i lungi a căror atingere era deosebit de senzuală.

– Ce mai face simpaticul nostru pacient astăzi? Annie mi-a spus că ești foarte drăguț, plăcut și ascultător. Exact așa cum îmi place mie să fie cei de care trebuie să am grijă.

– Bi... Bine. Bine... Mulțumesc.

– Ia să vezi cum știe Gloria să aibă grijă de tine! Din păcate, nu prea avem timp să ne cunoaștem mai bine, înainte să te las în grija colegelor mele. Ce să-i faci? Asta-i viața! Spre seară o să se întoarcă Annie. Azi-noapte am avut norocul să te veghez, să te observ cum dormeai. Un adevărat înger! Și, pentru că ai fost cuminte, o să-ți fac o favoare, o să fac o excepție de la regulă, mai ales că și domnul doctor te-a lăudat, noi îl iubim mult pe domnul doctor, iar tu ești adorabil. Pe pacienții noștri

preferați îi tratăm în mod deosebit. Așa că am să te ajut să arăți prezentabil. O să te ajut să te razi și să te speli. Dar mai întâi ai să mănânci, pentru că, dacă nu mănânci, nu ai să te vindeci.

Oarecum suspicios, Frédéric nu îndrăzni totuși să o contrazică în nici un fel pe această superbă femeie, atât de autoritară. Se simțea un școlar, unul mic. Gloria îl hrănea meticulos, ducându-i la gură lingură după lingură toate cerealele înmuiate în cafeaua cu lapte, de acum rece. Ca și în cazul lui Annie, ar fi mâncat orice i-ar fi dat această superbă femeie, numai ca să stea în preajma ei. După fiecare lingură de cereale, Gloria îi ștergea buzele cu degetele ei senzuale, încet, lent, meticulos. Apoi sorbi cu paiul, până la ultima picătură, un suc de fructe pe care i-l adusese Gloria. Bineînțeles, tot de ea ajutat. Satisfăcută, asistenta cu trup de divă plecă cu platoul pe coridor, de unde se întoarse cu o trusă completă pentru a-i face toaleta.

– Uite, avem aici tot ce ne trebuie pentru a te face să arăți ca scos din cutie. Și nu ne grăbim deloc, pentru că am tot timpul; ești ultimul meu pacient pe ziua de azi. Ce părere ai?

– Păi...

– Protestele nu-și au rostul. De altfel, nici nu le accept. Să nu-mi spui că ți-e jenă! Din cele ce mi-a spus Annie, nu ai de ce. Dimpotrivă, aș putea zice. Să știi că văd o mulțime de bărbați goi în fiecare zi. Și apoi, cu aparatul de ras lucrez ca o profesionistă. Pun pariu că o să-ți placă.

Frédéric nu avea ce să mai spună, așa că

s-a lăsat în voia ei. A avut o clipă de ezitare când a văzut că Gloria iese din salon, îi șoptește ceva unei infirmiere și apoi se întoarce și închide bine ușa.

– În sfârșit, singuri.

Se apropie de pat și începu să-i frece obrazul cu o spumă răcoritoare și parfumată.

– Nu e cam cald aici?

Lui Frédéric nu i se părea deloc cald, însă nu spuse nimic. Gloria se deschise la doi nasturi de la uniformă, suficient pentru ca victima sa să vadă sutienul dantelat de un alb imaculat ce contrasta cu pielea mai închisă la culoare. Un medalion din aur se odihnea pe pieptul ei magnific. Mișcarea acestuia între sânii femeii îl fascina pe Frédéric. Ar fi vrut să fie în locul acelui mic obiect. Gloria manevra admirabil mașina de ras, dar patul și bandajul ghipsat de la mâna lui dreaptă o jenau în mișcări. Așa că l-a ajutat să se așeze pe un scaun din colțul încăperii. Cu respirația întretăiată, Frédéric o vede cum depărtează picioarele pentru a sta mai comod în fața lui, cât mai aproape, mișcare ce face ca fusta uniformei să se desfacă, lăsând vederii un portjartier asortat cu sutienul. Cine ar fi crezut că aceste accesorii pot fi la fel de sugestive și într-un spital?! De fapt, probabil că pe Gloria orice obiect de îmbrăcăminte ar fi devenit seducător. Poala fustei uniformei îi atingea penisul deja treaz, care începu să zvâcnească. Coapsele femeii le strângeau ușor pe ale sale, iar sânii minunați se legănau nemiloși la înălțimea ochilor lui Frédéric, al cărui sex palpita într-un ritm din ce în ce mai rapid. Era prea mult. Bărbatul ar fi vrut să protesteze, dar Gloria lucra atât de bine

și de repede, încât aproape terminase etapa bărbieritului.

– Am impresia că te-am obosit. Gata. Am terminat. Hai înapoi în pat. Restul toaletei o să ți-o fac acolo.

Îl ajută să se ridice, ținându-l strâns lângă trupul ei senzual, și îl așeză în pat, unde îl obligă să se întindă.

Gloria se îndreptă apoi către baie, de unde reveni cu un lighean plin cu apă. Îi scoase cămașa de spital, îi acoperi picioarele și sexul cu cearșaful și începu să-l săpunească blând cu un burete. Îi spălă urechile, gâtul, umerii, îi masă pieptul, coborî pe coaste, pe abdomen. Apoi trecu la brațe, încet, languros, de la umeri la coate, apoi spre palme, unde insistă pe fiecare deget. Reveni apoi la piept, unde întârzie pe mameloane, care se ridicară, sensibile, sensibilizate, excitate... Gloria îi surâse divin, observând frisonul care îl străbătu și cearșaful tot mai înălțat de sub abdomen.

– Ai prefera să mă opresc? Vrei să chem pe altcineva, un infirmier, să-ți termine el toaleta?

– Nn... nu... E ff... foarte bine așa...

Capul lui căuta totuși o scuză ca să o facă să se oprească, chipul vreunei iubite căreia trebuia să-i fie fidel. Dar celălalt cap, care se pare că lua, de fapt, toate deciziile, interveni cu autoritate. În fața ochilor lui dansa imaginea lui Annie alături de cea a Gloriei. Amândouă erau cu el, în patul ăsta stupid de spital. Frédéric stătea întins, fără să se miște, neștiind cui să acorde mai multă atenție. Gemând de plăcere, cu gura deschisă și limba

atârnându-i de atâta extaz, gândea că probabil chiar le cunoștea pe cele două superbe femei. Probabil făceau parte din pleiada de cuceriri despre care îi vorbise mama lui? Dar atunci de ce nici una dintre ele nu recunoștea acest lucru? Dar dacă era așa, trebuia să admită că avea gust! Annie și Gloria, atât de diferite una de alta, erau fără îndoială foarte frumoase! Orice bărbat ar fi fost fericit să cunoască măcar o dată în viață o asemenea femeie! În ceea ce-l privea, ambele trezeau în el o dorință intensă, de altfel foarte evidentă.

Gloria îi simți tulburarea. Dădu la o parte cearșaful și începu să-l spele pe restul corpului: degetele de la picioare, unul câte unul, apoi gleznele, mușchii gambelor, coapsele, simultan pe amândouă. I le depărtă puțin și urcă periculos de aproape de sexul care sta să explodeze. Apoi îl întoarse pe Frédéric pe o parte, îi sărută vânătaia de pe coapsă, amnezicul pacient gemu, făcând eforturi supraomenești să se abțină de la orgasm.

– Nu-ți fie teamă, ți-am spus că o să am grijă.

Și avu. Își desfăcu toți nasturii de la uniformă, apoi sutienul (care se închidea în față) și își strecură membrul lui Frédéric între sâni, după care începu un dans ondulatoriu, ca al unui șarpe, hipnotizator. Frédéric nu-și putea lua ochii de la medalionul ce balansa deasupra sexului său care apărea și dispărea dintre sânii femeii. Gloria își apucă sânii, fiecare într-o mână, lipindu-i strâns unul de altul, în așa fel încât penisul lui Frédéric era frecat strâns într-o menghină caldă, catifelată, dar

fermă, de carne senzuală și tare. Și ritmul creștea. Frédéric simțea o dorință nebună pentru femeia asta pe care practic nu o cunoștea. Își simțea membrul explodând, dar se abținu pentru a prelungi plăcerea. Nu îndrăznea să facă un gest, ar fi vrut să o mângâie pe Gloria, dar îi era teamă că vraja se va rupe, că asistenta se va opri și nu va mai începe vreodată. Încercă totuși timid să schimbe ritmul, mai repede, mai încet... În van. Gloria era stăpâna absolută și totul se întâmpla numai după bunul ei plac. Așa că Frédéric se lăsă în voia ei, gândindu-se că ar da orice pe lumea asta pentru ca Gloria să sară pe el, să-l călărească și să-l antreneze într-o cursă nebună, până la extazul final. Însă în loc de asta, Gloria rări ritmul, se opri de tot, se îndepărtă de el și începu să-și strângă lucrurile.

– De ce-mi faci asta? Ce s-a întâmplat? Cu ce te-am supărat? Nu te opri, te rog, nu te opri, nu pleca tocmai acum! Te rog! Te implor! Nu poți să pleci așa!

– Poate că am să revin... Și, dacă o să mai ai chef... Cine știe?!

Gloria îl lăsă pe bietul tânăr pradă unei dorințe arzânde. Frédéric se uita la ea, la trupul ei senzual, la cum își închidea sutienul, nasturii de la bluză, se uita și o admira fără rezervă, cu privirea puțin încețoșată de dorința nestinsă. I se păru că ezită. Speranța crescu în el. Dar se întâmplă cu totul altceva: Gloria își apucă sânii cu o mână, și-i frământă, în vreme ce pe cealaltă și-o strecură sub chilot și se mângâie îndelung.

– Să vedem. Poate. Mai târziu.

Se aranjă puțin și îl părăsi. În momentul în care ușa se închise după Gloria, Frédéric simți, ca și data trecută cu Annie, cum din membrul lui se scurge un șuvoi cald, cremos.

* * *

Gloria nu a mai venit. Era aproape ora nouă și Frédéric și-a dat seama că nici nu o să mai vină, deoarece la ora aceea ieșise deja din schimb. Se excită însă la gândul că mai târziu s-ar putea să o vadă iar pe Annie.

În camera lui intră o asistentă. Dar femeia asta nu avea nimic asemănător nici cu Gloria, nici cu Annie. Nici măcar nu îl salutase. Fără să spună un cuvânt, îi luase temperatura și îi controlase bandajul ghipsat. Totul cu gesturi bruște, chiar dure. Frédéric gândea că norocul lui se dusese. După ce avusese parte de două asistente splendide, probabil cele mai frumoase femei din tot spitalul, dacă nu cumva din toate femeile care aveau această profesie, acum lângă el se afla o tipă uscată, cu mâini aspre, morocănoasă și... nici măcar drăguță. Încercă să fie politicos, prietenos și o întrebă dacă a vorbit cu medicul care are grijă de el, dacă știe cumva cât mai trebuie să stea în spital. Îi răspunse cu un fel de mormăit că nu a văzut nici un medic pe tot parcursul zilei, că medicii erau prea obosiți în urma partidelor de golf pe care le jucau și că nu prea aveau ei timp de spital, că ei nu-i spune nimeni cât stau pacienții în spital și că, oricum, nu asta este traba ei. Frédéric nu mai puse nici o întrebare și o lăsă să-și termine ceea ce avea de făcut

într-o liniște care ajunse de-a dreptul stresantă. L-a întrebat apoi dacă vrea să urineze, dar la gândul că ar trebui să-și expună sexul privirii acestei... căpcăune, organul i se făcu atât de mic, se retrase atât de mult, încât aproape dispăru cu totul. Răspunse deci cu un „Nu, mulțumesc" foarte hotărât. Asistenta ieși, lăsându-l pe Frédéric decis să se descurce mai bine singur, decât să încapă pe mâinile unei astfel de... persoane.

Minutele treceau și el se plictisea. Nu putea să facă nimic. De citit nu avea. Ar fi putut da telefoane. Dar cui? Iar televizor nu exista. Așa că se plictisea de moarte. Începu atunci să facă inventarul mobilelor din încăpere. Să încerce să le compare cu cele pe care le avea acasă. Dar ce avea acasă? Începu să gândească intens, dorind cu disperare să înceapă să-și amintească, să scape de amnezia asta stupidă! În felul acesta timpul trecu rapid. Prânzul veni pe neobservate. Ușa se deschise și aceeași asistentă tăcută și uscată intră și îi aduse un platou cu mâncare. Ca și cum vorbea cu ea însăși, zise cu aceeași voce mormăită: „Probabil că trebuie să-l și hrănesc pe pacientul ăsta!" Dar Frédéric simțea că nu va putea înghiți nimic din ce i-ar da această femeie. Platoul îi fu pus în față, pe măsuța glisantă. Mâncarea era destul de apetisantă. Dar lui Frédéric nu îi era deloc foame. Așa că îngăimă ceva din care reieșea că va mânca singur mai târziu. Asistenta ieși, trântind ușa. Frédéric ronțăi o coajă de pâine, sperând să o vadă pe Annie după-amiază.

* * *

Asistenta aceea oribilă nu mai reveni decât o dată. Să-i ia temperatura. Apoi dispăru definitiv. Se făcuse, între timp, ora patru după-amiaza. Frédéric o aștepta nerăbdător pe Annie care, spera el, va veni să-l vadă la intrarea în tură. Dar la patru și un sfert ea nu apăruse încă. Dezamăgirea îl cuprinse. Apoi se amăgi cu gândul că a doua zi dimineață o va vedea poate pe Gloria. Și, ca să treacă timpul mai repede, se hotărî să doarmă. Încă o dată spera ca după somn să-și mai amintească câte ceva din viața lui dinainte de accident, ca să poată merge cât mai repede acasă. Dacă nici astăzi nu-i va reveni nici o amintire, era hotărât să-i ceară medicului să o cheme pe acea vecină misterioasă care-l adusese la spital. Era sigur că, odată viața lui intrată în normal, Annie și Gloria vor dori și mai mult să... profite de el. Iar el de-abia aștepta.

– Bună ziua! Mă cheamă Élise și mă voi ocupa de dumneavoastră.

Prins de gândurile lui, Frédéric nu observase când se deschisese ușa. Fu uimit de ceea ce văzu. În fața sa era o blondă superbă, adorabilă. Mai degrabă scundă, foarte delicată, avea totuși un trup și o ținută de sportivă. Părul lung, de un blond cenușiu strălucitor, era prins într-o simplă coadă de cal care se balansa în ritmul pașilor ei. Ochii – albaștri, luminoși, vii ca două fulgere – păreau că citesc în sufletul lui Frédéric ca într-o carte

deschisă. Pielea ușor bronzată, de un auriu minunat, arăta că preferă mișcarea în aer liber și mai puțin lâncezitul la soare. Nasul micuț și pomeții erau presărați cu mici pistrui adorabili. Ce mai, îți venea pur și simplu s-o ronțăi! Frédéric își spuse că era întru totul pe gustul lui. Nu era nici prea mămoasă, ca Annie, nici dominatoare, ca Gloria. Era doar feminină, grațioasă, incredibil de seducătoare. Și, ca și celelalte două frumoase asistente, i se părea vag cunoscută.

Frédéric îi răspunse la salut mai mult bâlbâindu-se. Ea îl întrebă dacă medicul a trecut să-l vadă, cum se mai simte, dacă are nevoie de ceva. Îi mai spuse că a doua zi după prânz va ieși sigur din spital, dacă rezultatele analizelor vor fi cele așteptate de medicul generalist și de neurolog. Vestea îl umplu de bucurie. A întrebat-o cât timp va mai trebui să poarte bandajul ghipsat, dar Élise i-a spus că nu știe. Tot vorbindu-i, blonda asistentă se apropiase de el și-și începuse examenul de rutină. Îl informă că temperatura era normală.

– Colegele mele mi-au spus că aveți o echimoză serioasă pe șold. Arătați-mi, vă rog.

Frédéric ridică puțin cearșaful, doar atât cât să vadă Élise vânătaia. Tremura deja la gândul că ar trebui să se dezvelească mai mult, deoarece membrul său insolent era deja foarte treaz și începuse să zvâcnească. Oare nu putea deloc să stea liniștit?! Chiar trebuia să se dea în spectacol de cum apărea o fată drăguță prin preajmă?! Dar sexul lui crescu și mai mult când se gândi câte femei frumoase avusese în jurul lui în cele câteva zile și ce atente fuseseră acestea față de el.

Élise inspectă echimoza, surâse încurajator, apoi trecu la bandajul ghipsat. Pipăi pielea din jurul acestuia și îi spuse lui Frédéric că era de părere că ar fi bine să-l ungă cu o cremă care să împiedice mâncărimea care, cu siguranță, va apărea. Îi propuse chiar să-l maseze pe tot corpul, pentru întreținere. Frédéric acceptă imediat și tortura începu. Élise avea mâini frumoase, puternice dar delicate, și începu să-l ungă și să-l maseze ușor pe brațe, apoi pe umeri, pe piept, pe coaste, coborî pe abdomen, apoi foarte jos pe pântece, cu multă forță, dar fără să-i provoace nici cea mai mică durere. De fapt, ceva îl durea, și anume sărmanele lui testicule, pentru că asistenta îl freca, îl freca, iar el se întărea, se întărea... Élise ajunsese la coapsele lui, pe al căror interior părea că desenează cu degetele-i abile ciudate arabescuri, mai jos, tot mai jos, apoi mai sus, tot mai sus, periculos de sus! Îi atinse ca din întâmplare testiculele, ocoli drugul insolent fără să-l bage în seamă, urcă iar pe pântece, pe talie, iar în jos pe fese. Frédéric voi să se miște puțin ca să o ajute, dar rămase paralizat la vederea fermoarului deschis în partea din față a bluzei de la uniforma de spital. Îi văzu sânii prinși într-un sutien simplu, de bumbac. Élise nu purta lenjerie fină, ca Gloria. Dar sânii ei micuți mișcându-se ușor în pânza aceea albă îl înnebuneau. Îi vedea sfârcurile tari (excitate?) și brusc simți nevoia să le guste. O voia pe Élise a lui. Acum. Aici. Îi dorea trupul micuț, auriu, cu carnea aceea tare, numai pentru el. Voia s-o deschidă, s-o pătrundă, să geamă împreună până la țipăt,

apoi s-o ia de la capăt, să-i mângâie sexul pe care-l ghicea mic și strâmt în cuibul lui cu siguranță tot blond, voia... voia...

În vremea asta, Élise îi unsese cu crema aceea onctuoasă penisul umflat la extrem. Mâna ei aluneca de la bază spre vârf, de la vârf spre bază, cu delicatețe, dar ferm. Frédéric închise ochii pentru un moment. Plăcerea era dincolo de cuvinte. Gemea în extaz. Tot mai precipitat. Decise că va fi mai hotărât cu Élise decât cu celelalte două. Se gândea cum să o dezbrace din doar câteva mișcări, pentru a-i simți trupul lipit de al lui. O dorea. Pe ea. Nu că le uitase pe Annie și pe Gloria, dar lui Frédéric îi plăcea să trăiască momentul, clipa. Așa reieșea și din ce-i spusese mama lui, nu? Deci o s-o tragă spre el și o s-o sărute cu o pasiune care-i va arăta tinerei asistente cât de mult o dorește.

Dar când se pregătea să întindă brațele pentru a o cuprinde, Élise se întrerupse și-i spuse:

– Gata. Am terminat. Sper că acum vă simțiți mai bine.

Și ieși pe ușa salonului, pe care o închise fără zgomot în urma ei.

Frédéric era năucit. Membrul îi zvâcnea măreț, parcă mai uriaș decât fusese în ultimele zile, iar testiculele, extrem de bombate, amenințau să se spargă. Dar în loc să se gândească la frustrarea de moment, Frédéric își spuse că puțini bărbați pe pământ se pot, probabil, lăuda să fi avut parte de grațiile a trei superbe femei în atât de puțin timp. Se considera deci foarte norocos și deosebit de seducător, tipul de bărbat căruia nici o femeie nu-i poate

rezista. Măgulitoare gânduri, nu? Dar undeva, în străfundul minții lui, o idee începu să se înfiripe, una deloc plăcută și pe care nu reușea s-o gonească: dacă cele trei asistente făceau parte din femeile pe care el le sedusese cândva și pe care apoi le părăsise cu nonșalanță? Dar faptul că toate trei păreau să-i acorde o atenție mai mult decât deosebită îl mai liniști, spunându-și că dacă s-ar fi purtat urât cu ele cândva, probabil că acum nu ar mai fi fost atât de drăguțe! Deci sentimentul că le cunoștea de undeva era cuprins în ceea ce spusese Annie: locuiau cu toții într-un oraș nu prea mare și era posibil să se fi întâlnit pe stradă.

* * *

Recapitulă: îl chema Frédéric Buissonneau, femeile îl plăceau mult și el pe ele. Locuia într-o casă confortabilă de la marginea orașului și nu avea o iubită anume, ceea ce prezenta, se pare, multiple avantaje. Asta știa acum cu siguranță. Mai erau, evident, multe detalii de descoperit când memoria îi va fi revenit. Dar, în ansamblu, situația nu se prezenta chiar rău.

Încurajat de bilanțul făcut, Frédéric îi spuse medicului său că ar vrea să o vadă pe în continuare misterioasa vecină care l-a adus la spital. Doctorul acceptă și peste puțin timp îl informă că aceasta va veni chiar în decursul acelei seri.

Frédéric îi aștepta cu nerăbdare vizita. Spera din tot sufletul că la vederea acelei femei memoria îi va reveni și că viața lui va intra iar în normal.

* * *

Către ora șapte seara, pe ușa salonului său intră Élise care îl întrebă dacă totul este în regulă, dacă se simte bine ori dorește ceva. Îl examină rapid și nici nu termină bine că ușa se deschise iar și intră Annie, proaspătă, ațâțătoare. Surprins, Frédéric nu scoase un cuvânt, dar observă, din conversația lor, că cele două par a se cunoaște foarte bine, și nu numai ca și colege de serviciu. Apoi ușa se deschise din nou și intră Gloria în toată splendoarea ei de femeie senzuală. Se alătură celor două și, după ce-i făcu lui Frédéric cu ochiul, începură tote trei să vorbească. Era din ce în ce mai limpede că cele trei superbe femei se cunoșteau bine, că erau prietene.

După un foarte scurt timp, ușa se deschise și pe ea pătrunse o a patra femeie, la fel de strălucitoare ca celelalte trei, cu toate că diferită. La vederea acestei a patra grații, Frédéric avu un șoc. Era frumoasa Sylvie-Anne, vecina lui. Într-o fracțiune de secundă, mintea i se limpezi: accidentul și tot ceea ce îl precedase îi reveniră în memorie. Ca și restul vieții sale. Nu mai avea nici un gol. Totul, în creierul său, era la locul lui.

Sylvie-Anne, vecina, era asistentă la spital. El, Frédéric, nu era decât un amărât de șomer. Iar casa de la marginea orașului, în care era adevărat că locuia, casa era a tatălui său, care îi îngăduise să stea acolo mai mult din milă.

Își amintea acum de Sylvie-Anne, Sylvie-Anne pe care o găsea atât de frumoasă! Iar el era prea

timid pentru a o aborda... Lui Frédéric îi fu atât de rușine când își aminti cum seara, adesea, o spiona când ea se dezbrăca în fața ferestrei.

Armăsar? El? Nu mai făcuse dragoste de atâta amar de vreme!

Își aducea perfect aminte de Annie, de Élise și de Gloria, acasă la Sylvie-Anne, cum toate se scăldau într-o mică piscină și el le spiona de pe o scară, pentru a le vedea mai bine trupurile aproape goale, în lumina caldă a soarelui de după-amiază.

Și apoi cum a căzut, pierzându-și echilibrul când tinerele femei își scoseseră sutienele...

capodopera

Justine nu avea liniște. De câteva luni bune se afla într-un impas din care nu știa cum să iasă, mai ales că nu mai fusese niciodată într-o asemenea situație. Nu era vorba de ceva tragic, ce ar fi putut avea urmări grave, după normele obișnuite: viața nu îi era în pericol, nu era bolnavă, nici lipsită de bani sau amenințată de cine știe ce nenorocire. Nimic din toate acestea. Pur și simplu nu era capabilă să termine opera vieții sale: Adam, fetișul, idealul, visul său dintotdeauna! Începuse să-l picteze cu doi ani în urmă. Dar nu reușea să se hotărască asupra tușii finale, cea care l-ar fi desăvârșit. Pânza era imensă. Bărbatul stătea în picioare, cu tălpile depărtate, cu brațele în spatele capului, buclele-i blonde de culoarea mierii mângâindu-i umerii masivi. În ochii translucizi i se citea o lubricitate

ștrengară, aceea a unui tip care se știa irezistibil și care profita din plin de acest lucru. Trupul lui rasat, plin de viață, părea că se mișcă. Gura cu buze pline, era gata să sărute, lacomă, un corp de femeie. Acolo, pe pânză, călcând pe un munte de bani, Adam aștepta să fie cucerit...

Justine era convinsă că tabloul său cu Adam, dacă se va hotărî să-l termine, îi va schimba viața, va însemna un nou început, lansarea oficială în cariera de artistă. Credea că acest tablou, chiar așa, neterminat, îi dezvăluia cu splendoare talentul. Adesea era tulburată de multe alte imagini pe care ar abia aștepta să le aștearnă pe pânză, tablouri minunate care ar fi izvorât din penelul ei. Avea atâtea proiecte! Dar aceste mărețe viziuni nu se vor putea materializa atât timp cât Adam era încă în lucru.

Asta era problema. Știa, simțea că nu va putea începe nici o altă pânză până ce nu îl va desăvârși pe Adam. Încercase de mai multe ori, dar privirile îi alunecau pe Adam-ul neterminat și proiectul celălalt devenea imediat neinteresant. Adam o obseda, o bântuia.

De altfel, nu îi lipsea mare lucru, cantitativ vorbind. Dar și acest... puțin trebuia să fie perfect. Justine îl crease pe Adam din cele mai frumoase părți ale trupurilor diferiților bărbați pe care îi cunoscuse. Capul, de exemplu, cu buclele aurii și surâsul irezistibil era a lui Alexandre, un student, coleg cu ea la Academia de Arte Frumoase.

* * *

Îl remarcase din prima zi, frumusețea lui ieșită din comun făcând-o suspicioasă la început. Încă din copilărie, Justine avusese un simț estetic foarte dezvoltat: frumusețea, sub toate formele ei, o încânta, o emoționa. Alexandre era atât de frumos! Și la fel de arogant și de sigur pe el. Justine a sfârșit prin a se îndrăgosti.

După câteva săptămâni, timp în care Justine l-a admirat și l-a dorit din ce în ce mai mult, visându-l noaptea, în singurătatea camerei ei, și chiar încercând să-i facă portretul, Alexandre a oprit-o la ieșirea de la un curs, într-o vineri după-amiaza, întrebând-o dacă nu vrea să bea un pahar împreună. Părea că nu se îndoia nici o clipă de faptul că răspunsul va fi unul afirmativ, deoarece a ghidat-o blând, dar ferm, spre ieșire. Odată așezați în fața unui pahar mare de bere cu un guler frumos de spumă, tânărul i-a spus cu un aer foarte natural:

– Te doresc la fel de mult pe cât mă dorești și tu.

A vrut să protesteze, dar totul era inutil. Îl dorea cu o intensitate care o speria. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu un bărbat atât de frumos și nu dorea deloc să mai aștepte ca să vadă cum era în pat. De aceea a spus și ea la fel de simplu:

– Atunci ce mai așteptăm?

Și l-a urmat, fără un cuvânt, la el acasă. Nu voia decât să-i fie alături, într-un pat sau pe orice altă suprafață confortabilă, cu cât mai puține haine cu putință.

Tânărul a închis ușa după Justine și s-a așezat lasciv într-un fotoliu, așteptând-o să vină la el. Ea s-a apropiat lent, a îngenuncheat și a

început să-i desfacă nasturii de la cămașă. Apoi l-a sărutat pe pântece, pe piept, pe gât, pe buze. Cât dorise gura aceea! Avea buzele pline, dulci, de o senzualitate divină. Alexandre săruta ca un zeu, alunecându-și limba în gura ei, întâi delicat, apoi din ce în ce mai imperios. Degetele-i abile desfăceau nasturii bluzei, gura îi prindea sânii, abia îi atingea, devenea pe urmă lacomă. Justine mângâia buclele blonde ale tânărului, uimită de cât erau de mătăsoase, de răcoroase. Și brusc dori să știe dacă și... celălalt păr avea aceeași nuanță. Îi trase fermoarul pantalonului și îi eliberă sexul care aproape îi sări în obraz de cât era de încordat. Părul din locul acela era de o culoare mai închisă, dar păstra reflexele aurii ale podoabei capilare. Satisfăcută de cele constatate, Justine îi sorbi gurmandă membrul dur, îi tachină capul cu limba, îl înconjură rapid într-un sens, apoi în celălalt, aproape îl înghiți. Alexandre îi aprecia jocul și o mângâia încurajator pe ceafă. Nedându-i drumul din gură, Justine își aluneca acum și o mână de-a lungul sexului blond, care își mărise și mai mult dimensiunile, strângându-l încet cu degete agile. Justine se ridică, își scoase hainele, se întinse deasupra lui, presându-i membrul umflat cu sexul ei umed. Îl sărută pe gură, iar el își strecură o mână între coapsele ei. În vreme ce Alexandre îi masa micuța carne aducătoare de plăcere, ea îi ghidă membrul dur în vaginul ei flămând. Trupul ei se ridica și cobora, alunecând ca într-un dans al cărui ritm creștea. Ea era deasupra și îi imprima mișcarea de ea dorită.

Ce frumos era Alexandre! Aproape nu îi venea să creadă ce i se întâmpla. Chipul bărbatului avea un aer visător și ironic în același timp, un zeu care o privea intens cu ochii lui verzi cu gene lungi. În această privire Justine citi că o lasă să abuzeze de el așa cum voia, că ea este cea care conduce acest sublim joc al dragostei. Și Justine avea de gând să profite din plin. Se ridică și îl trase încet pe podea. El nu protestă deloc. Îl dezbrăcă, desfăcându-i centura și scoțându-i pantalonii. După care, cu o eșarfă, îi legă mâinile de un picior al fotoliului. Ochii verzi aveau scânteieri de plăcere. Văzându-l în fața ei, la bunul ei plac, pe bărbatul acesta incredibil de frumos, Justine simți cum i se înnoadă vintrele de o excitație dureroasă. Se apropie de victima ei și se așeză cu picioarele depărtate de o parte și de alta a capului bărbatului. Se mângâia în sexul umed deasupra chipului lui. Apoi se lăsă încet în jos, până ce buzele zeului blond luară contact cu cuibul mustos. Alexandre părea că doar asta aștepta, pentru că imediat începu să o sărute lacom, să o muște, să o soarbă. Justine simțea că ajunge la orgasm, dar nu voia. Dorea ca plăcerea să dureze mult, să o întârzie până la agonie, pentru a o resimți mai intens. De aceea se ridică de pe gura lui senzuală și se așeză în membrul imens al bărbatului, încălecându-l.

Justine își folosi toată știința, cuprinzând sexul masculin milimetru cu milimetru, simțind cum mușchii vaginului ei îl strâng din toate părțile. La final, când era în ea tot, o delicioasă presiune îi invadă vintrele. Onduiând deasupra lui, Justine reuși să-i dezlege o mână, pe care i-o ghidă între coapsele ei, unde aceasta începu imediat mângâierea clitoridiană: abilă, lentă, agilă, presantă, rapidă. Justine dorea să ajungă la bucuria supremă, de aceea acceleră mișcarea până la un ritm infernal. Alexandre o mângâia mereu. După lungi și nebunești minute însă, Justine realiză că nu va ajunge astfel la orgasmul visat. Parcă simțind acest lucru, Alexandre începu să se miște și el, izbind-o puternic, ca pentru a se înfige și mai adânc. Ochii verzi îi scânteiau sălbatic și buclele i se zbuciumau. Tânărul își eliberase și cealaltă mână și acum o cuprinsese de talie, imprimându-i ritmul lui. Justine se simți inundată de lichidul fierbinte al bărbatului, care-i induse însă un orgasm cât se poate de obișnuit... Se prelinse lângă el, pe mochetă, respirând greu în brațele celui mai frumos bărbat pe care-l cucerise vreodată.

Justine și Alexandre se mai văzură de câteva ori. Dar, în afară de ședințele fierbinți de amor nebun, nu prea aveau altceva în comun. Justine îl găsea plăcut, amabil, dar lipsit de profunzimi. Apoi, Alexandre recunoscuse că nu are deloc intenția să-și acorde favorurile unei singure femei, iar Justine nu era deloc genul femeii care se mulțumește să fie pe o listă de așteptare. De aceea au convenit să se despartă, fără ranchiună sau păreri de rău, fiecare întorcându-se la viața pe care o avusese înainte. Justine îi păstra o amintire plăcută și de aceea Adam avea chipul lui Alexandre. Pentru că, de fapt, Justine nu dorea să păstreze de la el decât chipul.

* * *

Trupul subiectului de pe pânză, cu mușchi perfect desenați, cu picioare lungi și solide, cu brațe puternice, îi aparținea lui John, un sportiv. Și nu unul de salon, ci unul adevărat. Justine îl remarcase în imensul parc de la marginea orașului, unde mergea mereu să deseneze. Îi plăcea să privească oamenii: o mamă cu copilul ei, care se bucura înălțând un zmeu; un bătrân pe o bancă, ce părea să contemple trecerea timpului; un cuplu îmbrățișat, mergând alene și oprindu-se adesea pentru un sărut pasional; un tânăr alergând, cu hainele ude de sudoare. Un tânăr alergând, ale cărui veșminte ude lăsau să i se vadă trupul perfect. Un tânăr alergând care îi surâdea... Un bărbat tânăr și frumos alergând!

Prima oară când l-a văzut, s-a grăbit să-l deseneze, ca să nu-l uite. Revenind mai multe zile la rând în același loc, l-a tot revăzut, crochiul devenind tot mai exact, liniile creionate cu talent dezvăluind supletea și robustețea acelui trup perfect. Într-a șasea zi, tânărul și-a terminat cursa în fața ei, întrebând-o cum e desenul. Se exprima în engleză și, cu toate că Justine știa destul de puțin această limbă, a înțeles imediat ce dorește și i-a întins schița. Recunoscându-se, tânărul a roșit, ceea ce i-a plăcut foarte mult lui Justine, mai ales după ce petrecuse ceva timp lângă Alexandre, atât de obișnuit cu complimentele, încât devenise de-a dreptul blazat.

Tânărul alergător din parc se așeză alături de ea, privind-o cum desenează. Profitând de acestă apropiere, Justine adăugă câteva detalii crochiului său, preciză o formă, o expresie, refăcu o umbră. Apoi îi arătă iar desenul și i-l oferi. Foarte mândru, John îl rulă meticulos, mulțumi și plecă alergând.

Îl revăzu iar a doua zi. Apăru pe cărarea obișnuită, dar de data aceasta mergea, nu alerga. S-a oprit în fața ei cu un surâs larg și luminos, căruia Justine îi răspunse cu sinceritate. El îi întinse mâna, pe care ea o acceptă în modul cel mai natural cu putință, și merseră așa, mână în mână, în liniște, spre ieșirea din parc. Justine se simțea minunat; și, deși era conștientă că se plimbă cu un străin, totul i se părea cum nu se poate mai firesc. Tăcerea pe care o împărțeau nu avea nimic stânjenitor, ci era liniștitoare. Razele calde ale soarelui acelei după-amieze de toamnă păreau că mângâie cuplul tăcut, ca și vântul ușor care le răsfira abia simțit părul. Justine închise ochii câteva clipe, ca pentru a gusta mai bine acel moment, iar John îi lăsă mâna, petrecându-și brațul pe după umerii ei. Justine se sprijini încrezătoare de trupul solid al tânărului, îi prinse talia subțire cu mâna și se lăsă în voia lui.

Merseră îndelung, schimbând doar câteva cuvinte, arar, despre plăcerea de a fi împreună. Nu și-au pus întrebări despre viața personală, nu au debitat banalități de dragul conversației ori pentru a afla câte ceva unul despre altul. Se simțeau împliniți împreună. Gustau plenar clipa. Tot mergând, au ajuns într-o piață din oraș, unde jongleuri, cântăreți,

mimi încântau și uimeau lumea care trecea. John s-a oprit un moment lângă o florăreasă, pentru a-i oferi lui Justine un trandafir. Tânăra i-a inspirat îndelung parfumul, apoi și l-a prins în păr. Un timp au admirat mulțimea care se distra, apoi au intrat într-un bistrou. Au mâncat ceva, surâzându-și mereu unul altuia, în tăcere. Conversația s-ar fi putut dovedi dificilă, ca ceva mai devreme, deoarece nici unul nu cunoștea bine limba celuilalt. Și, de fapt, nici nu aveau nevoie de cuvinte. Sorbeau din pahare privindu-se intens. Se sorbeau din ochi...

O orchestră discretă apăru pe minuscula scenă a localului, melodiile languroase încălzind atmosfera. John o invită pe Justine la dans și aceasta i s-a cuibărit la piept. Era atât de bine! O depășea cu mai mult de un cap. Se simțea protejată. Tânărul dansa minunat! Justine se lăsă în voia lui, legănată de valurile blânde ale muzicii și de bărbatul acela cald... Când, în sfârșit, o sărută, tânăra avu impresia că-l cunoaște de când lumea. Îl iubea, îl dorea mai presus de orice, îl voia la ea acasă. Acum! Brusc, Justine se desprinse din brațale lui, își luă poșeta de pe scaun, îi apucă ferm mâna și îl trase afară.

În câteva minute au fost la ea acasă. Nici nu închisese bine Justine ușa după ei, că erau unul în brațele celuilalt, goi. Îi lumina doar neonul de pe sradă, care intra nestingherit prin ferestrele largi ale mansardei. Se sărutară îndelung, cu pasiunea unui cuplu foarte legat, care, din cine știe ce motive, fusese despărțit mult timp. John o luă în brațe și o așeză în patul desfăcut. Luă trandafirul din părul tinerei

femei, îi mângâie gura cu petalele mari și catifelate, apoi plimbă floarea pe conturul delicat al chipului lui Justine, ajunse cu ea pe gât, pe piept, între sâni, pe care îi înconjură abia atingându-i... Justine tremura de plăcere. John îi atinse sfârcurile întărite cu trandafirul roșu ca focul dorinței lor, apoi gura lui lacomă îi luă locul. Îi sărută pe rând, îi sorbi, în timp ce trandafirul cobora pe piept în jos, pe pântece, ocoli parcă voit locul dintre coapse pentru a le atinge pe acestea... John își desprinse gura de pe sânii ei și desenă cu limba o linie dreaptă spre pântecele fremătând de dorință al tinerei femei. Trandafirul cobora și el pe gambe, pe tălpi... Justine îl dorea atât de mult, încât se simțea paralizată. Sânii i se umflaseră să se spargă, în vintre simțea un tremur nebun, picioarele i se desfăcură de la sine, invitânde... Simțind-o, John urcă cu trandafirul pe interiorul coapselor și coborî cu buze fierbinți și avide pe cuibul mustos ce îl primi recunoscător. Lichidul plăcerii se revărsă în gura bărbatului, care-l sorbi cu nesaț. Justine simțea în vintre contracții din ce în ce mai puternice. Trebuia să o pătrundă, nu mai rezista, voia să-l simtă deasupra, să o strivească cu trupul lui masiv, musculos. Ca și cum îi citea gândurile (sau simțurile?), John își desprinse buzele de pe sexul femeii, urcă din nou pe sânii care se ridicau și coborau precipitat, în ritmul respirației tinerei excitate la maximum, apoi îi cuprinse gura cu gura lui, în vreme ce membrul dur își făcea singur loc între coapse, intrând în culcușul cald, alunecos, primitor, strâmt... Aluneca în ea

înainte și înapoi și o senzație de bine o invada pe Justine. Apoi John o ridică, o așeză în brațele lui, iar femeia îi cuprinse talia cu picioarele, lăsându-se legănată de-a lungul impozantului sex bărbătesc, pe măsura trupului posesorului său. John o umplea, părea că intră în ea la nesfârșit și mereu, provocându-i frisoane de plăcere. Justine simțea că nu mai rezistă mult, oricât ar fi dorit să amâne extazul. Și de data aceasta au fost la unison. John o ridică și mai mult, își înteți pătrunderea și se revărsă în ea cu un suspin profund, interminabil, provocându-i un orgasm... banal. Se odihniră un timp... Dar deja membrul lui John dădea semne de viață, creștea rapid, împungându-i lui Justine o coapsă. Bărbatul o întoarse pe tânăra femeie cu spatele în sus, o trase spre el și, fără să piardă nici un moment, o pătrunse iar. Justine simțea cum dorința îi crește din nou. Începu să se mângâie singură, pentru a intra în ritmul impetuos al bărbatului. Se lipea de el ritmic, cu frenezie, făcând față asalturilor lui nebune. Dar de data aceasta John termină fără ca ea să ajungă la extaz.

Tânărul se prăbuși alături, strângând-o tandru în brațele-i puternice. După un moment, Justine se desprinse blând, se ridică, puse o muzică ambientală, reveni în brațale proteguitoare și adormi ca un copil.

În noaptea aceea mai făcură dragoste încă de patru ori, acordându-se perfect unul cu altul, apoi mai dormiră un timp, pentru ca amurgul zilei următoare să-i găsească tot înlănțuiți. John era insațiabil. În câteva minu-

te putea oricând să o ia de la capăt. Dar parcă totul se întâmpla prea repede. Justine ar fi preferat preludii mai lungi. Își spunea că poate, în timp, s-ar fi acordat și pe această lungime de undă.

În timp... Dar n-a fost să fie. Câteva zile mai târziu, Justine a aflat că John trebuia să plece. Fusese aici în cantonament și pleca în altul, într-o localitate îndepărtată, unde își continua antrenamentul pentru Jocurile Olimpice viitoare, la care urma să participe. John mai spunea că o iubește și că ar vrea ca ea să vină cu el. De tot. Justine s-a gândit un moment, dar i-a răspuns negativ. Nu voia să-și părăsească orașul natal. Nu dorea să locuiască în altă parte, într-o parte de lume unde nu se vorbea limba ei. Și ea îl plăcea pe John. Dar nu putea spune că îl iubește. Tânărul a fost teribil de dezamăgit. A plecat, spunându-i că o va suna imediat ce va ajunge la noua lui destinație și că va face tot posibilul să revină curând.

Justine își spunea că John ar fi mândru să știe că Adam al ei avea trupul lui...

* * *

Și a mai fost Antoine, pe care l-a întâlnit la o expoziție foarte la modă. Îl chema, de fapt, Antoine-Xavier de Landreville jr.; s-a abținut să nu râdă când a auzit acest nume pretențios. Antoine era bogat, elegant și avea siguranța pe care ți-o dă banul. În timpul acelei seri, la expoziție, spunea că se plictisește de moarte și a întrebat-o dacă nu vrea să iasă cu el să ia cina undeva. La răspunsul afirmativ al tinerei

femei, a condus-o în cel mai șic restaurant din oraș, unde majordomul, de o eleganță sobră, l-a salutat cu un deosebit de respectuos „Bună seara, domnule de Landreville". Li s-a adus imediat șampanie, fără să fie nevoie ca Antoine să o comande, și au fost, în general, tratați regește. În seara aceea, Justine a întrezărit și pentru ea un viitor la fel de strălucitor, o carieră fulminantă care o va aduce pe treptele gloriei, ale luxului, ale bogăției, ale libertății.

Nu poate spune că a fost îndrăgostită de Antoine. Nu, nici măcar o secundă. Situația lui, nonșalanța față de micile plăceri ale vieții o excitau enorm. Au făcut împreună o mie și una de nebunii, partide de sex extravagante și cheltuieli nemăsurate. Cu el își putea permite să fie cine dorea: damă de companie de mare clasă, prietenă, confidentă, amantă...

Au fost împreună câteva luni bune, timp în care Antoine a dus-o să-și serbeze ziua de naștere în Bahamas. În seara aceea, la cazinoul hotelului în care locuiau au jucat sume enorme. Și banii au adus alți bani. Mulți, foarte mulți. Norocul le-a surâs. Și de câte ori creștea teancul de fise, Justine simțea cun sexul i se dilată, lăsând să curgă o picătură de lichid al plăcerii pe chilotul de satin. Câștigul o excita. Și cînd a fost prea excitată, a considerat că trebuie să treacă la pasul următor. Așa că a i-a spus lui Antoine că vrea banii cash, nu în cofretul secretizat din hotel, ci la ei în apartament. Mai exact, în dormitor. Și Antoine a aranjat totul. În camera respectivă, pe patul îmbrăcat tot în satin, trona un sac enorm de bani, iar lângă pat, din partea casei, o frapieră

cu una din cele mai scumpe șampanii. Justine luă sacul de bani și îi răsturnă conținutul pe cearșafurile mătăsoase ale patului imens. Un timp, imobilă, nu făcu altceva decât să contemple grămada de bani. Apoi se dezbrăcă lent în fața lui Antoine, care o privea tăcut, și, doar cu pantofii în picioare, se întinse languros pe pat. Chipul feminin plin de dorințe lascive se transformă în cel al unui copil care se bucură de jucăria mult visată. Justine își aruncă pantofii și începu să sară în pat, să danseze, luând teancuri de bancnote și aruncându-le în sus, primindu-le pe trupul gol, în căderea lor, cu un frison de plăcere. S-a întins din nou pe pat, s-a tăvălit în așternutul foșnitor de bilete de bancă, simțind cu fiecare por atingerea aspră a hârtiei banilor. Atâția bani... Într-o fracțiune de secundă, Justine văzu cu ochii minții toate lucrurile pe care și le-ar fi putut cumpăra cu doar o parte din muntele acela de bani.

Încet-încet se calmă, se întinse toată ca o pisică la soare, depărtă picioarele și îi făcu semn domnului de Landreville să vină lângă ea. Tona de bancnote o excita mai mult decât Antoine, atât de mult, încât luă câteva și își mângâie cu ele sânii generoși. Apoi luă altele și altele și aproape se acoperi cu ele. Își freca cu banii gâtul, fața, inspirându-le adânc mirosul subtil. Apoi își strecură o bancnotă între coapse, o strânse, o luă iar în mână, o rulă ca pe o țigară pe latura mai lungă și și-o introduse în sex, încet, pentru a nu-și răni carnea delicată din interior. Apoi o extrase și locul acelui... instrument insolit îl luară două

degete de ale ei, care intrau și ieșeau din ce în ce mai repede. Antoine o privea satisfăcut, excitat, lubric. Observându-l, Justine se ridică, luă alte bancnote cu care îi înfășură membrul dur, frecându-l cu mai multe deodată. Sexul lui Antoine crescu și mai mult și, cum parcă amenința să explodeze, Justine, depărtând picioarele, îl introduse în ea, învelit în acel ciudat prezervativ din hârtii de bancă. Degetele lui Antoine nu stăteau nici ele degeaba, făcând-o pe tânăra femeie să geamă de plăcere. Sunetul acelui du-te-vino din ea, dat de bancnotele acum muiate de seva născută din extaz, erau o muzică dulce urechilor ei. Antoine ieși din ea, extrase și bancnotele rămase în vaginul femeii, apoi intră și mai puternic, pătrunzând-o cu atâta forță, încât o impinse până la capul patului, creșteteul lui Justine lovind ritmic tăblia prevăzută cu o tapițerie savantă. Simțind cum vine momentul suprem al plăcerii, Antoine ieși triumfător din Justine, răspândindu-și lichidul alburiu pe bancnotele de 100 de dolari împrăștiate pe pat. Justine le luă, și le lipi pe ea, se mângâie cu ele, în vreme ce Antoine o degusta între coapsele deschise. Justine se simțea extraordinar, dar știa că orgasmul nu o să vină. De aceea se prefăcu a fi în culmea plăcerii, gemu încet, apoi strident, iar încet, simulă blânda istoveală finală, care îl convinse pe amantul ei că totul era cum nu se poate mai real. Justine nu mai avea chef. Voia doar să simtă banii aceia foșnitori pe ea, sub ea, lângă ea, banii aceia aspri, care acum răspândeau mirosul împreunat al sevelor născute din plăcerea lor sexuală.

Justine adorase seara aceea, în ciuda faptului că nu avusese orgasm. Și, în amintirea ei, îl pictase pe Adam stând pe un munte de bani.

Pe Antoine nu îl aprecia foarte tare. Ceea ce îi plăcea la el în mod deosebit era contul din bancă. Ăsta era, de fapt, farmecul lui principal, chiar dacă lui Justine nu îi făcea deloc plăcere să și-o mărturisească. Antoine era totuși un om minunat: generos, respectuos, știa să-i facă toate plăcerile și avea și cu ce. Era destul de atrăgător, era un amant convenabil dar... Dar Justine simțea că este bine să-l părăsească înainte de a-l răni, înainte ca el să cheltuiască prea mult cu ea. Nu voia să-și dea seama că nu-l iubește deloc. Și așa a și făcut.

* * *

Cam asta se poate spune despre trecut. În prezent, Justine nu avea liniște. Nu mai stătea pe un pat așternut cu bancnote, nu mai era cu nici unul din bărbații cu care împărtășise momente extraordinare. Iar Adam era tot neterminat.

Lui Adam îi lipsea ceva vital: Adam nu avea încă sex. Justine nici măcar nu îl schițase. Era singura parte din anatomia lui pe care nu avea habar cum să o picteze. Și asta pentru că nu se putea decide cum trebuie să arate organul sexual al capodoperei ei. Pentru că Adam va fi o capodoperă. De multe ori a fost tentată să îi picteze un membru pe măsura trupului superb, un sex imens, de dimensiuni demne

de un zeu. Dar apoi se gândea că ar fi mai bine să fie unul normal, ca al majorității muritorilor, adică excat atât cât trebuie la locul cuvenit. Ar fi putut să-l doteze cu membrul lui Antoine, grăsuț și atât de bun la gust, dar Antoine, la pat, nu era chiar performanța întruchipată. Sau ar fi putut să i-l picteze pe cel al lui John, bărbatul, dintre cei trei, de care își amintea cu cea mai mare plăcere. Dar Justine voia ca sexul lui Adam să fie identic cu cel care, în viața ei adevărată, i-a fost cel mai pe măsură, cel care a făcut-o să-și piardă mințile. Antoine, John, Alexandre – toți au fost buni. Dar nici unul nu reușise să o ducă pe acele culmi de extaz de care auzise și pe care considera că ea încă nu a ajuns.

Problema s-ar rezolva deci de la sine dacă ar întâlni bărbatul care ar ști să o conducă în acea mult dorită stare de grație. Abia atunci nu ar mai fi obsedată că nu îl va putea termina pe Adam, pentru simplul motiv că l-ar termina. Și atunci ar putea picta toată pleiada de opere inestimabile pe care le avea în minte și care ar fi, era sigură de asta, excepționale.

Dar mai întâi trebuia să-i dea lui Adam tușa finală. Oare ziua aceea va veni vreodată? se întreba din ce în ce mai neliniștită. Și dacă va veni, oare se va putea ea despărți deAam? Ce preț ar putea avea o pânză care reprezenta atât de mult pentru ea?!

Adam însemna enorm pentru Justine. Chiar dacă nu era decât o himeră, o imagine născută din amintirile ei, din visele ei, ea îl vedea ca pe ceva viu, o reconforta. Îl consulta ori de câte ori nu știa ce atitudine să adopte

într-o anumită situație. Înțelepciune lui mută îi era ajutorul cel mai prețios. Și când se simțea singură, își imagina cum o ține în brațe, cum o strânge cu brațele lui puternice. În asemenea situații, îi construia partea lipsă cu ochii minții, așa cum și-o dorea în acel moment. Își putea permite orice fantezie. În afara perfecțiunii sale sexuale, Adam avea și toate calitățile pe care Justine le căuta la un bărbat. Era atât de fericită cu el! Împreună, formau un cuplu perfect: erau intimi, complici, îndrăgostiți. Ea îi era mamă, soră, amantă. El îi era tată, confident, amant. Cel mai minunat amant. Niciodată nu făcea dragoste cu ea de două ori la fel. Oare nu este extraordinar de convenabil ca un bărbat să aibă mereu altfel de organ sexual?!

De o vreme încoace, Justine resimțea tot mai acut răceala patului ei gol de prezența unui bărbat, după ce fantasmele dispăreau și Adam se întorcea pe pânza lui. Justine se simțea din ce în ce mai frustrată. Se întreba când și în ce fel va putea întâlni partenerul sexual ideal, cel căruia va putea să-i împrumute membrul pentru Adam al său? Oare ce amintiri îi va lăsa acel bărbat care va intra în grupul select al celor care fuseseră demni de a împrumuta o parte din trupul lor lui Adam?

Sexul cu care va fi dotat Adam trebuia să fie un summun, o apoteoză a virilității. Pentru că doar un asemenea organ, Justine era convinsă de acest lucru, o va putea face să ajungă la orgasmul complet, uriaș, ultim, ideal, maxim, fantastic. Dacă nici John, nici Alexandre, nici Antoine nu au putut să facă

plenar aceasta, deși toți trei erau bărbați deosebit de dotați în masculinitatea lor, probabil că doar un membru de-a dreptul ieșit din comun, de dimensiuni nebănuite, va reuși.

La gândul ăsta, se imagina în brațele lui Adam, deasupra lui, simțind cum sexul lui nemăsurat îi explorează tot corpul. Își imagina mâinile lui puternice alunecându-i pe carnea fierbinte, frământând-o. Îi simțea sexul dur ca marmura mișcându-se în ea din ce în ce mai repede, până la un ritm infernal. Apoi, la dorința ei, Adam se oprea, ieșea, doar pentru ca ea să îl soarbă cu gura-i lacomă, provocându-i gemete puternice de plăcere. Membrul acela îi umplea gura, abia putea să respire, dar nu îl lăsa, până îl simțea că este gata să cedeze. Și atunci Adam intra iar în sexul ei înfometat, o pătrundea violent, o rupea aproape, iar ea urla de plăcere, simțindu-și trupul abandonându-se unor indicibile, inimaginabile delicii.

Odată această fantasmă terminată, Justine intră într-o stare de depresie totală. Și dacă i-ar inventa pur și simplu un membru și ar termina odată pentru totdeauna?! Probabil că, procedând astfel, lui Adam i-ar dispărea ceva din latura mistică pe care o investise în el. Era un risc. Dar trebuia asumat.

Descurajată, deprimată, Justine își dădea seama că nu va putea vreodată nici să inventeze un sex pentru Adam al ei, nici să ajungă cu adevărat la orgasmul mult visat. Simțind că starea ei se înrăutățește cu fiecare clipă, consideră că era mai bine să iasă puțin. Poate o plimbare îi va mai schimba gândurile negre.

* * *

Soarele nici nu apăruse bine pe cer că Justine era în picioare lângă șevalet. El dormea și tânăra femeie îl înveli ușor cu cearșaful. Amețită de cele întâmplate, uimită, se grăbea să înceapă lucrul. Da, va da tușa finală. Adam va fi gata. Credea că Pierre nu va avea nimic împotrivă să împrumute picturii o parte din trupul lui. Dar Justine voia neapărat să termine înainte ca Pierre să se trezească, în cazul în care acesta – cine știe? – nu va fi de acord. Va fi oricum prea târziu, pentru că opera ei va fi gata.

* * *

Prima oară când a ajuns la extaz sub mângâierile lui Pierre, nu i-a venit să creadă. Orgasmul acela inimaginabil, indicibil, venise. Uimită, l-a pus pe seama alcoolului consumat cam în exces. Își amintea totul foarte clar. Pierre o pătrundea de ceva timp, când a vrut să se retragă. Dar nu de tot. A rămas așa un moment, jumătate afară, jumătate înăuntru, frecându-se încet de pereții vaginului ei. Parcă prea blând, Pierre o atingea ca o adiere. Dar plăcerea era imensă, aproape de tortură. Orgasmul a venit neașteptat, intens, a cutremurat-o toată lungi și minunate momente.

Ca să se convingă dacă ceea ce i s-a întâmplat era real, a doua oară când au fost împreună nu au băut deloc. Și s-a încredințat. Membrul lui Pierre și numai el îi provoca delirul mult dorit. Nu știa cum făcea, dar mângâierea

care însoțea penetrația, fie ea blândă sau puternică, o făcea să plutească pe imense valuri de extaz, o transportau în ceruri înalte în care ar fi vrut să rămână mereu ori să coboare numai pentru a urca iar și iar și iar...

A treia oară când a fost cu Pierre, știa foarte clar cum va arăta sexul lui Adam. S-a gândit toată noaptea, în vreme ce Pierre dormea alături, și în zori l-a pictat.

* * *

Justine stătea pe scaun în fața șevaletului, cu sprâncenele puțin încruntate, privind alternativ patul în care dormea Pierre și pânza pe care Adam aștepta cuminte să fie întregit. Se gândea intens. Era obligatoriu ca fiecare detaliu al sexului lui Adam să fie perfect, întocmai cu originalul. Teoretic, ai crede că pictarea acelei părți a corpului bărbătesc nu prezintă cine știe ce dificultăți. Dar sunt atâtea subtilități, atâtea lucruri mărunte care trebuie respectate pentru ca totul să fie perfect. Culoarea, de exemplu. Departe de a fi uniformă, are diferite nuanțe și intensități. Și sunt multe alte detalii, toate foarte importante.

Nici nu-i venea să creadă. Din toți bărbații pe care îi cunoscuse – și nu fuseseră puțini – s-a întâmplat ca tocmai Pierre să o facă să simtă ceea ce credea că nu mai este cu putință. În toți anii în care fusese mediocru satisfăcută, în care fusese frustrată că nu găsește masculul care să-i aducă extazul mult așteptat, Pierre, acest prieten dintotdeauna, a așteptat cuminte, resemnat, timid. Și tocmai el a reușit

imposibilul. Iată de ce sexul lui Adam trebuia să-l redea fidel pe cel al lui Pierre. Își promisese sieși că Adam va purta sexul bărbatului care o va duce pe nebănuitele culmi ale deliciului.Și o promisiune trebuie respectată.

Se ridică de pe scaun și trecu la treabă. Mâna parcă îi mergea singură...

Artista termină și se îndepărtă de șevalet pentru a aprecia rezultatul final. Da! Era întocmai cu modelul. Și chiar dacă perfecțiune ansamblului avea oarecum de suferit, Adam avea în sfârșit organul sexual!

Era un sex mic, subțire, ușor curbat spre dreapta... dar ce sex!

pentru o cauză nobilă

Ușa se deschise cu un scârțâit și Liza, prietena mea dintotdeauna, își făcu apariția. Mă privi din cap până în picioare și pe chip îi apăru faimosul ei zâmbet. Apoi se așeză lângă mine, așteptând să încep să-i povestesc. Timp aveam suficient la dispoziție. Așa că puteam alege între a sporovăi despre lucruri mai puțin importante sau a intra direct în subiect. Cum scopul vizitei sale era acela de a afla esențialul, mi-am dres glasul, am respirat adânc și am început abrupt:

– Îți amintești, cred, că mama îmi spunea deseori: „Bărbații te vor duce la pierzanie". Ei bine, draga mea, și acum, după atâția ani, are în continuare dreptate. N-ai să ghicești în ce încurcătură mă aflu. Sunt o femeie matură, care

ar trebui să știe să ia cele mai bune hotărâri, să fie în măsură să judece consecințele faptelor sale. Ei bine, nu! M-am purtat ca o proastă, m-am lăsat dusă de nas ca o puștoaică.

– Începe cu începutul, te rog. După cum știi, nu prea sunt la curent cu ultimele întâmplări din viața ta.

– Ai dreptate, scuză-mă. Necazurile mele au început la puțin timp după ce m-am mutat în noua locuință. Îți amintești? Asta s-a întâmplat anul trecut. Locuiam de ceva timp într-un imobil în care m-am simțit bine mai mulți ani. N-aveam de gând să părăsesc apartamentul acela superb de la etajul douăzeci, cu atât mai mult cu cât vecinii mei, Steve și Sylvie, erau fermecători: ne înțelegeam bine și-mi permiteau să-mi perfecționez aptitudinile de exhibiționistă.

– Ia te uită!... Ce vrei să spui?

– La început a fost ceva nevinovat... Perdelele nu le trăgeam niciodată, lăsând ferestrele mereu neacoperite. Amantului meu de atunci îi plăcea să dansez cu toate luminile aprinse. Așa că i-am pregătit o mică demonstrație cu parte din ceea ce știam să fac pentru a-i plăcea. Evident, vecinii mei puteau – și sunt sigură că o și făceau – să mă vadă de la geamul lor. Era unul din minunatele avantaje ale clădirii aceleia, construite în cruce. Foarte mândră de dansul meu, simțeam o plăcere deosebită să arăt tot ce știu. Gândul că vecinii mă urmăreau mă excita grozav. Ca să nu mai vorbesc de Dave, amantul de atunci, un bărbat solid, cu un sex imens, pe care cu siguranță l-ai fi apreciat și tu. Ne vedeam deja de o lună, când nevastă-sa a venit la mine

acasă – habar nu aveam că e căsătorit – și mi-a făcut un scandal monstru, amenințându-mă în termeni extrem de duri. Am fost nevoită să renunț la Dave. Mi-a părut foarte rău, pentru că era un amant sublim și începusem să mă atașez de el. Nu sunt sentimentală, dar îmi plăcea să-mi petrec timpul cu el. Era ușor brutal, avea membrul puțin cam prea mare, dar tocmai de aceea era minunat! L-am părăsit cu regret, privind spre viitor. Soția lui însă a continuat să-mi facă viața imposibilă. Spre norocul meu, o prietenă a găsit soluția ideală. Ți-o amintești pe Corine?

– Agentul imobiliar?

– Da. Ea. Mi-a spus că, evident, am nevoie de o schimbare de decor și m-a convins să-mi cumpăr o casă. Mi-a căutat ceva pe măsura mijloacelor mele materiale, reușind să găsească exact ceea ce-mi dorisem dintotdeauna. M-am mutat imediat și pot să-ți spun că viața de proprietar este foarte plăcută. Foștii mei vecini îmi cam lipseau, dar mi-am spus că voi găsi eu ceva excitant prin apropiere, ceva care să mă facă să nu-i regret prea mult timp. Așteptând să se întâmple asta, mă delectam cu singura amintire care îmi rămăsese de la Dave: o curea din piele pe care o uitase la mine. Aceeași curea pe care, într-o seară, a folosit-o ca să mă biciuiască ușor. A fost minunat! Ce amintiri!...

Într-o bună zi, o camionetă de culoare verde s-a oprit în fața casei mele și un tânăr a sunat, oferindu-și serviciile pentru întreținerea peluzei. Privindu-l ce bine era construit, mi-am spus că nu peluza mea avea nevoie de

întreținere. Plăcându-l deci imediat, i-am spus că poate începe chiar atunci, dacă vrea.

Privindu-l muncind în soarele fierbinte de iulie, am observat că se uita des spre locul în care stăteam. Era atât de drăguț! A roșit când mi-a întâlnit privirea, arborând însă o mină sigură de sine, care îl făcea adorabil. L-am întrebat dacă poate veni săptămânal și i-am propus să-l plătesc în avans, ceea ce tânărul a acceptat cu bucurie. După ce și-a terminat treaba, l-am invitat câteva momente înăuntru și i-am dat banii. Mi-a mulțumit, ne-am prezentat reciproc și apoi tânărul a plecat spre camionetă, făcându-mi cu mâna.

– Ce înseamnă, mai exact, tânărul...

– Nu avea douăzeci de ani. Lasă-mă să continui. În seara aceea, conform obiceiului căpătat în zilele călduroase, am deschis radioul și m-am lăsat să alunec, goală cum m-a făcut mama, în piscina pe care o instalasem de cum cumpărasem casa. Apa avea o temperatură ideală, tocmai potrivită să răcorească un trup încins. M-am bălăcit puțin, apoi m-am lăsat să plutesc pe spate, privind cu încântare cerul înstelat. După câteva minute, trupul meu s-a îndreptat singur spre jetul puternic al sistemului de filtrare. Apa bolborosea în bule transparente care îmi masau sânii, interiorul coapselor, sexul... Era un masaj erotic extraordinar! Brusc, am ieșit din piscină, am intrat în casă cu apa șiroind pe mine, am luat cureaua lui Dave, am trecut-o printre picioare, mângâindu-mi sexul umflat de dorință. Înăuntru era întuneric, nu aprinsesem nici o lumină, așa că m-am așezat pe șezlong, cu

picioarele larg desfăcute, gemând de plăcere sub atingerea curelei și a degetelor mele... Mă gândeam la Dave, la foștii mei vecini, la tânărul din ziua aceea și... orgasmul a fost sublim! Liniștindu-mă oarecum, am auzit râsete și șușoteli în curtea din spatele casei. Oare mă văzuse cineva? Imposibil! Era prea întuneric. Cine erau cei care râdeau? Curiozitatea nu-mi dădea pace. M-am înfășurat într-un prosop și m-am apropiat cu pas ușor de gardul casei vecine.

Un cuplu era întins în iarbă: se sărutau și râdeau. Se străduiau să nu facă prea mult zgomot, dar nu prea reușeau. Nu le puteam vedea fețele, doar siluetele. Mi se păreau foarte tineri. Chiar adolescenți. Băiatul părea îndrăzneț, fata părea și ea să-i aprecieze eforturile, lăsând să-i scape din când în când râsete înfundate. Îi permitea băiatului să-i mângâie sânii. Dar când acesta încercă să-și strecoare mâna în șortul ei, fata se ridică brusc, râsul îi pieri și spuse acuzator, înainte să dispară:

– Asta nu, Pierre! Mi-ai promis!

Pierre... Era oare același Pierre care venise la mine în după-amiaza aceea? Sărmanul! Să fii atât de drăguț și să nu ajungi la nici un rezultat! „Ar trebui să-și aleagă prietene mai mari decât el sau fără idei preconcepute", mi-am spus. Nedorind să fiu descoperită, am intrat în casă unde mi-am pregătit un coctail pe care l-am degustat în fața televizorului, înainte de a adormi.

* * *

Liza era foarte atentă. Mă cunoștea suficient de bine ca să știe că nu i-aș fi spus

toate aceste detalii dacă nu ar fi fost necesar. Își scoase sacoul și pantofii, se așeză mai bine în fotoliu și așteptă să povestesc mai departe.

– A doua zi a fost la fel de toridă ca și cea din ajun. N-am avut curaj să mă îmbrac, am stat doar în costum de baie. Nu aveam mare lucru de făcut, așa că am optat pentru o activitate puțin obositoare: să mă prăjesc la soare citind o carte bună, între două scufundări în apa călduță. Investiția pe care o făcusem cu piscina se arăta din ce în ce mai rentabilă. La sfârșitul dimineții, l-am zărit pe vecinul meu din curtea din spatele casei. Era același tânăr care venise să se ocupe de peluza mea, în ajun. Muncea din greu, tăind ierburile înalte cu un fel de furie. Mi-a fost milă de el văzându-l transpirat și supărat. M-am apropiat de gardul care despărțea cele două proprietăți și l-am invitat să facă o baie. Mi-a răspuns cu un surâs plin de bucurie. M-am îndepărtat, gîndindu-mă la roșeața care-i acoperea obrajii și întrebându-mă ce anume i-a provocat-o: prezența mea sau căldura? „Poate amândouă", mi-am spus. A venit abia după-amiaza, având pe umăr un prosop și purtând doar un șort. M-a salutat politicos, nehotărât. I-am făcut semn să intre și l-am privit cum plonja în apa limpede. A rămas sub apă un minut lung, apoi a ieșit. Era cu adevărat adorabil. Avea pielea netedă și bronzată, cu o tentă aurie, trăsături fine și delicate. „Va deveni un bărbat remarcabil când va mai crește. Oare câți ani să aibă?" mă gândeam eu, curioasă. Am încercat să ghicesc; dar cel mai bine era să-l întreb pe el. „Nouăsprezece", mi-a răspuns roșind iar.

– Ce vârstă minunată, exclamă Liza. Parcă ieri eram și noi la fel...

– Da! O vârstă de vis! Pierre avea, într-adevăr, cu ce face o fată să viseze! I-am oferit o bere și a acceptat-o cu plăcere. Când m-am întors cu berea, stătea pe marginea scaunului, cu prosopul îngrămădit în dreptul slipului. I-am întins sticla și am băut și eu câteva înghițituri dintr-a mea, înainte de a plonja în apă. După ce m-am răcorit, m-am așezat lângă el și l-am întrebat zâmbind:

– Urmezi vreo școală?

Pierre se gândi un timp înainte de a-mi răspunde. Purta ochelari fumurii, așa că n-am putut să-i disting privirea. Se foia jenat, șifonându-și prosopul:

– Păi... Eu... Am să-mi reiau studiile într-o zi; dar, pentru moment, prefer să muncesc. Mama nu este de acord cu ceea ce fac..."

– Ai o prietenă?

– Am avut. Până aseară când s-a întâmplat ceva... în fine, ceva ce ei nu i-a convenit și s-a supărat.

Am hotărât să nu mai insist. Desigur, nu era dispus la confidențe, mă cunoștea prea puțin. Dar muream de curiozitate.

– Ai să-ți găsești altă prietenă. Un băiat frumos ca tine sigur nu are astfel de probleme.

Pierre roși tot și surâse palid.

– Da, desigur. Și totul o să se termine în același fel. Probabil că nu știu să am suficientă răbdare. Înțelegeți ce vreau să spun...

– Nu vreau să te descurajez, dar astfel de lucruri se întâmplă la orice vârstă.

– Dumneavoastră... sunteți măritată?

– Nu, nu sunt. Și te rog să mă tutuiești. Nu sunt mult mai mare decât tine, am doar... niște ani în plus. Nu, nu sunt măritată și nici nu cred că sunt pregătită s-o fac. Cel puțin pentru moment, măritișul nu-mi lipsește deloc!

– Da, înțeleg.

După mai multe minute de tăcere și câteva guri bune de bere, Pierre mi-a mulțumit pentru tot și a plecat. Privindu-l depărtându-se, i-am strigat cu un ton amical: „Vino de câte ori vrei, nu te jena!" Și nu mă puteam împiedica să nu-i admir trupul tânăr și membrele lungi, care se vor împlini odată cu trecerea timpului. Am făcut un efort să-mi amintesc cum arătau prietenii mei pe când aveam eu vârsta lui Pierre. Dacă aș fi putut să-mi dau seama în adolescență ce ani de aur erau aceia! Ce simplu ar fi putut fi pe atunci totul! Și ce frumos!... Erau anii atâtor descoperiri: săruturile, primele atingeri la adăpostul unui tufiș complice, valurile de plăcere care îți inundau trupul, puterea aproape nelimitată pe care puteai să o ai ca fată asupra băieților, doar să știi ce să faci, bucuria aceea specială când încălcai interdicțiile, insinuările colegilor de clasă, glumele cu mai multă sau mai puțină perdea... Doamne, ce ani! Ce ani!

Pierre era în perioada în care urmărea să-și afirme sexualitatea impetuoasă, exigentă. Se părea însă că nu avea succesul pe care și-l dorea. Poate i-aș fi putut veni în ajutor cu câteva sfaturi? Sfaturile erau necesare, la vârsta lui. Ar fi fost păcat să piardă timpul acela atât de prețios, de sublim, dar care trece întotdeauna mult prea repede!

– Evident, mă aprobă Liza. Mai ales că durata medie a vieții sexuale la bărbați nu este prea mare. Ar fi chiar păcat să-ți irosești anii tinereții fără să cunoști viața din plin.

– Vinerea următoare a fost mai răcoare. Așa că am profitat și seara am ieșit să mă plimb prin împrejurimi. Mi-a plăcut calmul străduțelor bine întreținute, seninătatea aparentă a lucrurilor. Am respirat parfumul florilor și am ascultat cântecul greierilor. Dând colțul unei străduțe, am observat o camionetă garată, pe care am recunoscut-o, după culoare și după echipamentul de grădinărit, ca fiind a lui Pierre. Cabina era ocupată chiar de stăpânul ei și de o fată. M-am refugiat în umbra unui uriaș boschet plin de flori și am așteptat. Le vedeam siluetele îmbrățișate în ceea ce mie mi se părea un abandon total. Pierre o ținea în brațe, apoi fata își scoase bluza... Am zâmbit, spunându-mi că lucrurile mergeau destul de bine pentru tânărul meu prieten. I-am observat în liniște câteva minute. Brusc, fata s-a smuls din brațele lui și, punându-și bluza, deschise portiera și-i aruncă pe un ton plin de dispreț: „E prima noastră seară împreună și tu-mi ceri să mă dezbrac de tot. Ce va fi după o săptămână? Ei bine, n-ai să afli niciodată!"

Spunând asta, fata îi întoarse spatele, plecând cu un pas foarte hotărât, afișând un aer mai degrabă supărat, decât rănit. Privind-o cum se depărta, am ieșit din umbra boschetului, reluându-mi plimbarea nocturnă, astfel încât Pierre să nu-și dea seama că am asistat la întreaga scenă. În fața camionetei, care încă staționa, m-am oprit aparent surprinsă, apoi am venit spre portiera dinspre șofer.

Pierre fuma o țigară stând nemișcat în spatele volanului, părând a nu înțelege nimic din ceea ce i se întamplase. Era complet descurajat. Văzându-mă apărând lângă el, îmi făcu un semn cu mâna. Am încercat să leg o conversație:

– Fata aceea... era cu tine?

– Da... Ce să spun!

– Nu prea ești în apele tale. Vrei să vorbim? Am putea bea o bere la cafeneaua din colțul strazii.

– O bere mi-ar face în mod sigur bine. Urcă, te rog!

Am luat loc lânga el și m-am lăsat condusă într-un bar, la două străzi mai încolo. Am încercat să-l fac să vorbească. Mi-a explicat, necăjit, că totdeauna se întampla la fel. De fiecare dată când întâlnea o fată care-i plăcea și aceasta accepta să iasă cu el, reușea să strice totul.

– Aș vrea să ajungem mai departe de un sărut și de o îmbrățișare! N-o fac în mod calculat, numai că, vezi tu...

I-am explicat că așa se poartă toți băieții de vârsta lui. Că poate ar trebui să încerce cu fete mai mari decât el. Pierre explodă:

– Sunt prea tânăr pentru femeile care mi-ar trebui! Ce vor fetele, de fapt? Te fac să crezi că le ești pe plac, dar când faci un gest ca să te apropii mai mult, te lasă baltă și se și supără!

I-am spus că aceste întâmplări fac parte din experiența unui bărbat. Și, închipuiește-ți, Liza, așa am aflat că el nu făcuse niciodată...

– Nu făcuse niciodată... ce?

– Nu făcuse niciodată dragoste!

– Glumești! La nouăsprezece ani? Un

miracol! Chiar prea frumos ca să fie adevărat. Spune-mi, cum ai rezistat de n-ai sărit pe el acolo, pe loc?

– Cinstit? Foarte greu. Am fost surprinsă de cele auzite, dar n-am lăsat să se vadă nimic. Mi-a spus, alegându-și cu greu cuvintele, că era foarte timid, că mult timp nu a ieșit cu nici o fată, dar că era hotărât să recupereze timpul pierdut. Pierre era foarte conștient că prima experiență era cea mai importantă, cea mai delicată; și tocmai de aceea voia să fie minunată.

Am preferat să schimb subiectul, de teamă, așa cum tu însăți ai sesizat,că voi sări pe el. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât doream s-o fac. Era virgin! Și eu care-i credeam pe tinerii de azi atât de precoce! Trebuie însă să existe și excepții, nu? Viața e plină de surprize. Mă gândeam: dacă l-aș iniția eu în tainele sexualității? Eram o femeie liberă, iar jocul putea fi amuzant. Fără să mai vobim de avantajele pe care le-am fi putut avea amândoi. Ideea mi se părea prea interesantă ca să nu-i acord mai mult timp de reflecție. Dar trebuia să mă gândesc în liniște, singură, la mine acasă, nu acolo, într-un bar, cu simțurile încinse.

– Deci nu ai putut rezista, nu-i așa?

– Ce nerăbdatoare ești! Am continuat să vorbim despre una și alta și, câteva ore mai tarziu, Pierre mă conducea acasă. Eram aproape hotărâtă să fac ceea ce-mi pusesem în cap. Dar nu voiam ca el să știe. Așa că l-am sărutat cast pe obraz, și am coborît. Înainte de a demara, mi-a spus că va fi la mine a doua zi, așa cum convenisem.

În seara aceea, cureaua de piele a lui Dave (care până atunci mă umplea de dorință doar privind-o sau atingând-o) și-a găsit locul într-un sertar. Simțeam că nu o să mai am nevoie de ea. Cel puțin un timp. Și m-am concentrat asupra acțiunilor viitoare. Oare cum trebuia să procedez? Nu era nici o îndoială că Pierre mă plăcea. De fapt, nu-mi subestimasem niciodată farmecele și nu era s-o fac tocmai acum. Natura m-a înzestrat cu destule daruri, iar eu m-am străduit mereu să mențin aceste avantaje. În plus, instinctul îmi spusese, încă din ziua în care l-am invitata în piscină, că îl atrăgeam chiar foarte mult. Prosopul acela îngrămădit în dreptul slipului asta însemna! Cu toată modestia, și tu știi asta, pot afirma că nu am întâlnit prea mulți bărbați care să reziste farmecelor mele, chiar dacă am treizeci de ani!

– De fapt, au fost extrem de puțini, exclamă prietena mea.

– Așa e. Și nu am deloc intenția să schimb ceva la acest capitol. Aveam mai multe posibilități ca să rezolv problema. Aș fi putut să-l atrag în interiorul casei, sub un pretext oarecare, înainte să-i dezvălui formele mele în toată splendoarea lor. Sau aș fi putut să-l fac să-mi înțeleagă, în mod subtil, intențiile. Dar ar fi însemnat să pierd un timp prețios. Am optat pentru varianta directă. Oricât de previzibilă ar fi, calea directă dă cele mai bune rezultate. Voiam neapărat ca Pierre să rămână cu o amintire deosebită, extraordinară despre prima sa experiență cu adevărat sexuală.

– Și pentru tine urma să fie o amintire deosebită...

– Bineînțeles că și pentru mine. Dimineața mi-am petrecut-o punând la punct scenariul a ceea ce avea să urmeze. Mi-am amintit că, atunci când eram adolescentă, mulți dintre prietenii de vârsta mea (eram cu toții niște puștani) aveau fantezii cu femei mai în vârstă decât ei. Mi-am pus un costum de baie argintiu, care mă îmbrăca foarte puțin, lăsându-mă aproape goală. Era deosebit de apetisant! Apoi mi-am ciufulit pletele lungi și blonde, prinzându-le cu o neglijență studiată într-o agrafă mare. M-am parfumat cu o colonie care întotdeauna i-a înnebunit pe bărbați și mi-am pus sandale cu tocul foarte înalt. M-am fardat discret, având grijă să nu-l intimidez prea tare pe bietul băiat. Când am fost gata, m-am așezat în fotoliu și, după ce mi-am pus ochelari fumurii, am început să citesc un roman.

– Sărmanul! Capcana era gata.

– Da. Și succesul a fost fulminant. Pierre a venit puțin înainte de amiază. Când m-a văzut, a rămas cu gura căscată. Era adorabil. L-am lăsat să-și facă treaba, prefăcându-mă că nu-l observ. Din când în când plonjam în piscină. În felul acesta putea să-mi admire corpul a-proape gol. Se vedea clar că era de-a dreptul uluit. Mai mult mă privea decât muncea.

Când a terminat peluza, l-am întrebat dacă ar vrea să mănânce ceva. La răspunsul afirmativ, i-am adus un sandviș și o bere rece. Apoi și-a reluat munca, la fel de puțin concentrat asupra a ceea ce făcea ca și mai înainte. Prin ochelarii fumurii vedeam cum aproape nu-și putea lua ochii de la mine. Trucul meu funcționa grozav de bine.

După ce a terminat de fasonat arbuștii, l-am invitat să facă o baie în piscină. Și-a scos jeans-ii, a rămas în șort și s-a aruncat în apă. L-am lăsat să înoate un timp, după care m-am îndreptat spre piscină cu cel mai languros mers. Sărmanul băiat, avea aerul că nu știe ce se întâmplă cu el. Am început să cobor încet treptele, ca și cum aș fi încercat temperatura apei. Pierre, care se oprise într-una din margini, mă privea fascinat. Odată intrată în apă, am înotat de câteva ori în lung și în lat, apoi am venit lângă el. Mimând un dezechilibru, l-am atins cu sânii și mi-am încurcat picioarele printre ale lui. Băiatul a tresărit puternic, mormăind ceva neînțeles când m-am scuzat pentru așa-zisul accident. Apoi am ieșit, încet, legănându-mi coapsele, m-am întins pe șezlong și am trecut la atac:

– Ai putea să-mi spui dacă mai ai ceva timp în după-amiaza aceasta? Am niște cutii pe care ar trebui să le duc în dormitorul de sus. Crezi că mă poți ajuta?

Dacă nu sesiza ocazia pe care i-o ofeream, înseamnă că mintea nu-i prea mergea. Mi-a răspuns că ar fi feiricit să mă ajute. Și un surâs frumos i-a luminat fața. Apoi a privit rapid în direcția șortului și, mulțumit de cele constata-te, a ieșit din piscină, s-a șters și m-a anunțat că este gata. „Sărmane micuț, îmi spuneam în gând, nici nu știi ce te așteaptă!”

– Parcă te văd, zise Liza. Îți cunosc atât de bine chipul irezistibil, privirea magnetică, glasul căruia niciodată nu i-au rezistat victimele tale. În fața ta, bărbații sunt fără apărare.

– Fără apărare, poate, dar nu fără resurse. L-am condus înăuntru pe Pierre, în încăperea

care-mi servea drept birou și i-am arătat câteva cutii mari, așezate pe un dulap. S-a întins, a luat una și mi-a așteptat indicațiile. Trecând prin fața lui, am început să urc scara, oferind ochilor lui tineri cea mai favorabilă priveliște a mișcărilor pe care le făceau șoldurile mele. Ajunsă la etaj, am pornit încet spre dormitor. Îi simțeam privirile lipite de trupul meu. Trebuie să recunosc că și eu tremuram de nerăbdare. Am luat un scaun, l-am pus în fața dulapului, m-am urcat pe el, am deschis ușile din partea de sus a acestuia și am început să aranjez ce era acolo ca să fac loc cutiei din brațele lui Pierre. Întorcându-mă spre el ca să-i iau cutia, am avut grijă să mă aplec destul de mult ca să-i ofer imaginea exactă a sânilor mei generoși, aproape goi, captivi în sutienul minuscul. Mărul lui Adam i se zbătea neputincios, ca și cum ar fi vrut să respire și nu reușea. Apoi i-am întors spatele, pentru a pune cutia sus, bombându-mi fesele, și așa foarte rotunde, care ascundeau între ele o comoară la care tânărul Pierre aspira cu toată dorința tinereții sale neexperimentate. Și a urmat lovitura de grație: l-am rugat să mă ajute să cobor. A venit foarte aproape de scaun, eu i-am înconjurat umerii și mi-am prelins trupul pe al lui, până am ajuns cu picioarele jos. Contactul acesta atât de așteptat mi-a produs o plăcere imensă, un val de căldură inundându-mi trupul. Cum situația îl paralizase pe Pierre, i-am luat mâinile, i le-am trecut încet de-a lungul trupului meu, înainte de a i le așeza pe sânii-mi impertinenți. I-am condus degetele pe marginea sutienului, spre bretelele subțiri, l-am ajutat să le coboare, apoi

spre spate, unde împreună am desfăcut închizătoarea. Sutienul a căzut și mâinile lui Pierre nu au mai avut nevoie de nici un ghid în fața sânilor goi: îi mângâia, îi frământa, îi explora, iar privirea, devenită de foc, se fixase în ochii mei, așteptând un gest suplimentar din partea mea, un gest care să-i confirme că avansul acela era ceva serios și adevărat. L-am sărutat cu tandrețe, apucându-i gura caldă cu buzele și cu limba. Ca să-i confirm așteptările, mi-am scos chilotul minuscul și i-am desfăcut coapsele cu unul din picioarele mele.

– Nu i-ai lăsat nici o șansă, exclamă Liza, aparent indignata.

– Nici una. Erecția lui îmi făcea o plăcere enormă. Surpriza nu-i lăsase timp să-și vină în fire. I-am ordonat să se dezbrace, dar a rămas nemișcat, în timp ce eu mă îndreptam spre patul imens, pe care m-am întins într-o poziție grăitoare. Brusc, și-a scos șortul cu mișcări frenetice. M-am ridicat, m-am apropiat de el ca să vadă că nu mă voi răzgândi și că nu e nevoie să se grăbească atât de tare. Stătea în fața mea, complet gol, deosebit de... pregătit. Era foarte bine dotat. Am făcut un efort să mă calmez, dându-mi seama că prima repriză va fi foarte scurtă pentru Pierre, care cu siguranță nu se va putea reține aproape deloc. Și nici nu voiam să-l fac să aștepte prea mult. Avea un aer vulnerabil și nehotărât, nu îndrăznea să facă nici o mișcare, de teamă să nu greșească ceva și totul să se termine înainte de a fi început. L-am tras la marginea patului, m-am lipit de el, l-am prins de fesele rotunde, m-am așezat și l-am sărutat pe sexul pulsând

de dorință, întâi încet, apoi luându-l în întregime în gură.

– Ce deliciu sunt fesele tinerilor!....

Liza avea o privire visătoare.

– Nu trebuia să forțez lucrurile, nu-i așa? Am preferat să prelungesc cât se putea un episod care, în firea lucrurilor, era foarte scurt. Gura mea nu se oprea, efectuând mișcări pasionate, de mult timp știute. I-am ținut sexul în stare de erecție cât am putut de mult, apoi l-am sorbit cu putere, primind cu recunoștință esența bărbăției sale... Am ridicat privirea: chipul îi strălucea de o epuizantă fericire. A deschis ochii și m-a privit jenat. Era adorabil! L-am tras spre mine pe pat, am încercat să-l fac să se simtă în largul lui, asigurându-l că e departe de a fi terminat ceea ce începusem împreună. L-am sărutat și l-am forțat să se întindă lângă mine, la o oarecare distanță, ca să am mâinile libere. Draga mea Liza, îți jur că ai fi fost mândră de mine!

– Ce ai mai făcut?

– I-am oferit cel mai frumos cadou. Un cadou de care va putea profita toată viața. L-am privit cu tandrețe și i-am murmurat: „Vreau să vezi ce înseamnă plăcerea femeilor. Te rog să fii atent".

Liza mă privea cu un profund respect. O surprindeam încă o dată cu ingeniozitatea și cu priceperea mea.

– Mi-am lăsat mâinile să-mi alunece pe trupul bronzat de soarele puternic din ultimele zile. I-am cerut să-mi mângâie pielea cu limba, să mă sărute ușor, peste tot. Apoi mi-am desfăcut picioarele, descoperindu-mi vulva în

toată splendoarea ei. L-am rugat să se oprească și să privească mișcarea degetelor. Se execută imediat, fascinat de arabescurile pe care le făceam cu mâna. M-am mângâiat încet, mi-am deschis cu degetele sexul, apoi am pătruns înăuntru cu o mișcare circulară. A vrut să participe și el și l-am lasat, rugându-l să fie, pentru început, delicat. Mâna lui copia traseul mâinii mele. Se aplecase să mângâie tandru pielea sensibilă și un aer de concentrare intensă îi cuprinsese fața. Simțindu-l pregătit, i-am arătat mica bucată de carne din centru, explicându-i că aceasta era cea care ar putea, atinsă cu pricepere, să mă facă să strig de plăcere. Si l-am îndrumat cu multă răbdare: „Puneți limba acolo, încet. Umezește locul apoi sărută-l de jur-împrejur. Să faci totul încet, cu răbdare. Așa... e bine. Acum lasă un deget să pătrundă în vagin. Poți introduce chiar două... Intră și ieși încet... Îhmm... Perfect... Mai repede acum, așa... și mai repede. Atinge-mă acum pe cărnița aceea!... Reia mișcarea cu un deget... cu amândouă!... Mai viguros!... Încă... Mai repede... Foarte bine, excepțional, extraordinar!

Pierre era foarte priceput. A înțeles imediat ce-i ceream. A început să mă mângâie așa cum îl învățasem. Și trebuie să-ți spun că mă străduiam din răsputeri să nu ajung la orgasm. Dar Pierre avea deja atâta artă în ceea ce făcea, încât nu m-am putu reține și plăcerea m-a inundat, imensă, mi-a scuturat tot trupul, cu violență. A fost unul din acele orgasme lungi, minunate, rare. Tânărul mă privea neliniștit. Normal, nu mai văzuse așa ceva și era puțin

speriat, neștiind dacă era bine sau nu. Mi-am revenit și l-am tras spre mine, spunându-i că este foarte dotat și că o să facă multe femei fericite.

– Da' știu că ești norocoasă...

– Mi-am dat seama că trupul lui era pregătit să-l întâlnească pe al meu. Sexul lui tânăr mă împungea dur, cerându-și parcă dreptul.

– Ce minunată este tinerețea!

– Într-adevăr, minunată... Ca să-l recompensez pentru plăcerea oferită, l-am obligat, delicat dar ferm, să se întindă pe spate, i-am sărutat fața dulce și transpirată, trupul adorabil. Apoi m-am așezat deasupra sexului său care stătea deja să pocnească. Trebuia să-i ofer ceea ce aștepta de mult timp. M-am așezat deci deasupra și l-am ajutat să pătrundă în adâncul trupului meu. A scos un mic strigăt și a început să se miște, înăuntru și în afară, înăuntru și iar în afară, cu gestul cel mai vechi de pe pământ. L-am reținut, mulțumindu-mă să mă înalț ușor, lăsându-i înăuntru doar vârful sexului. A înțeles imediat ce voiam. Am coborât încet, strângând cu putere mușchii vaginului, cuprinzându-l. Am accelerat mișcarea, arătându-i puțin din ceea ce urma să simtă. A scos iar un mic strigăt, cu o expresie de surpriză pe față. Am mai dansat câteva secunde deasupra lui, după care l-am rugat să se așeze în genunchi. A făcut întocmai. Întorcându-mă cu spatele la el, m-am sprijinit pe mâini și pe genunchi, prezentându-i vulva larg deschisă. A pătruns mai întâi încet, apoi, neîntâlnind nici un obstacol, a ajuns în adâncul pântecului meu. Apucându-mi

șoldurile, nu se mai reținu și se descărcă violent... Căzu sfârșit lânga mine, cu ochii larg deschiși, având pe chip un surâs încântător. După câteva minute, îmbrățișându-l, l-am întrebat dacă totul fusese așa cum își imaginase. Aiurit, mă strânse tare și exclamă:

– Infinit mai bine!

Respirația i se liniști și adormi lângă mine.

* * *

Liza era verde de gelozie. Părea că încearcă să-și amintească pentru ce venise să mă vadă. Dar a preferat să asculte urmarea.

– Această primă oară a fost o revelație pentru tânărul meu prieten. Îi era greu să creadă ceea ce i se întâmplase. Se pare că se așteptase ca eu să-l conduc cu brutalitate către sfârșitul lucrului început și acum nu îndrăznea să se apropie din nou de mine. Era însă nevoie să desăvârșim ceea ce învățasem în prima lecție. Câteva zile nu mai veni deloc. Poate că, în sinea lui, gândea că aventura noastră nu fusese decât un imbold pentru a-și continua propriile experiențe? Era foarte posibil. Avea Pierre un nu-știu-ce care mă făcea să mor de nerăbdare să-l revăd, fie și numai pentru a-l mai „medita" de câteva ori.

L-am întâlnit pe stradă, din întâmplare, a patra zi după zbenguiala noastră. Zărindu-mă, roși puternic, nesigur de atitudinea pe care trebuia s-o aibă. I-am adresat surâsul meu cel mai răvășitor și l-am sărutat pe obraz, înainte de a-l întreba de ce n-a mai venit să mă vadă. Îmi răspunse ceva ce el considera probabil a

fi adevărul: „Cred că ai și alți prieteni. Eu n-am fost decât o aventură de o seară, bănuiesc. Ți-a fost milă de mine sau ceva în genul ăsta, nu?!"

L-am făcut să înțeleagă, odată pentru totdeauna, că tot ceea ce am făcut și tot ce voi face va fi numai pentru că așa vreau eu și pentru că îmi face plăcere. Am insistat asupra faptului că ultima noastră întâlnire fusese la fel de agreabilă pentru mine cum fusese și pentru el și că era timpul să vină să mă vadă. L-am invitat să treacă pe la mine mai târziu, chiar în ziua aceea. Pierre a primit cu mare bucurie. A ajuns la ușa mea pe înserate. Am fript niște hamburgheri, discutând despre tot felul de nimicuri. Noaptea fiind caldă și întunecoasă, i-am propus să înotăm goi, ca să ne răcorim. M-am dezbrăcat în fața lui și m-am aruncat în piscină. A sărit după mine și m-a ajuns din urmă. L-am prins cu picioarele de talie și am început să înot pe spate, cu sexul foarte aproape de al său. Apoi m-am îndreptat spre jetul puternic de apă pe care l-am primit între pulpele desfăcute. Pierre s-a apropiat de mine și a completat masajul cu mâinile sale pricepute. Nu uitase nimic din ceea ce-l învățasem. Trecu în fața mea și mă penetră cu forță. Înotam încet, agățați unul de altul. Ne-am îndreptat așa spre marginea piscinei și Pierre mă scoase din apă în brațe. Întinzându-ne pe iarba moale de pe mal, mă atrase spre el și mă strânse dureros de dulce, după care mă pătrunse din nou. A făcut dragoste ca și cum ar fi avut în urma sa ani de experiență. A fost nemaipomenit! Era când în fața mea, când în spate... Mâinile-i mângâiau cu pricepere, cu o forță delicată... Pe punctul sensibil al vulvei

au făcut adevărate minuni... Apoi m-a pătruns iar, simțeam cum urcă plăcerea, nestăvilită, am gemut, orgasmul m-a scuturat, accentuat de revărsarea bărbăției lui... Am stat un timp unul lângă altul, acolo, pe iarba moale, de el tunsă, sub cerul complice care parcă ne ascundea de ochii lumii cu mantia sa protectoare... Ne-am despărțit cu un sărut, promițându-ne să ne revedem cât de curând.

Pierre s-a dovedit nesătul. Venea la mine la orice oră din zi sau din noapte. Cum îmi plăcea nespus, îi deschideam oricând ușa. Părea avid de noi cunoștințe. Și trebuie să-ți spun că de fiecare dată era altfel. Lecțiile mele dădeau roade. Pierre devenea rezistent, începuse să-și controleze orgasmul și nu ajungea niciodată la sfârșit înainte de a mă satisface plenar. I-am dezvăluit multe fațete ale femeii, dându-i cursuri complete de anatomie. M-a surprins într-o seară, folosind o metodă pe care eu nu i-o arătasem. Sosise de ceva timp și băusem deja o sticlă de vin bun, ceea ce ne aruncase într-o ușoară euforie. Cum eram deja goi, Pierre începu să mă mângâie peste tot. Desena mici cercuri la rădăcina părului, îmi masa sânii cu voluptate, sărutându-i și sorbindu-i cu atâta artă, încât puteai crede că știe aceste lucruri dintotdeauna. Îmi desfăcu picioarele și mă pătrunse de mai multe ori, așteptând și observând reacțiile mele cu un aer fascinat, în timp ce sexul meu îl primea cu plăcere. Eu îi mângâiam pielea tânără și frumoasă, umerii largi, sexul dur și mare. Am profitat amândoi de mai multe ori de dorința care ne stăpânea. Pierre ajunsese maestru în

arta de a mă lega de capul patului și de a mă poseda cu forță, ca și cum numai asta făcuse toată viața. Era atent la ceea ce așteptam de la el și foarte repede a învățat cum doream să mă posede. Mă penetra prin față sau prin spate, călărindu-mă cu furie mult timp, până când ceream pace. La rându-mi, l-am delectat cu dansuri languroase pe mobila din dormitor sau din salon, i-am oferit elaboratul spectacol, pe care îl stăpâneam perfect, al masturbării în fața oglinzii, i-am dezvăluit plăcerea sublimă a falsului viol. După o noapte în care mă „violase" de patru ori, mi-a fost imposibil să merg câteva zile.

Am continuat așa timp de câteva bune săptămâni. Săptămâni de sex tandru sau violent, după cum ne era dorința. Am avut însă grijă să-l fac să înțeleagă foarte bine că aventura noastră nu putea și nu trebuia să dureze prea mult. El urma să-și găsească o fată de vârsta lui, pe care s-o iubească, cu care să fie răbdator și s-o învețe tot ce de acum știa. I-am explicat că va trebui să-și respecte întotdeauna partenera, că niciodată nu are voie să facă ceva care s-o umilească sau s-o rănească. Asculta atent tot ce-i spuneam. Am fost încântată să aflu că nu era îndrăgostit de mine. M-a asigurat că nu aștepta de la mine mai mult decât îi ofeream în momentul acela, știind că totul se va termina într-o zi.

Dar totul s-a terminat mult mai repede decât ne-am imaginat.

– Ce anume a putut să te facă să pui capăt unei situații atât de plăcute? mă întrebă Liza, perplexă.

– N-a fost alegerea noastră, crede-mă. De altfel, motivul care m-a determinat să te rog să vii să mă vezi te va face imediat să-ți dai seama de ceea ce s-a întâmplat. Joia trecută (nu știam atunci că va fi ultima noastră seară împreună), tocmai ne terminam înghețata de ciocolată, după o după-amiază plină de acrobații de tot felul. Eram întinși amândoi, complet goi, pe parchetul salonului, privind la masa pentru cafea. Mai înainte fusesem noi pe masa aceea. Eram mirată că ne ținuse pe amândoi. Camera arăta ca după furtună, ceea ce ne făcea să râdem cu lacrimi.

În momentul acela, soneria de la intrare se auzi strident. Mi-am tras în grabă o rochie pe mine, am deschis și am avut surpriza să descopăr în fața ușii doi polițiști în uniforme impecabile, prezentându-mi legitimațiile și spunându-mi:

– Doamnă Dubois, vă informăm că din clipa aceasta sunteți în stare de arest.

– Poftim?! Sub ce acuzație?

Am văzut atunci, apărând brusc în fața polițiștilor, o femeie (am aflat că era mama lui Pierre) care a început să țipe cu o furie nereținută, cu o indignare isterică:

– Nu îți este rușine?! Să-i faci așa ceva fiului meu! Băiatului meu! Știu ce ai făcut, știu tot! Nu ești decât o stricată! Rușine! Să-ți satisfaci poftele cu un copil inocent de șaptesprezece ani! Rușine! Să-ți fie rușine!

Deci Pierre mă mințise!

Și, din seara aceea fatidică, îmi aștept condamnarea. Mă poți ajuta?

bal mascat

Laurence nu și-ar fi închipuit vreodată că o simplă invitație ar fi putut să-i schimbe atât de mult viața.

De fapt, misiva nici măcar nu îi era adresată. Pe plic scria:

„Doamnei Andrée Beaulieu
Strada Vallier, nr. 2650
Montréal, QC"

Adresa era a ei. Și, cu toate că locuia acolo de trei ani, de doamna Andrée Beaulieu nu auzise vorbindu-se niciodată. În mod normal, ar fi trebuit să returneze plicul la poștă, fără să-l deschidă, specificând că destinatara nu locuia la adresa aceea. Dar un detaliu îi atrase atenția. Pe plic, în locul adresei expeditorului, figura o ilustrație care o intrigă pe Laurence: o mână care culegea un măr de pe creanga unui

pom. Îi amintea de o veche gravură, ca acelea care se găseau în cărțile din secolul al nouăsprezecelea. Sub ilustrație era și o maximă care o frapă, ciudată, ațâțătoare: *„Pentru o ultimă degustare a fructului oprit"*.

* * *

Laurence era genul de femeie care ducea o viață anostă, fără complicații. Lucra de șapte ani la aceeași firmă de experți contabili. Era celibatară. Una convinsă și chiar abstinentă. Fericirea ei cotidiană era alcătuită din cele șase pisici pe care le iubea, de casetelor video cu cele mai recente filme, de semipreparate și de floricelele de porumb. Aceste plăceri simple păreau să o satisfacă pe deplin. La drept vorbind, Laurence se considera fără farmec, ceea ce nu era nicidecum adevărat. Atâta doar că nu avea stil. Nu căuta să placă, nu se machia aproape deloc (nu avea nici dorință, nici imaginație pentru așa ceva), îmbrăca doar haine comode și nu-i păsa deloc de modă.

Colegii nu încercaseră niciodată să o cunoască mai bine; o găseau plictisitoare. O tratau politicos și cam atât. Acest lucru îi convenea de minune lui Laurence care, la rându-i, îi considera pe toți frivoli, neinteresanți.

În ceea ce privește aventurile sentimentale, Laurence nu stătea bine deloc. La șaptesprezece ani se îndrăgostise de un băiat ceva mai mare. Acesta o plăcea și el, dar relația lor nu a durat prea mult deoarece tânărul a trebuit să se însoare cu altă fată care, cedându-i repede și imprudent, rămăsese însărcinată cu el.

Laurence nu avusese o altă relație durabilă. Fecioria și-o dăruise acelui băiat lângă care credea că-și va petrece restul zilelor. Prima oară nu fusese cine știe ce, dar a doua și a treia oară lucrurile se arătară mult mai promițătoare, lăsând să se întrevadă multe plăceri neștiute. Dar exact atunci băiatul a trebuit să se însoare cu cealaltă. Laurence a suferit enorm și a jurat că nu se va mai lăsa antrenată în astfel de povești. Acesta îi era tot trecutul în materie de plăceri și experiențe sexuale.

Pe atunci nu bănuise că „greva" ei va dura atât de mult. Dar nu avusese curaj să afle o ieșire din situația creată. Să-și caute un iubit? Care să o rănească din nou? Mai bine nu! Găsise o cale mai ușoară: atunci când se simțea frustrată, se masturba, închipuindu-și că-l posedă pe bărbatul care îndrăznise să o părăsească. Își imagina că făceau amor în fața celeilalte, care plângea de ciudă, cu burta până la gură. Tristă compensație care, până la urmă, a făcut-o să renunțe și la această plăcere pe care și-o dădea singură.

Laurence se credea în afara tentațiilor. Dar scurta frază de sub ilustrație o incita, o obliga parcă să deschidă plicul. Și o făcu.

„Dragă Doamnă Beaulieu,
Dumneavoastră, care altădată alături de noi ați fost
în căutarea plăcerilor interzise,
Care atât de bine știți
să vă explorați dorințele și pasiunile
și apreciați discreția întâlnirilor noastre,
Sunteți invitată la primul bal mascat

care va da strălucire aniversării primei noastre aventuri.
Conform tradiției,
am dori să împărțiți invitația
cu partenerul sau partenerii intimi.
Serata va avea loc la adresa și la data
mai jos indicate.
Pentru motive de la sine înțelese,
vă rugăm să prezentați invitația la intrare.
Vă dorim alături de noi la acest eveniment
ce sigur de neuitat va fi.
Orice ținută este admisă,
atâta timp cât fața acoperită vă este,
pentru ca misterul să guverneze
doritele toride întâlniri.
În așteptarea dumneavoastră, etc., etc."

Urma o adresă necunoscută. Laurence se grăbi să caute în ghidul străzilor orașului și o găsi undeva, foarte aproape de poalele muntelui. Aleea era accesibilă doar printr-un capăt, dintr-o străduță, și se termina într-o fundătură. Prima reacție a fost să arunce scrisoarea la coș. O deschisese, așa că era imposibil să o mai returneze poștei. Să o folosească, nici nu putea fi vorba! Doar nu o să se ducă la o asemenea serată!

Își pregăti un platou cu spaghete, pe care le mâncă în fața televizorului (rula un film mai vechi, cu Catherine Deneuve în rolul principal), apoi adormi în fotoliu, nemaigândindu-se la ciudata invitație.

Dar dimineață, când voi să arunce gunoiul, un impuls neașteptat o făcu să caute cu înfrigurare scrisoarea. O scoase din plic și o

lăsă pe birou. Nu o mai reciti, dar avu un sentiment de ușurare la gândul că nu a aruncat-o, că o avea acolo, întreagă.

Toată ziua se surprinse gândindu-se la misteriosul bal unde era invitată o femeie care avea adresa ei, dar nu era ea. Ce persoane erau acelea care participau la astfel de serate? În căutarea a ce anume erau ele oare? Ce scânteie, necunoscută ei, declanșa în oameni asemenea comportamente? Și, de fapt, ce se întâmpla exact la petreceri de acest fel?

Când se întoarse acasă, verifică data la care avea loc balul înainte chiar de a-și scoate pantofii. Mai erau opt zile. Doar nu-și va petrece opt zile fiind mereu distrată, neputând să se concetreze asupra lucrului de la birou și punându-și tot felul de întrebări despre petrecerea aceea! Dar realiză dintr-o dată că se va întâmpla exact așa. Și dacă nu se va duce, probabil că se va gândi săptămâni în șir, chiar și după ce serata va fi avut loc. Tocmai descoperise un aspect al vieții pe care nici măcar nu-l bănuise. Și, împotriva voinței sale, murea de curiozitate.

Oare unde ar putea găsi răspuns la toate întrebările sale? Brusc își dădu seama că trebuia neapărat să afle cât mai multe despre astfel de lucruri. Se întâmplau frecvent? Și dacă da, ea de ce nici măcar nu auzise de ele? Era oare atât de ruptă de realitate? Își promise că se va duce la librăria din apropiere și va încerca, cu discreție, să se documenteze. Dar care ar fi domeniul? Sexualitate? Sociologie? Dacă cineva s-ar oferi s-o ajute, ar muri de rușine să spună ce caută. Cel mai simplu ar fi să se uite în ziare. Poate

unele anunțuri i-ar putea lămuri parte din nedumeriri.

Răsfoind rubrica anunțurilor, văzu că nenumărate agenții de „escortă" își ofereau serviciile, mai mult sau mai puțin discret. Apoi saloanele de masaj... Și bărbați căutând aproape totul, pornind de la aventura clasică la cea insolită. Dar nu găsi nicăieri vreun anunț despre balul mascat care o interesa și nici despre vreo serată erotică, implicând mai multe persoane. Dezamăgită, se întrebă unde în altă parte ar mai putea căuta. Poate într-o revistă specializată? Asta era! Dar de unde să cumpere o astfel de revistă?

Încercă să nu se mai gândească și începu să citească un roman al unui autor favorit. La ora nouă seara, obosită să tot parcurgă iar și iar aceeași pagină fără să înțeleagă nimic, se ridică grăbită, își luă geanta și se îndreptă către cel mai apropiat chioșc de ziare, hotărâtă să găsească o publicație care să o lămurească. Dar nu avu curajul să se oprească, gândind că vânzătorul o va recunoaște. Porni spre stația de metrou. Așteptă trenul, urcă și coborî după câteva stații. Acolo era un chioșc de unde nu cumpărase niciodată nimic și un vânzător pe care nu îl cunoștea. Erau etalate zeci de titluri care puteau să-i folosească. Pe care să-l aleagă? Se prefăcu interesată de noutăți serioase și răsfoi o revistă aleasă în consecință. Lângă ea se opri un bărbat care luă ultimul număr din Playboy.

„Bun, revista asta mi se pare nimerită", își spuse ea. Cum necunoscutul se pregătea să plătească, luă și ea un exemplar pe care îl disimulă sub revista cea serioasă, sperând că vânzătorul nu va observa ce fel de lecturi o

interesează. Spre disperarea sa însă, acesta desprinse publicațiile una de alta și, după ce făcu totalul, ridicând ochii spre ea ca să ia banii, îi zâmbi malițios. De jenă, Laurence scoase câteva hârtii din geantă, i le aruncă și plecă în fugă, fără să mai aștepte restul.

* * *

Odată ajunsă acasă, Laurence nu mai era sigură de nimic. Ce o obligase oare să se deplaseze câțiva kilometri de la locuința ei doar ca să cumpere o revistă care n-o interesa deloc? Era doar o publicație pe care o calificase întotdeauna drept o porcărie, nu? Dar iată că acum simțea, în egală măsură, repulsie și interes. Începu s-o răsfoiască, în căutarea articolelor care ar putea-o informa despre evenimentul ce o obseda.

Articolele, destul de rare, nu conțineau cine știe ce informații interesante. Era prezentat un animator radio, foarte la modă în New York. Apoi unele așa-zise personalități artistice și politice. Mai nimic. În disperare de cauză, începu să citească paginile cu scrisori de la cititori. „Doamne, ce de lume perversă!", gândi ea. Mulți oameni înșirau aici tot felul de povești care păreau mai degrabă fantasme.

Renunță repede la citit, cu toate că acele „fantasme" o făcură să simtă un freamăt ciudat între coapse. Răsfoind mai departe revista, rămase cu gura căscată în fața unor fotografii mai mult decât sugestive. Doi bărbați și două femei erau surprinși în poziții... *acrobatice*: un brunet și o blondă, un blond și o roșcată, care

făceau mereu schimb între ei. Laurence se simțea căzută din nori. Și, cu toate că corpul ei reacționă imediat la acele imagini, ea căuta să se convingă de faptul că femeile și bărbații normali nu trăiesc și nu fac amor în acest fel. Dar dacă cineva, în acest oraș, a hotărât să organizeze un bal mascat, asta înseamnă că existau și persoane, fie ele și puține, care trăiau *așa*. Persoane depravate!

În noaptea aceea, Laurence avu primul vis erotic din viața sa. Se afla la o petrecere, o orgie dementă, la care luau parte toți colegii săi. Aceștia purtau măști transparente și nimic altceva. Era acolo și băiatul pe care îl iubise, înzestrat cu un organ absolut imens, uriaș... Se trezi transpirată toată, cu inima bătându-i nebunește, cu pulpele larg desfăcute, dorind cu disperare un bărbat, un sex masculin, degete pricepute, o limbă măcar, care să-i potolească dorința... Își simțea sexul un foc arzând. Flacără era toată. Trebuia să stingă cumva jarul din ea. Își dădea seama cât de mult îi lipseau toate acestea! Introduse un deget, apoi pe al doilea, pe al treilea în vagin. Aluneca încet, înainte și înapoi, își apăsa clitorisul, îl atingea circular... Fremăta toată, corpul îi tresărea și chema cu un strigăt mut un bărbat, un amant, dur ca oțelul, peste ea, care să o strivească sub greutatea lui. Pe marginea abisului, gemând, își agită degetele din ce în ce mai repede și avu primul orgasm adevărat din viața ei.

* * *

Următoarele zile trecură destul de greu, parcă învăluite într-o ceață groasă. Laurence

nu se mai recunoștea pe sine. Era distrată, lucra prost, făcea greșeli peste greșeli. Poftă de mâncare nu mai avea deloc. Seara, în loc să vadă un film (din cele siropoase, care îi plăceau mult), se instala într-un fotoliu, cu revista în mână (cam jerpelită acum, de atâta răsfoit), întrebându-se ce imagine o fascina cel mai mult. Cerceta fotografiile cu o concentrare aproape clinică, încercând să-și închipuie senzațiile pe care le-ar încerca ea în locul protagonistelor din fotografii. Dar imaginația își are limitele sale. Sfârșea aproape invariabil prin a se masturba în mijlocul camerei, chiar în locul în care se afla, visându-se printre alte trupuri asudate și anonime. După câteva zile, se hotărî. Luase decizia aproape fără voia ei, supunându-se doar instinctului: se va duce la balul mascat.

* * *

Când sosi ziua fatidică, se forță să nu se gândească la ceea ce o aștepta. Pentru prima dată în viața ei, se arunca cu capul înainte, neavând nici cea mai mică idee de ce o să se întâmple. Se simțea neputincioasă, ca atrasă de un magnet invizibil. Nu *ea* fusese cea invitată! Ei și? Oare asta mai conta? Nu, nu va da înapoi!

Făcu în așa fel încât să fie ocupată întreaga zi. Hărnicia sa o miră întâi de toate pe ea însăși. Funcționa ca un automat, impunându-și două sarcini distincte: munca și obsesia, adică balul Cu ce se va îmbrăca? Ce va fi acolo? Numeroase astfel de întrebări o hărțuiau fără milă.

Când plecă de la birou avea deja febră. Își

spunea pentru a mia oară că nu era obligată să ia parte la serata aceea ridicolă. Dar un frison într-o anume parte a corpului o convingea de contrariul. Trebuia să se ducă, altfel simțea că își va pierde mințile. Remarca răutăcioasă a colegelor sale, la plecarea de la birou („Un sfârșit de săptămână plăcut, Laurence! Cu siguranță va fi unul plin, ca de obicei, nu-i așa?!"), o făcu să se decidă. Va merge la bal! Le va arăta ea lor! Va fi un weekend plin, chiar foarte plin! Așa cum ele nu avuseseră probabil niciodată!

În drumul spre casă, intră într-unul din marile magazine. Garderoba ei nu cuprindea nimic din ceea ce s-ar potrivi pentru un bal. Dar oare cum trebuia să se îmbrace la o astfel de serată? Își spuse că o rochie simplă, neagră, dar sugestivă, ar fi alegerea perfectă. Și se părea că soarte o ajuta. De cum intră în raionul de confecții de ocazie, pentru femei, o văzu: simplă, dreaptă, ușoară – atât de diferită de ce purta de obicei! Intră într-o cabină să o probeze. Când își scoase rochia pe care o purta, banalitatea desuurilor sale îi sări în ochi. Își puse rochia neagră, care-i venea ca o mănușă, și se îndreptă spre raionul de lenjerie intimă. Alese un ansamblu sutien-slip, nu chiar provocator, dar care ar fi făcut-o să roșească de rușine doar cu o săptămână în urmă. Încercând micile obiecte de mătase, Laurence se privi în oglindă și nu-i veni să-și creadă ochilor. Niciodată nu se observase cu adevărat, nu se privise cu ochii altuia. Ai unui bărbat, de exemplu...Era de-a dreptul atrăgătoare. Lenjeria asta fină îi punea în evidență paloarea

delicată și gingășia pielii. Se examină ca și cum trupul îi era străin. Cambrându-și talia, se imagină pozând pentru revista aceea care o scandalizase, pentru ca apoi să o excite cu o intensitate dureroasă, șocantă. Da! Putea foarte bine să pozeze pentru revistă! Își trecu mâna încet peste sutien, mângâindu-și sânii, apoi coborî spre abdomenul plat, ajungând la chilot. Ridică un picior pe micul taburet din cabină, îndepărtă slipul, lăsând la vedere sexul până nu demult atât de neglijat. Se mângâie cu tandrețe, încercând să potolească setea vulvei sale înflăcărate. Se masturbă astfel în fața oglinzii, lucru pe care nu l-ar fi crezut niciodată posibil. Când simți că vine extazul, închise ochii de plăcere, dar îi deschise imediat: din oglindă o privea o tânără frumoasă, al cărui chip îmbujorat, cu buze senzuale și privire ușor cețoasă exprima dragostea carnală! Era chiar ea! Ea, devenită în sfârșit femeie și hotărâtă să câștige toți anii pierduți! Și pentru asta era gata de orice.

Ușor confuză, în urma gestului ei de a se masturba într-un loc public, chiar dacă nimeni nu o văzuse, și grație intensității senzațiilor trăite, Laurence plăti și ieși din magazin cu pas ferm și rapid. Mai avea de făcut cumpărături.

Merse la buticul pe care-l descoperise și care vindea accesorii pentru teatru. De cum intră, zări obiectul pe care-l căuta. În multitudinea de măști expuse, văzu una simplă, din catifea neagră, cu o ornamentație discretă, tot din catifea. Privind apoi mai multe peruci, simți un fel de neliniște. Dacă cei care o invitaseră vor descoperi că nu este Andrée Beaulieu? Dacă

acea femeie avea o înfățișare și o coafură total diferite de ale ei? Dacă persoana care trimisese invitațiile o cunoștea pe adevărata Andrée, oare pe ea nu o va primi? Decise că va improviza ceva. Ar putea pretinde că doamna Beaulieu nu a putut veni și că i-a dat ei invitația. „Sper că nu-i nici o problemă?", va întreba cu un aer inocent. „Puteți conta pe discreția mea. Andrée nu ar trimite pe oricine, doar o cunoașteți!", ar fi replicat, dacă ar fi fost luată la întrebări. „Ar merge", hotărî Laurence în sinea ei. Dar, ca să evite întrebările, la sosire va purta o eșarfă care îi va acoperi tot capul.

Ajunsă acasă, obosită și excitată, își pregăti o masă ușoară, dar hrănitoare. Va avea, în mod sigur, nevoie de energie ca să treacă seara asta cu bine. Se apropia ora fatidică. Făcu un duș, se masă pe tot corpul cu ulei de liliac. Își parfumă delicat punctele strategice, așa cum făceau eroinele din filmele care-i plăceau: pe ceafă, în spatele urechilor, între sâni, sub genunchi și pe păr. Nu mai avea timp să se machieze, dar masca o ascundea destul de bine. Își permise un ruj strălucitor, peste care aplică un fixativ miracol, așa cum o învățase vânzătoarea de la cosmetice.

Privindu-se în oglindă, se declară mulțumită de rezultat. Dar nervozitatea care o stăpânea o neliniștea profund. De aceea își turnă un gin tonic, din sticla păstrată pentru ocazii speciale. Ocazii care nu prea se iviseră, ce-i drept! Dădu paharul peste cap și-și turnă încă unul. Simți aproape imediat căldura binefăcătoare a băuturii și o stare de relaxare și încredere în ea o cuprinse. Chemă un taxi. În

câteva minute, șoferul claxonă. Pe tot parcursul drumului, încercă să se elibereze de întrebările sâcâitoare. Va fi dezamăgită? O vor descoperi?...

Taxiul opri la adresa indicată. Plăti și coborî. În fața ei se afla o clădire obișnuită, care nu lăsa prin nimic să se ghicească ce se petrece dincolo de porțile sale. Ziduri din cărămidă roșie, nimic deosebit. Verifică încă o dată adresa de pe invitație, asigurându-se că nu a greșit. Intră în panică. Dacă nu va fi lăsată să intre? Va trebui să meargă pe jos până la o stradă circulată, deoarece nu prea vedea mașini prin preajmă. Locul părea cam pustiu. „E prea târziu să mă gândesc la toate astea!", își spuse.

Temerile i se dovediră inutile. Era evident că discreția care se cerea invitaților era reciprocă. Intră în clădire și un bărbat mascat îi veni în întâmpinare.

– Bine ați venit! Pot să văd invitația, vă rog?

Laurence îi întinse cartonul cu o mână tremurătoare. Străinul îi mulțumi și o luă ușor de braț, pentru a o conduce în sala de bal, după care dispăru. Rămase pe loc pentru un moment, dar își regăsi curajul.

Creierul ei avu nevoie de mai multe minute ca să poată înțelege și accepta ceea ce vedeau ochii. Cele mai nebunești idei care i-ar fi trecut vreodată prin cap erau complet depășite de scena care se derula în fața ei. O mulțime de străini evoluau pe o pistă imensă de dans, frecându-se lasciv unii de alții, în acordurile unei muzici lente. Iluminatul sălii mărea senzația de suprarealism a atmosferei

din uriașa încăpere. Incinta fusese astfel decorată încât să semene cu un castel medieval. Zidurile de piatră erau acoperite cu tapiserii vechi. Torțe enorme erau agățate ici și colo, învăluind totul într-o lumină difuză, care părea să aibă o viață doar a ei, ascunsă, nebănuită. „Flăcările iadului, în care voi arde pentru eternitate, fără îndoială!", își spuse Laurence, inspirând profund.

Bărbați și femei care se mișcau senzual. Unii goi cu desăvârșire. Alții acoperiți cu veșminte bizare, unele mai ciudate ca altele. Cei mai mulți, îmbrăcați cu haine obișnuite, ca și ea. Dar cu toții aveau ceva în comun: fața acoperită și trupurile periculos de apropiate. Perne moi fuseseră puse pe lângă ziduri și în micile alcovuri unde cuplurile se retrăgeau, mai mult sau mai puțin discret, fără ca nimeni din acea sală imensă să se mire de ceva. Amor cu adevărat făceau foarte puțini dintre ei. În general se mângâiau, cu din ce în ce mai multă dorință.

După câteva minute de observație, Laurence remarcă faptul că unele cupluri se curtau îndelung. Fiecare părea să-și caute partenerul ideal, după criterii care excludeau normalitatea, cu excepția faptului că plăcerea fiecăruia trebuia să fie liber acceptată. Uneori, unul dintre aceste trupuri părea să-și fi găsit partenerul pe care-l căuta. Dacă dorința urca și în trupul celuilalt, cei doi se refugiau undeva, dispărând din încăpere. Dacă nu se plăceau suficient de mult, fiecare își căuta mai departe norocul.

Nimic nu era frenetic, forțat sau neplăcut. Se observa limpede că fiecare respecta dorința celuilalt de a căuta și a găsi exact ceea ce

dorea, în deplină libertate și fără promisiuni. În aer plutea un fel de politețe și de civism aproape palpabile. Părea că fiecare veghea la plăcerea celuilalt. Laurence era fascinată. Cine erau oare cei care se ascundeau în spatele măștilor? Mari oameni de afaceri? Simpli angajați? Mame de familie? Profesioniști ai amorului? Astfel de lucruri păreau să nu conteze aici. Cu toții aveau același statut, aceeași dorință.

Vase de argint, așezate ici și colo, erau pline cu de toate. Perechile veneau și alegeau ceea ce le plăcea. În recipiente mari era punci, ori băuturi tari, sau pur și simplu apă rece. Pentru toate gusturile.

Laurence își scoase eșarfa care-i acoperea părul, o legă neglijent în jurul taliei și se îndreptă încet către un astfel de vas. Se servi cu o băutură necunoscută, înainte de a se îndrepta spre ringul de dans. Tocmai își turna un alt pahar, când o mână catifelată îi mângâie gâtul. Nu mișcă deloc, refuzând să se întoarcă, dar primind cu nespusă plăcere atingerea aceea, menită parcă să spargă gheața.

Mâna de catifea îi urcă încet spre păr, pe care i-l răsfiră alene, apoi spre urechi, desenând fiecare curbă cu un deget abil. O mână de femeie? De bărbat? De femeie, fără îndoială. Ar ști un bărbat să fie atât de blând? Închise ochii și se lăsă mângâiată. Mâna, încurajată, coborî de-a lungul spatelui, îi încercui talia și-i mângâie abdomenul plat, în timp ce buzele îi atinseră gâtul. Un val de căldură o năpădi brusc și Laurence se întoarse să cunoască persoana care încerca s-o abordeze.

În fața ei, depășind-o cu un cap, stătea o

femeie încălțată cu cizme cu tocuri amețitor de înalte. Părul de abanos îi cădea pe umeri, ajungându-i până pe șolduri. Laurence se înroși tare, flatată și confuză. Ochii negri o fixau de după o mască ornată cu paiete multicolore care se armonizau cu surâsul tandru ce flutura pe buzele pline ale străinei ce părea că așteaptă un semn de la Laurence.

– Eu nu... eu niciodată...

– Tocmai ați sosit, nu-i așa? Vă las să faceți un tur. Poate ne vedem mai târziu?

– Da, poate.

Laurence nu putea nega că mângâierile acelei femei superbe o tulburaseră profund. Dar ea nu venise aici să cunoască plăcerile pe care i le putea procura o femeie. În mod sigur, nu! Alte experiențe își dorea.

Urmându-și gândul, o luă spre pista de dans. Muzica era senzuală, trupurile se mișcau într-un ritm lent, lăsând valurile sonore să le conducă în poziții uneori provocatoare, alteori doar lascive. Laurence, pentru care dansul nu era ceva obișnuit, se lăsă pur și simplu în voia ritmului, timid la început, apoi, încurajată de ceea ce vedea în jur, cu mai multă siguranță. Făcu abstracție de prejudecățile ei, de așteptări, și-și lăsă trupul și spiritul să savureze clipa.

Observă un bărbat care dansa singur, ca și ea, și care se apropia încet, ocolindu-i pe ceilalți dansatori. Era de talie medie, purta blugi, o cămașă neagră și o mască ce-i acoperea doar ochii. Părul, lung, îi era prins în coadă de cal. Degaja o anume aroganță, o siguranță de sine care-i displăcură tinerei femei. Dar el era deja lângă ea.

– Mă vrei?, o întrebă direct.

– Nu știu ... abia am venit.

– Hai, recunoaște, mă vrei!

Și îi apucă sânii, fără menajamente, apoi o strânse de fese, îi lipi trupul de al său și-i băgă un genunchi între picioare. Laurence se trase înapoi, neștiind ce să facă. Atunci, un alt bărbat, înalt, cu o înfățișare atletică, își făcu apariția lângă ei, îndepărtându-l pe intrus cu o voce politicoasă, dar fermă.

– Mulțumesc, nu sunt obișnuită cu un astfel de comportament.

–Locul lui nu-i aici. Probabil a intrat cu o invitație adresată altcuiva. Va fi imediat dat afară. Din nefericire, nu putem evita astfel de întâmplări. Vreți să vă las?

– Nu! Nu, dimpotrivă...

Era îmbrăcat cu o cămașă simplă și un pantalon larg, prins cu o curea de piele. Luă mâinile tinerei femei și i le puse pe talia lui. Laurence ezită, apoi îl cuprinse mai ferm, îl prinse mai aproape, palmele ei urcând pe spatele musculos al străinului salvator, coborând apoi până pe fesele mici, tari și rotunde.Îi plăcea enorm ce descoperea, ce simțea... Voi să-i vadă chipul. Dar bărbatul purta o mască din fetru, foarte bine strânsă, ce-i acoperea fața aproape în întregime. Laurence încercă să-și introducă degetele sub ea, să-l atingă măcar, dacă nu-l putea vedea, dar bărbatul îi îndepărtă mâna cu fermitate, așezându-i-o apoi blând pe ceafa sa puternică, ascunsă sub un păr buclat. Mâinile lui o mângâiau, desenând în trecere sânii, talia, fesele. Deveni insistent, ceea ce lui Laurence

îi plăcu enorm, o ridică aproape de la pământ, cuprinzându-i spatele într-un fel energic, pasionat și delicat în același timp.

– Vino... îi șopti.

Ea îl urmă într-un alcov, convinsă, dar fericită, că e prea târziu să dea înapoi. Bărbatul o luă în brațe și o așeză pe o ieșitură a zidului. Laurence îi încojură talia cu picioarele, strivindu-și trupul fremătător de pieptul cald și senzual al bărbatului. Îi plăceau parfumul lui, atingerea mâinilor sale atât de pricepute în mângâieri. Simți nevoia acută să-l sărute, să-i privească fața.

– Scoate masca, te rog!

– Regula acestei petreceri este să rămânem anonimi...

– Vreau să te sărut, vreau să-ți văd chipul!

– Ține minte, tu ai vrut-o...

Bărbatul își scoase masca. O bandă lată, neagră, îi acoperea fruntea și ochii. Prevăzuse șocul pe care-l putea provoca, dar nu și ea. O cicatrice urâtă îi tăia obrazul drept, coborând de sub ochi, traversându-i buzele și terminându-se în extremitatea stângă a bărbiei. Bărbatul voi să plece, convins că imaginea șocantă o va dezgusta. Femeia îi simți mișcarea și-l ținu strâns, apoi începu să-i sărute semnul acela urât, obrazul, bărbia, buzele rănite, gura... Părea că vrea să-l bea, să-l soarbă, atât era de însetată. Îi adulmeca mirosul tare, masculin, îi frământa gâtul cu degete dintr-o dată experte, apoi i-l mușca încet...

Mâinile bărbatului o cuprinseră cu ardoare, încercând să-i desfacă rochia. Îi descoperi sânii și-i sărută lacom, apoi îi prinse cu gura gâtul, buzele, ochii. Laurence simțea cum piatra

zidului îi zgâraie pielea, dar sexul mare și dur al bărbatului, gata să-i stingă focul cărnii, o făcea să nu bage în seamă durerea. El îi trase rochia în sus, peste șolduri, apoi chiloții cu o mână pricepută. Era aproape goală, cu rochia adunată în jurul taliei, ca un ultim vestigiu al îndelungatei sale abstinențe. Luând-o în brațe ca pe un fulg, bărbatul o mută pe o pernă moale. Îi mângâia coapsele, îi atingea expert sexul în flăcări... Laurence gemea deja de plăcere. Pe neașteptate, bărbatul își aplecă capul între pulpele ei, îi desfăcu vulva umedă și umflată de atâta excitare și o sărută. Sub limba lui care îi pătrundea în vagin și îi sorbea clitorisul, Laurence strigă în extaz, neputând și nevoind să se mai abțină. Trupul îi tremura atât de tare, încât el o așteptă să se liniștească. Mâna lui o atingea, masându-i pielea care tânjise după mângâiere, în vreme ce Laurence gusta totul, cu ochii închiși și capul răsturnat pe pernă.

În momentul acela, femeia misterioasă se apropie de alcovul lor. Simțindu-i prezența, Laurence deschise ochii și o văzu stând în colț și privindu-i. Femeia se apropie și începu s-o mângâie. Degetele sale fine și lungi se pierdură în cuibul mătăsos, în care dorința creștea iar... În timp ce bărbatul o penetra cu degetele, Laurence simți cum femeia cea misterioasă i se așeză la cap și începu s-o sărute pe sâni, lăsându-i urme roșii de ruj, apoi urcă spre gât, spre gură, sărutând-o cu pasiune.

Bărbatul se retrase, iar femeia se așeză deasupra lui Laurence, frecându-și sânii enormi de sânii ei micuți. Parfumul trupurilor li se amestecă. Străina ridică piciorul peste

Laurence, lăsând la vedere un sex însetat de dragoste, pe care apoi îl frecă frenetic de cel al tinerei culcate. După aceea îi mângâie abdomenul, i-l sărută, îi îmbrățișă coapsele și pătrunse cu limba în intimitatea trupului lui Laurence, care încercă să protesteze. Nu venise aici să facă amor cu o femeie. Îl voia pe bărbatul care stătea deoparte.

Străina simți asta și-i spuse:

– Nu te teme, va fi al tău imediat.

Apoi, cu degete experte, continuă să o mângâie, până când Laurence ajunse iar la orgasm, fremătând toată... Cealaltă se ridică și se făcu nevăzută. Laurence era topită de plăcere, împotriva și deasupra tuturor așteptărilor sale. Îi surâse bărbatului, care privise îngăduitor spectacolul oferit de cele două femei și care acum se apropia de ea. Partida de sex ținu atât de mult, încât Laurence obosi. Dar ce dulce oboseală! Nu era decât un corp căruia cei doi necunoscuți, femeia și bărbatul, îi oferiseră senzații de nedescris. Lacrimi de fericire îi umpleau ochii... Bărbatul o luă de pe pernă, o ținu în brațe și o ridică iar pe ieșitura zidului. Acolo, desfăcându-i picioarele, o pătrunse cu hotărâre. Lui Laurence membrul masculin i se părea enorm. Oare chiar așa era, ori lipsa ei în ceea ce privește termenii de comparație îl făceau să pară așa? Dar oare asta conta?! Îl simțea în ea, tare ca un drug de fier, dar ondulându-se după trupul ei și încercând s-o protejeze de piatra care-i rănea pielea. O poseda în întregime, mișcându-se când lent, când brutal. După ce lichidul cald și vâscos îi inundă vaginul, Laurence scoase un ultim

suspin și căzu în brațele bărbatului, moale ca o păpușă de cârpă. Partenerul său o culcă încet pe perna de catifea, iar Laurence se cufundă, pentru câteva minute, într-o dulce letargie. Când deschise ochii, bărbatul dispăruse. Era singură. Încercă să rețină în ea sentimentul acela de detașare față de evenimente, acea stare de plăcere supremă care o desprindea parcă de lume. Dar bărbatul îi lipsea deja. Îl așteptase atât, îl dorise atât! Se îmbrăcă repede, se încălță și porni în căutarea lui. Era oare cu o altă femeie? Încercase să-i spună ceva și ea nu auzise? Nu mai ținea minte. Poate voise să o mai întâlnească?

Parcurse sala fără să-l vadă. Își turnă un pahar și-l bău pe nerăsuflate, apoi dădu ocol tuturor alcovurilor, încercând, deși intrase în panică, să fie discretă. Ezita. Trebuia să mai rămână acolo și să-l aștepte să apară? Sau risca să-l zărească pe neașteptate cu o altă femeie și să distrugă astfel amintirea de necuprins în cuvinte pe care i-o lăsase? În disperare de cauză, Laurence își învinse dorința, temerea, își înghiți lacrimile pe care le simțea venind și se îndreptă spre ieșire.

– Doriți un taxi, doamnă? o întrebă un bărbat elegant, care apăruse discret, exact la momentul potrivit.

– Da, sunteți drăguț, mulțumesc.

Era același care o primise la venire. Când valetul (așa ceva trebuia să fie, nu?) se îndreptă spre telefonul din spatele său, Laurence observă laptop-ul și dischetele de lângă el. Pe una scria „Invitați". O subtiliză cu o îndemânare care o uimi, fără să știe prea bine de ce, la un îndemn fulgerător al minții ei răvășite de toate cele întâmplate. Întorcându-se cu o fracțiune de secundă mai târziu, bărbatul o asigură că taxiul va sosi în câteva minute. Laurence mulțumi și ieși, spunându-i că preferă să aștepte afară.

* * *

De la balul mascat trecuse o lună. De câte ori ieșea în oraș, Laurence spera să întâlnească un bărbat cu o cicatrice care-i brăzda fața. I se părea că-l vede peste tot, dar niciodată nu era el. Această căutare ajunsese o obsesie. Oprea străini pe stradă, doar pentru că spatele și alura sportivă păreau a fi ale necunoscutului de la bal. Noaptea aceea o transformase radical. Cum ar mai fi putut trăi ca înainte? Trebuia să cunoască iar și iar acea senzație extraordinară, cu el sau cu un altul. Dar l-ar fi vrut pe el. Își dădea seama că intensitatea plăcerii sale se datora și faptului că nu știa nimic despre el. O voce interioară îi șoptea însă că trebuie să-l caute. Era căsătorit? Locuia în alt oraș? Gândurile nu-i dădeau pace, o duceau la disperare.

Într-o zi fusese la adresa aceea. Strada părea pustie, ca și casa. Când, într-un târziu, se ivi un trecător ce părea din partea locului, pe care-l întrebă dacă știe cine locuiește acolo sau măcar cine este proprietarul acelei clădiri, omul îi spuse că, din câte știe el, acolo nu mai locuise nimeni de buni ani de zile. Casa era închisă, goală, pustie. Cât despre proprietar, nimeni nu știa nimic.

Mai era și blestemata de dischetă pe care o furase! Cum putea găsi un bărbat al cărui nume nu-l cunoștea? O listă de nume total inutilă! Atât!

O listă de nume!... Nu avea nici un indiciu, un prenume, ceva! Ar fi putut să încerce să-i contacteze pe toți bărbații care figurau în fișierul invitaților. Să folosească o carte de telefon. Dar sub ce motiv? Nu, nu avea curajul s-o facă! După o lună de insomnie, Laurence ajunsese la disperare. Îi era teamă să nu i se strâmbe mintea.

Atunci, ca o salvare, o idee îi umblă prin creier. Se născu timid, dar crescu repede. Puse în balanță argumentele pro și contra. S-o facă sau nu? Ajunse la concluzia că nu avea altă soluție: singurul mijloc de a da el era să-și pună gândul la lucru. Puse planul la punct etapă cu etapă, în cele mai mici amănunte. Cel mai greu era să găsească un loc adecvat. Dar îl va descoperi, era sigură! Când totul fu gata, își luă o zi de concediu. Oricum, în ultima lună muncise cam fără spor. Era deci chiar în interesul serviciului și al ei personal ca planul să reușească exemplar.

O săptămână mai târziu, cam o sută de persoane din cele patru colțuri ale orașului găsiră în cutia poștală o invitație ciudată:

„Dumneavoastră, care ați contribuit prin prezența dvs.

la succesul nesperat al primului nostru bal mascat,

Care ne-ați stat alături în aflarea interziselor plăceri,

Care atât de bine știți să explorați dorințe și pasiuni,

Dumneavoastră, care apreciați discreția căutărilor noastre..."

secretul lui brigitte

Brigitte îl privi mirată și sceptică în a celași timp:

– Vorbești serios?

– Foarte serios.

– Pot să mă gândesc puțin?

– Doar puțin. Te rog!

Reflectă câteva momente, încercând să tragă de timp. „Hmm... ar fi posibil", își zise în sinea ei. Apoi îi făcu un semn discret...

* * *

Brigitte venise în Mexic să lucreze. Fiind liberă întreaga zi (obligațiile ei de serviciu începeau abia pe la zece seara), își petrecea timpul sub soarele strălucitor, lăsându-și trupul să se bronzeze sub razele lui calde.

Bărbatul își manifestase dorința s-o cunoască încă din prima zi în care o văzuse. Ea zărise un alergător solitar, îndoit de mijloc, cu mâinile pe genunchi, cu ochii strâns închiși, părând că suferă de o crampă musculară severă, pe care încerca s-o liniștească. Brigitte se apropiase repede, ca să-i vină în ajutor.

– Ce ați pățit? întrebase ea în franceză, necutezând să se facă de râs cu spaniola ei foarte aproximativă.

El o privise drept în ochi, arborând un zâmbet strălucitor, înainte de a-i spune:

– În plus, vorbiți franceza!

Perplexă, avusese nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama de șmecherie. Furioasă, îi replicase:

– Nu-i frumos! Si eu care credeam că sunteți bolnav!

– Sunt sănătos tun. Trebuie să recunoașteți însă că este un mod original de a face cunoștință.

Surâsul lui nevinovat era irezistibil. Semăna cu cel al unui puștan prins cu o greșeală, dar care știa că nu va fi pedepsit. Lui Brigitte îi trecuse furia la fel de repede cum o cuprinsese cu câteva secunde înainte. Era un bărbat foarte frumos. Înalt, musculos, minunat bronzat, cu o piele sănătoasă, a cărei strălucire era acum accentuată de transpirația abundentă. Avea părul de un negru întunecat, iar barba, nerasă de doua zile, îi punea în valoare fața cu trăsături sculpturale. Ochii erau de culoarea oceanului care se zbătea la doi pași de ei. Bărbatul degaja o sexualitate palpabilă.

– Mă duc să înot puțin. Îmi promiteți că nu plecați?

Brigitte răspunsese cu o mișcare afirmativă a capului, iar necunoscutul, scoțându-și tricoul, se aruncase în valurile calde ale oceanului. Foarte repede, după doar câteva bras-uri și plonjări în spuma valurilor, ieșise pe țărm.

– Ați sosit ieri...

– Nu pare să fie o întrebare.

– Nu. V-am văzut când ați venit. Locuim în același hotel. Rămâneți mai mult?

– Doar o săptămână. Nu sunt chiar în vacanță. Am un contract aici.

– Bun contract!

– Îmi place ceea ce fac.

– Și ce faceți, de fapt?

Se așteptase la această întrebare, care făcea parte din cursul firesc al conversației. Dar nu avea intenția să-i dezvăluie acestui Adonis modul în care-și câștiga ea pâinea. Nu voia ca și acest bărbat să se piardă în scuze de tot felul, înainte de a pleca grăbit. Așa făceau toți; în orice caz toți, cei care o interesau. De aceea îi răspunse:

– Sunt manechin pentru o casă de modă din Montréal. Prezint ultimele noutăți pentru clienți mai deosebiți. Nu este la fel de excitant sau de bine mediatizat ca atunci când pozezi pentru marile reviste de gen, dar este agreabil. Și apoi, îmi convine de minune faptul că lucrez numai seara și că am ocazia să călătoresc mult.

* * *

Nu era prea departe de adevăr. Chiar se mișca prin fața clienților, dar nu pentru o casă de modă. Ocupația ei nu o obliga să se îmbrace,

ci să se dezbrace. Brigitte era dansatoare. Își adora meseria. Din păcate, și acesta era singurul său regret, unele dintre colegele sale imprimau acestei îndeletniciri o imagine mai degrabă vulgară. E drept, ele nu practicau acest fel de dans în aceleași condiții sau din aceleași rațiuni ca ea. Brigitte dansa cu gust și din proprie voință. O făcea din plăcere și din rațiuni practice. Era foarte bine remunerată, orarul era lejer și călătorea mult. Dar, înainte de toate, putea să-și satisfacă o nevoie care la ea era organică: să-și dezvăluie farmecul unui public admirator.

Când a dansat prima oară era studentă. Se lăsase antrenată într-un pariu stupid. Intraseră mai mulți într-un bar, unde erau și dansatoare, și băieții le provocaseră pe fete (ea și alte trei colege) să se urce pe scenă și să-și scoată hainele. Pariul între băieți creștea odată cu dorința acestora de a-și vedea colegele pe podium, fără veșminte. În câteva clipe, suma devenise foarte tentantă, mai ales pentru o studentă fără venituri. Însă Brigitte își dăduse seama că, și dacă nu ar fi fost vorba de grămada aceea de bani, tot ar fi urcat pe podium să le arate colegilor ei studenți ce poate. Simțea o chemare nedefinită, ca a unui magnet puternic. Lucru pe care nu-l știuse înainte despre ea, nici măcar nu-l bănuise vreodată. Colegele refuzaseră net propunerea. Se aștepta răspunsul ei.

Sfârșind de băut ce mai avea în pahar, se ridică de pe scaun cu un aer hotărât și urcă pe scenă, sub privirile amuzate ale colegilor. Toți se așteptau ca ea să-și scoată hainele, să facă un tur rapid al podiumului, apoi să dispară după cortină și... gata gluma. Numai că ea se așeză în mijlocul scenei, cu picioarele bine înfipte în podea. La prima măsură muzicală își scoase pantofii; apoi bluza și tot așa mai departe, până când rămase complet goală, triumfătoare.

Atunci a înțeles Brigitte că se află în elementul ei. Ghici imediat că privirile tuturor erau lipite de trupul său. Simțea o plăcere intensă, ca și cum zeci de mâini ar fi mângâiat-o. Fiecare milimetru de piele îi vibra sub forța privirilor celor din sală. Ar fi putut jura că le simte atingerea.

În acea primă seară, timp de câteva minute se simți atât de excitata ca și cum ar fi făcut dragoste cu cei patru colegi cu care venise, unul după altul.

Din păcate, după acest episod fetele nu-i mai vorbiră. Băieții încercaseră, fiecare, să iasă cu ea, sperând că vor obține un spectacol gratuit și exclusiv. Dar ea își jurase că nu va permite niciodată, nici unui spectator pentru care va dansa, nici măcar să o atingă. Căci atingerea ar fi distrus iluzia visului în care se cufunda în timp ce dansa. Adora senzația aceea de dorință tangibilă, care venea din partea bărbaților și uneori chiar și din cea a multor femei.

Se știa frumoasă. Știa că este dorită, că mulți bărbați și-ar fi dat toată averea pentru a putea face dragoste cu ea. Dar aceasta era plăcerea ultimă. Nu-și petrecuse niciodată noaptea cu un client. Pentru ca dansul să-i fie mereu o plăcere, trebuia să rămână intangibilă,

inaccesibilă pentru spectatori. Ea era... un miraj, o fantasmă. Era Regina. Era Vedeta. „Puteți privi, dar nu vă este permis să atingeți!"

Pe scurt, practicarea acestui fel de dans o făcea fericită. Meseria îi aducea însă și necazuri. Unele persoane, descoperind cu ce se ocupa, se depărtaseră imediat de ea, nepricepând că munca aceasta nu avea nimic vulgar în ea. Și, bineînțeles, soțiile sau amantele bărbaților pentru care dansa o detestau. Neavând însă de a face cu ele în mod direct, atitudinea lor nu o deranja prea tare. Dar, din dorința de a-și păstra anonimatul, refuza contractele cu localuri aflate prea aproape de locuința sa. Reușise să-și separe munca de viața socială și dorea să păstreze această stare de lucruri care-i convenea.

Așa că explicația „manechin pentru o casă de modă din Montréal" era una acceptabilă. Auzind-o, bărbații nu mai insistau. Și de data aceasta s-a întâmplat la fel.

* * *

– Sunteți în vacanță? îl întrebă Brigitte pe necunoscutul cel frumos.

– Da.... Într-o săptămână trebuie să mă întorc la Montréal. Acolo locuiți și dumneavoastră?

– Acolo. Undeva, la periferie.

– Oare v-am mai văzut?...

– Montréal este un oraș mare...

Rămaseră tăcuți o vreme. Apoi, ca și cum și-ar fi amintit ceva foarte important, bărbatul se ridică și, cu o expresie aproape solemnă, spuse:

– Scuză-mă că nu am făcut-o mai devreme. Mă numesc Vincent. Sunt celibatar, am treizeci și patru de ani și ard de nerăbdare să te invit la cină. La ce oră pleci la lucru?

– Nu înainte de nouă seara. Dacă și tu cinezi devreme, mi-ar face plăcere să-ți țin companie. Mă cheamă Brigitte.

– Perfect. Atunci, la cinci după-amiază în holul hotelului?

– Voi fi acolo.

Tutuiala a venit firesc, aproape fără ca vreunul din ei să bage de seamă. În mod evident, se plăceau. Brigitte acceptă invitația bărbatului cu bucurie. Fericit, Vincent îi adresă încă o dată surâsul său strălucitor:

– Mulțumesc. Acum plec să-mi continui alergarea.

Îl privi dispărând, cu un sentiment ciudat. Îl plăcea într-adevăr foarte mult.

* * *

La ora stabilită, Brigitte coborî să-l întâlnească pe Vincent. Îmbrăcase cea mai frumoasă rochie pe care o avea, albă, care-i scotea în evidență tenul deja aurit de razele soarelui. Se coafase și se machiase cu cea mai mare grijă. La urma urmei era manechin, nu? Vincent era uimit. Când o zări, se ridică imediat din fotoliul în care aștepta, venindu-i în întâmpinare. Un fluierat admirativ îi scăpă printre buze. Și el își dăduse osteneala să arate cât mai bine, nemaivorbind de farmecul său natural, care o cucerise pe Brigitte de la început. Era proaspăt ras și răspândea în jur un

parfum discret, dar amețitor. Nu o întrebă unde ar vrea să meargă. O conduse până la mașina închiriată, o decapotabilă sport, garată în fața intrării. La privirea admirativă a tinerei, Vincent spuse în glumă:

– Ca să agăț mai ușor fetele.

Și îi făcu ștrengar cu ochiul.

– Îmi imaginam eu că nu sunt prima femeie care urcă în mașina ta!

– Nu, nu ești prima. Dar cu siguranță ești cea mai frumoasă!

Îi deschise galant portiera și, după ce Brigitte se instală confortabil, o închise. Așezându-se la volan, Vincent o întrebă dacă îi plac fructele de mare. La răspunsul ei afirmativ, bărbatul demară.

Tot drumul au râs și au glumit. Opriră în fața unui mic restaurant, ce părea absolut banal. Dar Brigitte observă, după însemnele de pe firmă, că era unul dintre acele localuri cu o reputație excelentă, recomandate de ghidurile turistice internaționale.

Luară loc la o măsuță de pe terasa aproape goală. Cum Vincent părea să cunoască locul, Brigitte îl lăsă pe el să aleagă, declarându-se total de acord cu felurile aduse la masă. Observă că Vincent se exprima într-o spaniolă aproape impecabilă și că ceea ce comandase putea hrăni o armata întreagă.

Conversația fu veselă și animată. Brigitte nu se putea împiedica să nu-l admire pe bărbatul din fața ei. Era magnific. În plus, ceea ce-l prindea foarte bine, era hazliu, inteligent și putea discuta despre orice cu aceeași ușurință. Află că avea propria agenție de rela-

ții publice, că era în vacanță, că venea aici de patru ani, nu era căsătorit și nu era implicat într-o relație permanentă. Aștepta femeia ideală.

Seara decurse extrem de bine, dar trecu prea repede. Pentru prima dată, de mult timp, Brigitte nu avea chef să lucreze. Ar fi vrut să poată măcar întârzia. Dorea să petreacă restul serii (și, cine știe, poate și noaptea ce urma) împreună cu acest bărbat pe care avea impresia că-l cunoaște dintotdeauna, în ciuda faptului că abia se întâlniseră de câteva ore. Imaginându-și însă privirile înfierbântate care îi vor aluneca de-a lungul trupului gol numai peste câteva ore, avu un frison de plăcere. Uitându-se discret la ceasul pe care-l purta la mână, își dădu seama că trebuia deja să plece. Și nu voia să fie condusă. Nu îl va lăsa. Orice greșeală putea s-o coste.

Și Vincent știa că ea trebuie să plece. Și-ar fi dorit ca seara să nu se termine, să fie cu ea mereu. Poate o va vedea mai târziu?

– La ce oră termini? o întrebă blând.

– Spre două noaptea. Patronul a închiriat o sală de recepții; așa că prezentarea se va prelungi.

– Ce păcat! Aș fi venit să te iau, să bem un pahar împreună.

– Nu ajung la hotel înainte de trei dimineața. Îmi pare foarte rău, mi-ar fi plăcut să nu fiu nevoită să plec. A fost o seară... extraordinară.

– Sunt de aceeași părere. Cea mai frumoasă dintre serile din ultimul timp... Ei... asta e! Dar mâine ne vedem iar la aceeași oră, da?

– Chiar mai devreme, dacă vrei. Sunt foarte matinală.

– Perfect! Atunci la micul dejun, pe terasa hotelului, pe la zece? Crezi că poți veni?

– Cu siguranță!

Se ridicară de la masă cu regret și se îndreptară spre ieșire. Luându-o de braț cu delicatețe, o conduse spre mașină.

– Aș vrea să iau un taxi.

– Nici vorbă!

– Te rog. Trebuie să ajung în celălalt capăt al orașului. Pentru tine e un drum inutil. Insist.

– Bine, dar numai de data asta.

Și Vincent o luă în brațe, fără ca ea să aibă timp să se împotrivească (ceea ce oricum nu ar fi făcut). O sărută cu o asemenea pasiune, încât Brigitte simți că amețește. Erau atâtea promisiuni în sărutul acela! Îi simțea trupul atletic lipit de al ei; și parfumul care o îmbăta... Se desprinse ușor, șoptind:

– Mă voi gândi la tine toată seara...

– Și eu. Toată noaptea... Nu m-am mai simțit așa de mult timp. Sunt nebun după tine!

Buzele li se împreunară din nou. Se strânseră iar în brațe. Într-un târziu, reușiră să se desprindă cu greu. Vincent intră în restaurant și chemă un taxi. Se întoarse lângă ea, îi luă mâinile într-ale sale și așteptară în tăcere. Când taxiul sosi, o ajută să urce, îi dădu un ultim lung și pasional sărut, închise ușa, privi în urma ei și se îndepărtă trist.

În vreme ce taxiul o ducea la destinație, Brigitte se întreba dacă un bărbat ca Vincent ar fi acceptat-o, știind cu ce se ocupă. Bărbatul ăsta, care părea să aibă o sensibilitate

deosebită pentru lucrurile frumoase, pentru bunele maniere, care se purta atât de atent cu femeile, prețuindu-le delicatețea, blândețea, ar fi fost probabil oripilat să afle unde se ducea ea și ce făcea acolo.

* * *

Brigitte ajunse cu doar câteva minute înainte de a urca pe podium. Alergă să se pregătească pentru primul număr. Nu îi ieșea din minte imaginea lui Vncent, gustul buzelor, ardoarea săruturilor. Plutind parcă printre toate aceste atât de recente amintiri, urcă pe mica scenă pentru primul dans. Barul era plin. Mulți mexicani, oameni de afaceri, turiști americani. Localul fiind unul de lux, clientela era și ea pe măsură. Fusese asigurată că gesturile deplasate erau foarte rare, așa că se simțea în siguranță. Apăru într-un sutien ornat cu paiete, un slip minuscul, asortat, și pantofi cu toc cui, foarte înalți. Corpul ei grațios începu să se miște în ritmul muzicii. Încet-încet, devenea zeița pe care o încarna de fiecare dată, pentru imensa plăcere a publicului său.

Gesturile îi deveniră din ce în ce mai languroase, părând să arate spectatorilor că trupul său exista doar pentru a fi admirat, dorit. Se făsuse liniște. Bărbații o sorbeau cu privirea, având toți o aceeași strălucire în ochi. Ea părea că cere să fie posedată, devorată. Picioarele lungi i se desfăcură, se întinseră, păreau fără sfârșit, lăsau să se ghicească culoarea aurie a cuibului ei micuț, ras aproape de tot. Își scoase sutienul, lăsându-se acoperită, pe sâni și pe

spate, doar de părul blond (ca și celălalt, abia zărit), lung, mătăsos...

Îl avea în minte doar pe Vincent. Îl voia alături, s-o admire febril. Pentru toți ceilalți ea nu era decât un vis frumos. Vincent îi eclipsa, pe el îl voia. Își imagina mâinile lui mângâindu-i trupul arzând, conturându-i sânii generoși, desfăcându-i coapsele ca să-i primească membrul dur în sexul ei nerăbdător...

La sfârșitul numărului, Brigitte părăsi scena brusc, trezită din vis. Apoi fugi la toaletă. Dansul o excitase în așa măsură, simțind aproape fizic privirile care o devorau, încât, cu imaginea lui Vincent în fața ochilor, nu fu nevoie decât să-și atingă sexul umed câteva secunde, pentru a ajunge la orgasm, suspinând de plăcere.

* * *

A doua zi dimineață, la ora stabilită era pe terasă. Vincent o aștepta deja, cu un suc de portocale pe masă. Când o zări, se ridică de pe scaun, cu incomparabilul lui zâmbet luminându-i fața. Brigitte însă nu arăta prea bine. Dormise puțin, îl visase pe Vincent lângă ea, în pat, apoi deasupra ei, în sfârșit, în ea... Se masturbase de mai multe ori (i se părea chiar că-și depășise recordul), se simțea lipsită de putere. Dar privindu-l pe terasă, în soarele strălucitor al dimineții, zâmbind fericit, își regăsi voia bună.

Fiindu-i teamă că felul în care se despărțiseră în ajun putea aduce o umbră de jenă între ei, dar dorind să-și reafirme clar

intențiile, Vincent n-o lăsă nici măcar să se așeze. O luă în brațe și o sărută și mai convingător ca-n seara trecută. Brigitte se reținu cu greu să-i propună să ia micul dejun la ea în cameră, împiedicată fiind de respectabilitatea ce emana din ființa lui, care părea să interzică precipitarea lucrurilor.

Mâncară în liniște, surâsul lor spunând mai mult decât orice cuvinte. Apoi se îndreptară spre plajă. Vincent știa de toate: o iniție în plonjări subacvatice, în manevrarea unui velier, în saltul cu parașuta. Vincent avea aptitudini pentru tot ceea ce implica efort și abilități fizice. Brigitte bănuise aceste telente, dar ea ar fi vrut să le testeze într-o altă direcție. Vincent însă nu părea deloc grăbit. Și dacă el dorea să amâne plăcerea, să o facă să aștepte, ei bine, și ea putea face la fel.

Înotară, se stropiră, se amuzară ca doi copii. Către ora trei după-amiaza, extenuați, căzură de acord că trebuie să se odihnească. Dar... nu așa cum ar fi dorit Brigitte. Și-au dat deci întâlnire la ora cinci, pentru un aperitiv în holul hotelului, după care urmau să cineze undeva. Era dificil să-l corupi pe Vincent, mult mai greu decât pe bărbații cu care era ea obișnuită. Fata hotărî în sinea ei că era un exercițiu inviorător să întâlnești un astfel de bărbat!

* * *

Alcoolul i se urcase la cap. Bărbatul o obseda. Când Vincent vorbea, îi analiza maxilarul, dinții; când se mișca, îi urmărea

jocul mușchilor sub pielea bronzată. Se părea că și el făcea același lucru. Se simțeau singuri în lume. Nimic nu mai conta. Mâncau hamburgheri cu cartofi prăjiți, totul udat cu multe pahare de margarita. La plecare, Brigitte se simțea complet amețită. Nici Vincent nu era altfel. Și poate tocmai de aceea nu-i fu greu să-l convingă că trebuie să ia un taxi, că nu este nevoie să o conducă. În mașină, tânăra își reveni puțin. Când ajunse la barul unde trebuia să danseze, își mai comandă un pahar, apoi plecă la cabină să se pregătească.

Urcă pe scenă puțin amețită. Dar starea aceasta nu se datora în întregime alcoolului consumat. Se simțea atât de bine, încât trupul părea să danseze singur. Îl voia pe Vincent. Trebuia să-i spună cu ce se ocupă. Chiar dacă nu va accepta ca femeia vieții lui să danseze pentru alții. Ceva din privirea lui (poate aerul acela al omului obișnuit să controleze întotdeauna situațiile, care impunea și nu suporta să i se impună) îi spunea că foarte curând va fi pusă în situația de a alege. Alungă repede acest gând, bucurându-se să savureze momentul prezent.

Mai mulți bărbați o chemară să danseze la masa lor, plătind generos favoarea. Dansă chiar și pentru un cuplu de îndrăgostiți, care părea să guste din plin spectacolul. Lui Brigitte îi plăceau în mod deosebit dansurile la cerere, pentru că-i permiteau să se apropie periculos de limita pe care și-o fixase. Putea să-i privească pe oameni drept în ochi, să le citească fantasmele, secretele, dorințele. În astfel de situații, Brigitte își compunea un chip

ca de marmură, cu un surîs enigmatic pe buze: imginea însăși a zeițe inaccesibile.

Dansă apoi pentru un bărbat singur, după aceea pentru un grup. Se gândea mereu la Vincent. Ce mult i-ar fi plăcut să danseze pentru el! Numai pentru el!... Dar era imposibil. Era nebunește îndrăgostită de el și nu voia ca totul să se sfârșească. Oare chiar nu ar fi putut înțelege că ea adora ceea ce făcea? Și că, contrar a ceea ce se credea, puteai foarte bine, practicând o astfel de meserie, să duci o viață sănătoasă, fără excese? Brigitte realiză că, din exterior, era totuși greu să pricepi toate astea. Se gândea, în același timp, că Vincent părea să aibă toate calitățile prințului din poveste pe care-l așteptase dintotdeauna. Oare chiar a găsit bărbatul pentru care ar putea renunța la dans? La această meserie care-i umplea viața de plăcere? Cel mai bine ar fi să nu se ambaleze și să vadă cum vor evolua lucrurile.

* * *

Când se întoarse la hotel, Vincent o aștepta într-un fotoliu din hol, barul fiind închis noaptea. Părea ațipit, dar când o văzu se ridică repede, parcurse distanța care-i despărțea în câteva secunde și o luă în brațe.

– Eu... trebuia neapărat să te văd.

Nelăsându-i timp să răspundă, îi strivi dureros gura cu buzele lui. Luând-o de mână, o trase spre lift. Privea nerăbdător spre ușa ascensorului care deja cobora, dând impresia că face un mare efort să se concentreze. Când ușa se deschise, o luă în brațe și intră în cabi-

nă. O lipi ușor de perete, el se lipi de ea, puternic și plin de dorință, sărutându-i fața și părul. Apăsându-i trupul cu putere, îi arătă fără echivoc ce mult o dorește. Mâinile îi alunecară pe spatelui ei, desenându-i curbele minunate, strivind-o în strânsoarea brațelor, tăindu-i aproape respirația.

Liftul se opri la etjul patru. Fără un cuvânt, o luă de mână și o conduse în camera lui. Într-un minut erau amândoi goi, gâfâind, topiți de dorință. Nepierzând timpul pentru a ajunge la pat, se întinseră pe jos, pe mochetă, și Vincent o penetră brusc, fără nici un preambul. Imobilizată, Brigitte abia putea respira. Dar dorința ei era la fel de puternică, așa că acest lucru nu mai conta. Îl cuprinse cu picioarele ei fine și lungi, încercând să-l țină în ea cât mai mult timp posibil. Apoi se rostogoli ea deasupra, impunându-și dorința, sărutându-l cu nesaț și strângându-l din ce în ce mai tare cu sexul ei cuceritor.

Se sărutau ca și cum de ani întregi nu așteptau decât să se întâlnească, gurile lor erau una, limbile li se împletiră, fiecare explorându-l cu disperare pe celălalt. El o pătrundea cu forță, fără oprire, în unduirea comună șoldurile lor păreau unite, ritmul creștea, nebunesc, mișcărilor căpătau amploare, vulva femeii aspirând membrul dur în profunzimile ei înlănțuitoare. Respirau precipitat, gemeau, simțeau cum extazul urcă în ei, fremătau, strigau. Se opriră pentru câteva secunde, ca și cum ar fi vrut să amâne plăcerea, dar nu rezistară și tălăzuirea celor două trupuri perfect acordate porni mai năvalnică. Orgasmul veni

în același timp, Vincent inundându-și partenera cu lichidul cald al bucuriei sale...

Erau sleiți de puteri. Rămaseră un timp pe mochetă, apoi, când simțiră că somnul îi cuprinde, se îndreptară alene spre pat, unde adormiră imediat, îmbrățișați.

Câteva ore mai târziu, Brigitte se trezi cu o senzație minunată. Ghici că o limbă pricepută și caldă îi alunecă pe spate, desenând figuri neașteptate, coborînd încet spre talie, ajungând pe fese. Mâinile lui îi cuprinseră capul, se jucară în părul mătasos, îi gâdilară urechile. Apoi Vincent o întoarse cu fața spre el, îi sărută gâtul, sânii, pântecele plat și satinat. Tânăra simți apoi săruturi ușoare pe coapse, între copase, pe genunchi, pe gambe, pe glezne. Vincent părea că nu vrea să rateze nici măcar un centimetru din pielea ei. Brigitte stătea nemișcată, gustând fiecare clipă a aceastei nemaiîntâlnite senzații. Bărbatul reveni între copasele ei, îi depărtă ușor buzele sexului deja excitat și i-l exploră cu limba, cu o delicatețe și o răbdare care contrasta cu asaltul din noapte. Femeia vibra sub mângâierile lui. Limba ieși, acum îi încerca clitorisul, părea să-l controleze, în vreme ce în vagin simți degetele lui Vincent. Brigitte plutea printre stele, în extaz. Cu ochii inchiși, gemea de plăcere, care uneori se transforma într-o dulce durere. Întinse mâinile, îi prinse capul și-l mângâie pe păr, împingându-l ușor și mai în ea. El înțelese și mări ritmul. Dar când îi simți sexul palpitând, își retrase repede degetele, limba încetă să o mai sărute și o pătrunse cu membrul său ce doar atât aștepta. Femeia gemu de plăcere,

simțind cum se topește precum gheața sub soarele arzător. Iubitul ei o umplea toată. Părea că organul lui, imens și dur, făcea parte din ea însăși.

Răsuflarea li se acceleră. Fără să se oprească o secundă din acest frenetic dans al dragostei, Vincent se întoarse, se sprijini de capătul patului, ea era acum deasupra, cu sânii umflați de dorință în dreptul gurii bărbatului, care-i culese, îi linse, îi mușcă, îi sărută, îi sorbi, îi aspiră. Se opriră un timp, ca și data trecută, se desprinseră doar pentru a-și -mângâia reciproc sexul cu mâna, admirativi. Și tot la fel ca în noapte, pe jos, își striviră buzele, se sorbiră, el o pătrunse violent, ea îl împinse și mai mult în vaginul înfometat și, unduind frenetic, terminară odată, căzând obosiți pe cearșafurile șifonate. Brigitte își spuse că nu-l va părăsi niciodată. Niciodată!

* * *

Cam în felul acesta își petrecură restul săptămânii. Făceau amor toată ziua, cu mici pauze în care profitau de soarele strălucitor și de apa caldă a oceanului. Când venea seara, căutau pe plajă locuri retrase, potrivite pentru dansul dragostei. Apoi Brigitte pleca la treburile ei, Vincent o aștepta și iar se iubeau...

În ultima seară, Vincent o duse pe Brigitte pe o faleză înaltă, deasupra unui mic golf. Briza era blândă și iarba de mătase. Doreau ca această noapte să le fie o amintire unică, specială. Se dezbrăcară încet, ca într-un ritual, predându-se goi razelor lunii. Îngenuncheară,

pe rând, unul în fața celuilalt, dându-și reciproc plăcere, până la extaz. Apoi se întinseră pe covorul moale al ierbii, trupurile lor se făcură unul, stelele reflectându-se în ochii femeii, în cei ai bărbatului, iar în cei ai femeii, apoi iar în ai bărbatului... Așa au făcut pentru ultima oară dragoste pe pământ mexican. Adormiră, răpuși de oboseală, până când primele raze ale soarelui le mângâiară pleoapele.

* * *

Vincent își schimbă biletul de avion. Voia să se întoarcă la Montréal cu același zbor ca și Brigitte. Ajuns la hotel, bătu discret la ușa iubitei sale:

– Pot să intru?

– Bineînțeles! Te rog chiar!

Brigitte se alinta, încercând să-l tragă în pat.

– Ascultă mă. E serios.

Ea crezu că s-a întâmplat ceva și resimți o teamă atroce. Se așeză pe un fotoliu și așteptă tăcută.

– Brigitte... Săptămâna petrecută cu tine aici a fost extraordinară...

– Dar?

– Dar? Nu există nici un dar! Vreau doar să te rog ca, odată ajunși la Montréal, să continuăm să ne vedem. Vreau să spun să fim împreună. Mereu împreună. Nu pot suporta gândul că un alt bărbat te poate privi, atinge. Dacă există cineva în viața ta sau dacă pur și simplu nu ești de acord să ne mai întâlnim, te rog să-mi spui acum.

Fără să ezite, Brigitte se ridică și se strecură

în brațele sale. Dar neliniștea o stăpânea. Crezuse că îi va spune că are vreo iubită la Montréal, că îi va cere să înțeleagă. Ar fi plâns, dar ar fi sfârșit prin a accepta situația. Ticălosul ar fi fost el, în acest caz. Dar așa... Bărbatul ăsta îi plăcea teribil și, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i vorbească despre profesia ei. Dar cum să-i explice că dansează pentru propria plăcere? Cum să-i spună că adoră să se simtă devorată de privirile altor bărbați? Că asta îi dă încredere în sine? Înțelesese foarte limpede în săptămâna petrecută împreună că el n-ar fi acceptat niciodată așa ceva. Vincent era iremediabil posesiv.

Hotărî că va trebui să găsească un moment potrivit să discute subiectul; sau poate o soluție...

* * *

Plecară de la hotel spre aeroport. După formalitățile de rigoare, se așezară confortabil pe locurile rezervate. Decolarea a fost ușoară. Zborul era direct; așa că, după ce prânziră la bord, li se anunță că urmează un lung metraj. Înainte să înceapă filmul, Vincent îi șopti:

– Te vreau atât de mult...

– Și eu. Dacă vrei, când ajungem la Montréal poți veni direct la mine. Oricum trebuia să ajungi mâine, așa că...

– Te vreau acum!

Lăsă brațul să-i alunece sub măsuța din fața ei, apoi sub fusta scurtă. Brigitte simți fiorii dorinței străbătându-i trupul. Mâna lui Vincent îi dăduse deja slipul într-o parte și se

insinua în căldura deja umedă a vulvei... Îi luă apoi discret mâna ei și i-o așeză peste pantalonul umflat, după care zise:

– Să mergem la toaletă.

Brigitte îl privi mirată și sceptică în același timp:

– Vorbești serios?

– Foarte serios.

– Pot să mă gândesc puțin?

– Puțin. Te rog!

Reflectă câteva momente, încercând să tragă de timp. „Hmm... ar fi posibil", își zise în sinea ei. Apoi îi făcu un semn discret, afirmativ, șoptind:

– Să așteptăm măcar până începe filmul.

Profitară de măsuțele din fața lor și continuară să se mângâie reciproc. Apoi, când lumina scăzu în intensitate, Vincent se ridică, o sărută pe obraz și-i ceru să-l însoțească. Cuplul se îndreptă spre partea din spate a avionului. Spre norocul lor, acolo nu era nimeni. Intrară, Brigitte spunându-și că probabil nu erau în toate mințile.

* * *

Vincent se sprijini de minusculul lavoar, o luă în brațe și închise ușa cu piciorul. Locul era foarte strâmt, ceea ce însă părea să nu-i împiedice. Brigitte îi deschise fermoarul, apoi își ridică fusta, Vincent o susținu, ea își ridică genunchii și o pătrunse. Dar cineva bătu în ușă:

– Oare nu știu să citească? Doar scrie ocupat! șușoti ea.

– Stai liniștită. Mai sunt și alte toalete.

– Dar cum o să facem să ieșim? O să ne vadă lumea.

– Și? Doar nu o să ne arunce din avion!

Vincent îi tăie vorbele cu un sărut. Vibrațiile aparatului, datorate golurilor de aer, le făceau uneori mișcările anevoioase. Se amuzară pe tăcute de ineditul situației, îmbrățișându-se și mai strâns. Brigitte era dechisă ca o floare. Vincent o pătrunse adânc, explorându-i intimitatea. Stigătul ei fu înăbușit de permanentul scârțâit al ușii cabinei... Ca întotdeauna, și de data aceasta extazul fu sincron, amplificat parcă de îngustimea locului, de teama că iar cineva va bate în ușă. Rămaseră câteva momente nemișcați, apoi își aranjară hainele. Hotărâră să iasă împreună și să meargă la locurile lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar când deschiseră ușa, o doamnă în vârstă le aruncă o privire încărcată de reproș, iar doi tineri le zâmbiră. Brigitte roși, iar Vincent se mulțumi să surâdă.

* * *

Restul călătoriei se derulă fără alte evenimente.

Ajunși la Montréal, se refugiară câteva zile la Brigitte, apoi merseră la Vincent. Era limpede pentru amândoi că nu se pot despărți.

La sfârșitul săptămânii ce urma, Brigitte avea un contract. Hotărî că trebuie să-i vorbească despre meseria ei și despre rațiunile care o făceau să o practice. Petrecu zile de neliniște, întrebându-se cum ar trebui să abordeze problema. Îi era teamă că o va

părăsi. Ezită, tergiversă, își pregăti un discurs, renunță. Hotărî totuși că, în ultima seară dinaintea plecării, îi va spune.

Și seara aceea veni. Vincent fusese plecat toată ziua. Brigitte pregăti totul minuțios, de la explicațiile pe care i le da, convingătoare, spera ea, până la șampania preferată și muzica potrivită.

Întâi de toate, îi va arăta cât de important este el pentru ea. Îi va spune apoi că trebuie să-i mărturisească ceva. Că își dorește să-l aibă mereu alături și că de aceea trebuie ca el să știe totul despre ea.

Apoi îi va spune că meseria pe care o practica de câțiva ani o umplea de fericire. Dar că era gata s-o abandoneze, dacă el i-ar cere acest lucru. (La gândul că ar putea să nu mai danseze, i se făcu rău; dar se gândi că o va face pentru el și pentru fericirea ei.) Își va relua studiile, deoarece avea bani destui ca să poată trăi confortabil câțiva ani. Vincent va fi fericit să afle că ea are încredere deplină în puterea lui de judecată și în dragostea lui.

Dar dacă totul va fi degeaba? Dacă o va disprețui? Putea suporta ruptura, putea să-și schimbe meseria, dar disprețul omului iubit ar omorâ-o.

În sfârșit, era prea târziu ca să mai schimbe ceva. Vincent trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Întârziase deja. Dimineață, când plecase, îi spusese că seara asta este foarte importantă pentru amândoi, că avea să-i spună ceva care o s-o bucure. De ce întârzia oare?

Ca să-i treacă timpul mai repede până la sosirea lui Vincent, Brigitte aprinse televizorul.

Erau știri. „Atac armat la o sucursală a băncii..."; „O importantă captură de droguri la aeroportul din orașul...". Voi să schimbe canalul, când o imagine o făcu să rămână cu telecomanda în aer. Pe tot ecranul trona chipul lui Vincent: „Arestarea unui individ căutat de trei luni de poliția din Montréal. Vincent Lavoie, treizeci și patru de ani, a fost arestat astăzi după mai bine de trei luni de căutări febrile ale poliției din Canada și Mexic. Asupra individului sunt mai multe capete de acuzare: proxenetism, spălare de bani, droguri...".

Brigitte rămase perplexă. Nu-și credea ochilor și urechilor!

„Și eu, care credeam că secretul meu va strica totul!"

„t" de la totdeauna?

Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Stă în fața mea, gol ca atunci când s-a născut, gol ca și ultima oară când l-am văzut, strălucitor. Privirea lui mă străpunge și curge pe corpul meu, gol ca și al lui, corpul meu fremătător, care nu așteaptă decât prezența-i binefăcătoare pentru a se elibera de dorința îndelung reținută. Înaintează spre mine încet, felin. Membrele musculoase, pielea-i bronzată care reflectă lumina aurie, torsul atletic, gâtul splendid, impunător ca al unei statui, maxilarul aproape pătrat – totul, totul îmi dă fiori, făcându-mă să-l doresc atât de mult! Gâtul lui mă fascinează, gâtul pe care se vede clar tatuajul, acel „T" plin de atât de multe semnificații!

Cerule, cât îl doresc! Simt cum pulpele-mi întredeschise sunt invadate de sângele fierbinte

pe care dorința mi-l pompează spre sex. Aștept nerăbdătoare ca mâna lui, limba sau, de fapt, nici nu contează care parte a trupului său să se apropie și să stingă jarul din mine. Vreau să mă atingă, să mă mângâie, să mă strivească. În sfârșit, mâna i se întinde spre mine, spre sânii gata să pocnească, îmi atinge încet sfârcurile dureroase, coboară lent, prea lent, între coapsele mele și-mi mângâie cu tandrețe tatuajul (al meu!) aflat aproape de vulvă, unde limba i se oprește adesea și...

– Doriți o cafea?

Pleoapele mi se deschid tresărind. Îmi retrag mâna cu viteză dintre coapsele ușor depărtate. Ochii mei aruncă scântei spre însoțitorul de bord surâzător, care se află lângă mine și care, pentru nimic în lume, nu bănuiește că tocmai a ucis o fantasmă atât de promițătoare. Ce bine că, înainte de a cădea în visare, am aruncat pe mine pledul de lână, acoperindu-mă de la brâu în jos!

– Da... mulțumesc. Cu lapte și zahăr.

Întorcând capul, observ peisajul familiar care se întinde dincolo de hublou, la mii de metri dedesubt. Deși am părăsit de mult timp ținuturile natale, recunosc fără greutate fluviul, terenurile fertile și, departe, la orizont, zgârie-norii care se profilează pe fundalul munților. Bineînțeles, există și construcții de curând apărute, drumuri noi. Panorama prezintă, față de cum o țineam eu minte, mici și subtile variații. Firesc, de altfel, doar am lipsit ceva vreme de aici! Însă orașul meu este același, orașul care m-a văzut crescând, devenind femeie, cel care m-a văzut plecând în lume,

iar acum mă așteaptă cu brațele deschise, să-mi croiesc un viitor nou.

Un viitor nou!? Da! În definitiv, exilul meu voit a fost un fel de orice rău spre bine. În sud, unde am locuit, am reușit să obțin ceea ce-mi dorisem atât de mult: succes, notorietate, respect. Sunt un conferențiar-cercetător recunoscut, întotdeauna consultat asupra unor subiecte controversate, apărute oriunde pe întreg continentul, iar cărțile mele se vând bine. Sigur, viața personală ar fi putut să-mi fie mai palpitantă. După divorț totul a devenit neinteresant, cenușiu, trist. Simt însă că această situație se va schimba curând. Dorința de a reveni acasă, pentru a-mi regăsi rădăcinile, dacă e să folosesc o sintagmă la modă, s-a manifestat imediat după divorț. Iar în ultimul timp această dorință a fost întărită de o nouă motivație care m-a făcut să mă hotărăsc să pun capăt exilului. De fapt, n-am pierdut niciodată legătura cu Montrealul, chiar dacă nu mai aveam rude în orașul în care am văzut lumina zilei. Christine, prietena mea din copilărie, m-a ținut permanent la curent cu noutățile de acasă. Și tot ea a fost cea care, în cursul unei discuții telefonice, m-a făcut să-mi reamintesc lucruri tare plăcute.

– N-ai să ghicești cine m-a întrebat de tine, mi-a spus într-o zi, cu o voce de adolescentă excitată.

– Cine? Nu-mi dau seama... Spune-mi mai repede!

– Thierry! Închipuie-ți că s-a întors acasă, aici, în Montreal!

– Da?!

Am încercat să par nepăsătoare, dar inima începu să-mi bată periculos de repede. Thierry! Cel pe care îmi place să-l numesc, cu o doză de nostalgie, singura, unica mea dragoste adevărată! Christine mi-a povestit apoi mai multe despre el: se stabilise în Tahiti, unde se însurase, apoi divorțase. Nu avuseseră copii, iar divorțul fusese unul penibil. De asta și revenise la Montreal, la mii de kilometri, ca să fie cât mai departe de locul în care trăise cu femeia aceea. Era fericit să se reintegreze în modul de viață din tinerețe și... părea foarte interesat de ceea ce s-a întâmplat cu mine.

– Serios? Și? Ce i-ai spus? am întrebat-o eu cu o neliniște pe care nu știu dacă am reușit să mi-o ascund.

– În linii mari, știa cam ce ți s-a întâmplat. Era la curent cu multe lucruri. M-a întrebat dacă poate să-ți scrie. Nu știam dacă pot sau nu să-i dau adresa ta.

–Da, poți. Chiar te rog! Îmi va face multă plăcere să primesc scrisori de la el.

Am corespondat timp de mai multe luni. Scrisul curgea ușor, confidențele veneau firesc. L-am simțit aproape încă de la prima scrisoare, ca și cum nu s-ar fi scurs atâția ani de când nu mai vorbisem. Și tot după prima scrisoare m-am surprins gândindu-mă la el din ce în ce mai des, amintindu-mi lucruri pe care le credeam uitate pentru totdeauna...

* * *

Mă îndrăgostisem de Thierry imediat ce terminasem universitatea, în timpul primei

mele călătorii la Toledo, în inima Spaniei. Locuiam într-o cămăruță dintr-o clădire aflată pe malul râului Tajo, ce curgea sinuos și liniștit, îndemnându-te la visare. Într-o seară, târziu, am văzut un bărbat care, era evident, băuse cam mult din vinul tare de prin partea locului și care urca anevoie scara ce ducea la pensiune. M-a cucerit imediat, în ciuda stării lui de moment, nu tocmai onorabile. Foarte bine clădit și cu o ținută demnă, în ciuda mersului nesigur, cânta încetișor, murmurând cuvinte în franceză. Am remarcat cu plăcere că era din Québec, ca și mine, și m-am grăbit să-l ajut. Ce farmec! Corespundea imaginii unui atlet tânăr, puțin rebel, în fața căruia fetele se prosternau, probabil, ca în fața unui zeu. Era înalt, robust și avea o piele minunată, mătăsoasă, cu un bronz perfect.. Ajungând pe scară unul în dreptul celuilalt, i-am observat și mai bine trupul, iar lumina jucăușă din ochii superbi și buclele minunate ale părului său m-au făcut să-mi pierd capul de tot: inima îmi bătea nebună.

Pe vremea aceea făcusem o fixație pentru torsul masculin, în general, și pentru gâtul cel adevărat bărbătesc, în special. Și, din acest punct de vedere, bărbatul din fața mea era perfect. Din cauza caniculei, nu purta decât un pantalon larg, de bumbac. Am putut deci să-i admir în voie umerii largi și gâtul superb, musculos, acoperit cu un puf fin, mai negru decât părul. Cerule, ce gât avea! Lung, puternic, bine proporționat, cu mărul lui Adam puțin proeminent și acoperit de umbra unei bărbi negre, care crescuse deja (deși, era limpede,

fusese rasă dimineața), acoperindu-i bărbia, prelungindu-se până sub buza inferioară, cărnoasă, foarte precis conturată, de o puritate estetică remarcabilă. Marii pictori de odinioară s-ar fi bucurat în fața unui astfel de model!

L-am invitat în camera mea, unde ne aștepta o carafă de vin rece. După câteva considerații privitoare la numele noastre (Thierry și Tania), la locul în care ne aflam (Toledo, râul Tajo), i-am spus că voi pleca în toamnă cu o bursă în Texas, iar el, la rându-i, mă informă că, înainte să cadă prima zăpadă în orașul nostru, se va afla deja în Tahiti, unde locuia unchiul său care îi oferise un post interesant. Convinși că toți acești „T" din viața noastră erau ceva mai mult decât o simplă coincidență, am devenit foarte repede inseparabili. Farmecul meu, pe care el îl numea „intelectual", mă făcea, spunea Thierry, irezistibilă. Nu întâlnise niciodată o fată pe care s-o intereseze arta cu adevărat, cu atât mai puțin una care să vină tocmai până în Spania din simpla dorință de a vizita casa lui El Greco. Mai spunea că îmi adoră pistruii mărunți, care îmi dau un aer ștrengar, de copil năstrușnic, apoi nasul, pe care l-a calificat drept mic și elegant, aristocratic, și privirea, privirea mea mioapă, care îmi conferea un aer visător.

Dar ceea ce-i plăcea în mod deosebit la mine erau picioarele. Thierry era un mare admirator al acestei părți a anatomiei feminine. Trebuie să recunosc că, din toți bărbații pe care îi cunoscusem până atunci, era singurul care punea un preț atât de mare pe picioarele

cu adevărat frumoase. Mărturisesc, și n-aș vrea să fiu acuzată de lipsă de modestie, că ale mele erau într-adevăr fără cusur. Și poate de aceea îl făceau pe Thierry să cadă în extaz. Mi le admira minute în șir, vorbind de forma lor, de mirosul, de curbele și textura pielii lor, de felul în care le mișcam... Ce mai, îmi venera picioarele și le mângâia cu atâta atenție și dăruire, de parcă de fiecare dată le aducea un omagiu. Îmi masa genunchii ore în șir, îmi adulmeca tot trupul, își culca urechea pe abdomenul meu, apoi îmi număra degetele de la picioare, dând fiecăruia un nume. Eram regina lui, muza lui. Atingerile sale îmi produceau o plăcere imensă. Nu întâlnisem niciodată un bărbat care să știe atât de bine ce are de făcut cu mâinile.

Zilele pe care le mai aveam de stat în țara lui Don Quijote le-am petrecut împreună, iar întoarcerea la Québec nu a dăunat în nici un fel relației noastre. Faptul că locuiam amândoi în același oraș nu era deloc o întâmplare, eram siguri! Aveam și aceleași gusturi. În muzică, de exemplu, ne plăcea Pink Floyd, opera bufă, ritmurile spaniole și mexicane. Într-un cuvânt, se părea că fuseserăm făcuți unul pentru altul. Și, tocmai de aceea, nu mai aveam nici un chef să plec în Texas. Dar trebuia, îmi dădusem cuvântul. Aș fi vrut să-l urmez pe Thierry în Tahiti. Ne petreceam din ce în ce mai mult timp împreună, știind că despărțirea era aproape. Eram parcă subjugată de el, de privirea sa, de trupul său, de umerii lui largi, de gâtului puternic. Cele câteva săptămâni pe care le mai aveam, am continuat să ne descoperim, să ne

explorăm părțile ascunse ale trupurilor noastre, să ne delectăm cu aceste descoperiri. Când ieșeam împreună, îmi plăcea să-l provoc. Și nu era deloc greu. Dacă purtam, de exemplu, o fustă scurtă și sandale fine, Thierry era literalmente la picioarele mele toată seara! Îmi răspundea în același fel, arătându-și cu fală pectoralii, ca și gâtul magnific pe care odihnea un lanț subțire de aur. Aveam o poftă nebună să-l îmbrățișez și o făceam frecându-mi sânii de pieptul lui larg, sărutându-l pe gât. Ne întorceam acasă devreme și-l lăsam să-mi mângâie picioarele, gleznele, genunchii, coapsele și ceea ce se afla între acestea din urmă. Cum nu se sătura niciodată să mă vadă torcând de plăcere, se folosea cu entuziasm de tehnica lui specială: limba îi devenea un fel de sul dur, cu care mă freca în sus și în jos pe mica bucățică de carne a sexului meu inflamat, avid de astfel de mângâieri, până când gemetele mi se transformau în țipete de extaz. Îi ceream apoi să se așeze lângă mine, pentru a-i putea mângâia buclele părului lung și săruta gâtul sublim.

Cerule, cum era mușcătura lui calină lângă ureche, de lobul urechii! Și ce greu îmi era să mă desprind din brațele sale calde, puternice, mângâietoare! Ce amintiri! Ce amintiri!

* * *

Nu știam pe atunci cât de mulți ani vor trece până când soarta ne va pune iar față în față. Iar acum, peste foarte puțin timp voi fi, cu puțin noroc, din nou în brațele sale.

În ultima scrisoare îmi spunea că de-abia așteaptă să mă întâmpine la aeroport. Îi era atât de dor de mine! Aluziile sale la faimoșii „T" de odinioară – „T" de la Tania și Thierry, „T" de la Toledo și Tajo, „T" de la Tahiti și Texas – erau încărcate de înțelesuri pe care doar noi doi le cunoșteam. La sfârșitul scrisorii adăugase: „T" de la Totdeauna? Eram atât de emoționată! Eram stăpânită de un fel de curioasă timiditate, de nejustificată teamă... Dar gândul că mă așteaptă la aeroport m-a făcut să mă simt în siguranță. Încercam să-mi formez imaginea unui Thierry mai în vârstă decât cel pe care-l cunoscusem. Dacă nu îmbătrânise frumos?! Dar oare statura lui impozantă s-ar fi putut schimba? Ori talentele sale de amant perfect s-ar fi putut risipi?!

Nu eram sigură că Thierry socotea exact numărul anilor scurși de la ultima noastră întâlnire, căci în toate scrisorile îmi spunea că de-abia așteaptă să mă admire din nou, că fotografiile de pe coperțile cărților mele erau minunate... Așa să fie oare?! Aveam deja riduri și câteva kilograme în plus. Miopia mi se agravase. Părul, pe care acum îl purtam tuns scurt, îl vopseam cu regularitate, cu religiozitate chiar, pentru că avea din ce în ce mai multe fire albe. Însă picioarele îmi rămăseseră la fel de frumoase și atrăgeau încă privirile admirative a numeroși bărbați de toate vârstele. Acest ultim gând mă făcu să-mi imaginez un alt scenariu, mai mult sau mai puțin realist:

Thierry mă aștepta la aeroport, așa cum convenisem. Arăta superb, în pantaloni largi

și o cămașă întredeschisă, care lăsa să se vadă tatuajul de pe gât, așa cum îl țineam minte din seara aceea memorabilă. Superbele sale bucle (mai scurte, fără îndoială, și îmblânzite acum) erau presărate cu fire argintii, seducătoare. Toate femeile întorceau capul când îl vedeau, dar atenția lui Thierry era concentrată doar asupra mea. Încerca să mă zărească de la înălțimea balustradei. Odată ieșită din spațiul rezervat pasagerilor, mă aruncam în brațele sale. Ne doream atât de mult, încât nu voiam decât să fim mai repede împreună. Îi propuneam să mergem întâi la el și abia apoi să mă conducă la hotelul la care aveam făcută rezervarea.

Fericit la culme, Thierry conducea repede, dar prudent, încercând să se concentreze asupra drumului. Dar respirația precipitată îi trăda dorința. Ajunși la el acasă, odată ușa închisă în urma noastră, ne scoteam hainele, aruncându-le de pe noi, și regăseam imediat acea complicitate pierdută undeva, departe în timp și spațiu, între Texas și Tahiti...

* * *

În seara precedentă plecării mele spre Texas, am avut ideea să ne tatuăm. Timp de câteva zile căutasem modul cel mai potrivit să păstrăm în memorie fiecare moment petrecut împreună, amintirea acelei veri de vis care ne va ajuta, în ciuda distanței, să fim mereu aproape unul de celălalt. Thierry a pomenit primul de tatuaj, iar eu am îmbrățișat imediat ideea. Tatuarea nu era un lucru

obișnuit pe atunci, de aceea specialiștii în această artă a scrierii pe piele erau puțini. Dar Thierry cunoștea pe cineva foarte priceput. În mod firesc, „T" a fost ales ca simbol al dragostei noastre, un „T" stilizat, pe care se încolăceau frunze de viță. La dorința mea, Thierry s-a tatuat pe gât, în spatele urechii, la limita părului, iar eu, la dorința lui, în susul coapsei, acolo unde fustele mele cele mai scurte și crăpate îl lăsau să se vadă.

Studioul de tatuaj era cam ciudat pe dinafară, dar cu totul liniștitor pe dinăuntru. Băusem mai mult vin decât de obicei și ne străduiam să nu cedăm nostalgiei care deja ne încerca. Mă revăd stând călare în brațele lui Thierry (era doar într-un șort subțire și-mi aduc aminte cu ce plăcere îi simțeam membrul dur gata parcă să intre în mine) și privind la bărbatul masiv care trasa cu răbdare „T"-ul pe gâtul mult iubit al amantului meu. Sufeream văzând cum îi maltratează pielea bronzată și încercam să-l excit ca să-l fac să nu simtă durerea, dar și pentru că simțeam o dorință nebună să mă posede acolo, în poziția aceea, în studioul acela! Și cum Thierry trebuia să rămână nemișcat, mișcările mele erau deosebit de subtile. Îi mângâiam fesele încet, murmurându-i la urechea liberă cuvinte care-i făceau sexul să crească. Îi spuneam cum îl voi primi în gura mea, cum îl voi aspira încet, încet,cum voi sorbi cu nesaț ceea ce-mi va dărui... și degetele mele trasau arabescuri între testiculele sale...

Artistul lucra cu rapiditate și precizie. Simțind dorința noastră de a fi singuri, odată opera încheiată, părăsi încăperea. Așa că,

deschizând gura, am luat sexul lui Thierry între buze, l-am sorbit... și n-a fost nevoie decât de câteva minute pentru ca gâtul meu să fie inundat de căldură...

Apoi a venit rândul meu. Thierry m-a ținut lângă el cu atâta tandrețe, cu atâta blândețe, încât abia am simțit acele care-mi înțepau pielea. Discret, degetele i se insinuau spre sexul meu umed de dorință, dar greu de atins din cauza poziției în care mă găseam. După un timp, imposibil de apreciat din cauza excitației care mă copleșise, ne-am găsit din nou singuri și membrul lui Thierry a putut, în fine, să pătrundă în căldura umedă și fremătătoare care-l aștepta...

Apoi am plecat în liniște de la salonul de tatuaj, lăsând onorariul pe scaun.

După ce ne-am despărțit, am corespondat câteva luni; de fapt, aproape un an. Apoi eu am întâlnit un bărbat, iar Thierry, entuziasmat de noua lui viață în Tahiti, s-a îndrăgostit de o femeie de acolo. În mod idiot, ne-am pierdut unul pe celălalt.

* * *

În curând, avionul urma să-și înceapă coborârea. Trebuia deci să merg la toaletă, să mă împrospătez puțin după lunga călătorie. M-am spălat pe dinți, pe față, m-am machiat cu grijă. Nu puteam face nimic împotriva mirosului caracteristic din avion, care se impregnase în hainele mele, dar o picătură de parfum nu avea ce strica. M-am privit iar în oglindă și mi-am amintit de ochelarii mei

lamentabili. Doar nu o să port ororile astea chiar în ziua întâlnirii cu Thierry! I-am băgat imediat în geantă, sperând că privirea mea se va obișnui, cu încetul, fără ei.

În sfârșit, aterizarea! Trebuie să las reveriile deoparte și să revin la realitate. Aparatul se înscrie pe pistă și drumul până la terminal mi se pare nesfârșit. Apoi avionul se oprește și pasagerii se grăbesc spre ieșire. Intru în șirul de oameni și aștept să-mi vină rândul la postul de control. Privesc spre sala de așteptare. Lume multă, de toate felurile, fiecare așteptând pe cineva: un prieten, consoarta, un părinte, un copil... O siluetă se impune imediat privirii mele. O recunosc dintr-o mie. Bătăile inimii mi se accelerează: e aici, Thierry e aici!... La fel cum îl știam; sau cel puțin așa mi se pare. Alură impozantă, păr la fel de lung, cu bucle rebele care îi joacă în jurul feței bronzate, fascinant. Disting un jeans, o cămașă deschisă la culoare și un impermeabil. Iar în mână ține un buchet enorm de flori. Oare este posibil să fie mai seducător decât la douăzeci de ani? Palmele îmi transpiră și picioarele îmi tremură. Cu un surâs pe care mai mult îl ghicesc, din cauza distanței care ne separă, îmi face semn cu mâna. Îi întorc surâsul și, imediat, în mintea mea învie imagini pe care le credeam uitate. *Apartamentul său, cearșafurile șifonate... Corpul lui, gol, unduind deasupra mea... Respirația-i caldă, cuvintele murmurate la ureche... Sânii mei atingându-i pieptul musculos... Dinții mei înfigându-se în carnea palpitândă a gâtului său superb... Picioarele mele strângându-i feselor dure...*

Ridic iar ochii și-l văd trimițându-mi un sărut. *Suntem într-un parc, noaptea, și-i simt saliva, amestecată cu ploaia torențială, curgând între coapsele mele... Cu limba îmi explorează intimitatea arzândă... mă mângâie... Buzele gurii lui unite cu buzele sexului meu umflat de dorință...*

În fine, ajung la postul de control. Rostesc automat cuvintele uzuale („Nu, nu am nimic de declarat") și mă îndrept rapid către bagaje. Mă rog să nu dureze prea mult. Din fericire, valiza mă așteaptă deja. O iau, o pun pe cărucior și-l văd pe Thierry indicându-mi drumul pe care s-o iau ca să-l întâlnesc. Mi-e cald, mă simt teribil de excitată, nu mai pot aștepta... Vreau să ajung în brațele sale, să-i simt mirosul, să-i mângâi buclele atât de dragi...

În momentul în care vreau să trec prin ușile automate, ultima barieră care mă mai desparte de destinul meu, o femeie mă împinge și mă depășește, fără măcar să-și ceară scuze. Trece de uși și atunci îl văd pe Thierry, mai seducător ca niciodată, cu brațele deschise, gata s-o primească pe nepoliticoasa care tocmai mă împinsese!

Uimită, confuză, rămân țintuită locului, întrebându-mă ce se întâmplă. Probabil că am un aer complet idiot, sau pe aproape, căci zăresc un domn rotofei, cu ochelari cu ramă groasă, care mă privește cu un aer neliniștit. Se apropie de mine, ezitând. Ce naiba o fi vrând? Ochelarii îi dau un aer de insectă. Cămașa uzată, ridicol de strâmtă, îi scoate în evidență pliurile dizgrațioase de grăsime, iar

părul rărit, ușor buclat și prea lung, îi dă un aer rătăcit. Și, când își întinde gâtul ca pentru a mă vedea mai bine, îi zăresc tatuajul! Cerule, ce bine era dacă lăsam orgoliul deoparte și purtam ochelarii! Cu siguranță, șocul ar fi fost mai mic!

Mă străduiesc din răsputeri ca surâsul radios pe care i-l adresasem celuilalt să-mi rămână pe față și să poată șterge urmele decepției de pe chipul meu. Căci al lui este numai zâmbet! Prin ochelarii cu rame groase citesc în ochii lui o admirație soră cu venerația. Caraghios sau nu, cu înfățișarea lui de insectă mare, este totuși Thierry, Thierry al meu!...

CUPRINS